

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

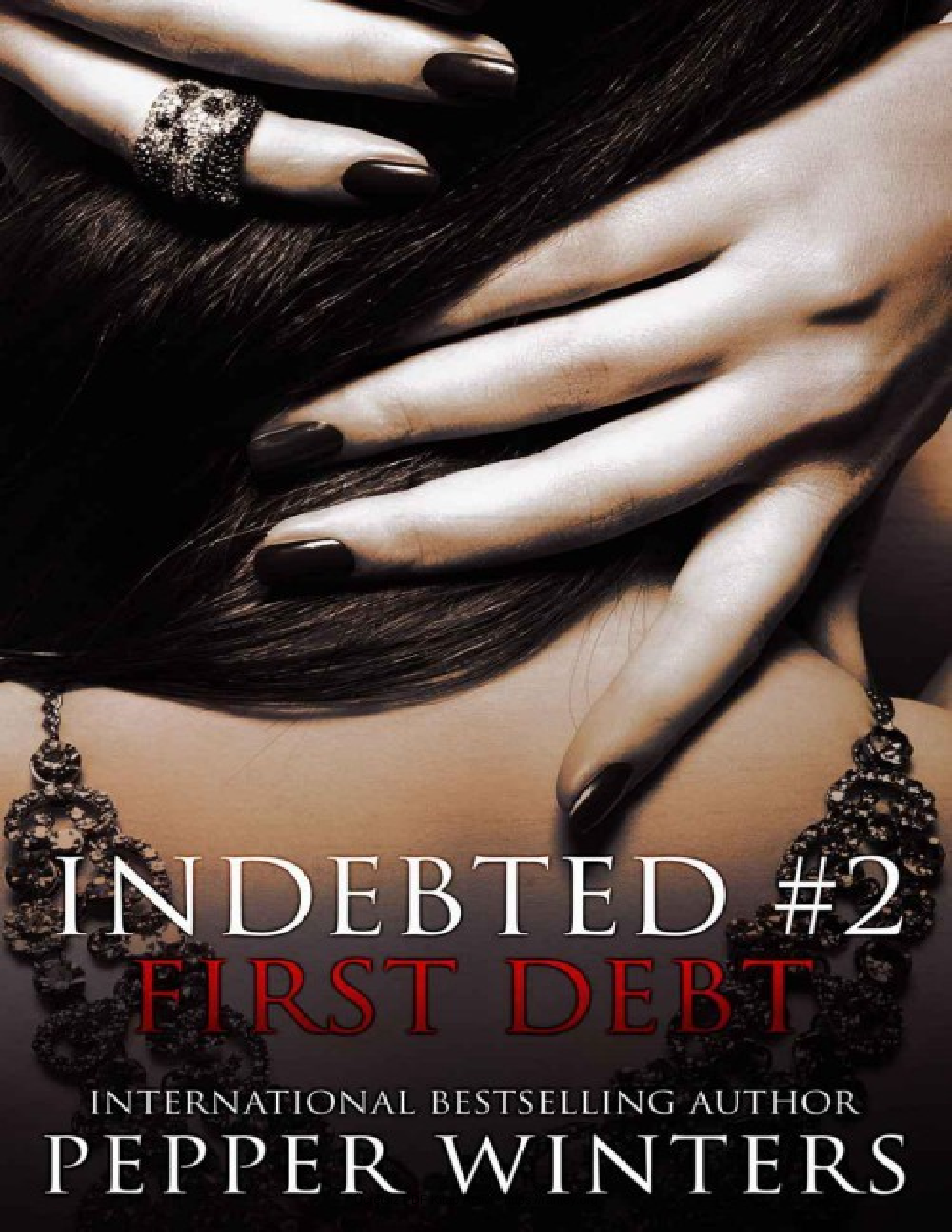
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INDEBTED #2

FIRST DEBT

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

First Debt

INDEBTED #2

PEPPER WINTERS

**İlk Borç (Indebted #2) Telif
Hakkı© 2014 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından
yayımlanmıştır**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da . Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak isterseniz kitabı başka bir kişiyle paylaşıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın . Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2014:

pepperwinters@gmail.com **Kapak Tasarımı:** Ari at

Cover it! Tasarımlar:

<http://salon.io/#coveritdesigns>

Düzeltilen tarafından: Jenny Sims:

<http://www.editing4indies.com> **Düzeltilen:** Ericka:

<http://www.ericadits.com>

Canstock Photos'tan El Yazması Görüntüler:

<http://www.canstockphoto.com>

Bu hikaye karanlık romantizmden hoşlanmayanlar için uygun değil, rahatsız edici durumlar ve şüpheli rızalar. Seksi, , karanlığın yanı sıra renk de var, ama bu bir atlıkarınca değil, bir rollercoaster.

(Ek bir uyarı olarak, lütfen bunun bir uçurum olduğunu unutmayın. Cevaplar, karakter motivasyonları gibi hikaye çözüldükçe verilmeye devam edecektir).

Uyarı alındı... borçlar ve ödemeler dünyasına girin.

Bu kitabı benzer düşünen okuyucularla birlikte okumak ve serinin diğer kitaplarının ön kopyalarını kazanmak ve Pepper Winters ile soru-cevap oturumlarına katılmak istiyorsanız, lütfen aşağıdaki Facebook grubuna katılın:

[Borçlu Seri Grubu Okundu](#)

İçindekiler

[Önsöz Nila](#)

[Birinci Bölüm Jethro İkinci](#)

[Bölüm Nila](#)

[Üçüncü Bölüm Jethro](#)

[Dördüncü Bölüm Nila](#)

[Beşinci Bölüm Jethro](#)

[Altıncı Bölüm Nila](#)

[Yedinci Bölüm Jethro](#)

[Sekizinci Bölüm Nila](#)

[Dokuzuncu Bölüm Jethro](#)

[Onuncu Bölüm Nila](#)

[On Birinci Bölüm Jethro](#)

[On İkinci Bölüm Nila](#)

[On Üçüncü Bölüm Jethro](#)

[On Dördüncü Nila On](#)

[Beşinci Bölüm Jethro On](#)

[Altıncı Bölüm Nila](#)

[On Yedinci Bölüm Jethro](#)

[On Sekizinci Bölüm Nila](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Jethro Yirminci Bölüm Nila](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Jethro](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Nila Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Blurbs](#)

[Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Teşekkür](#)

[Diğer Kitaplar](#)

EĞER hayatımın bu kadar büyük ölçüde değişeceğini bilseydim, biraz daha iyi plan yapabilirdim. Biraz daha akıllıca strateji geliştirir, biraz daha derinlemesine araştırırdım.

Bir an Milano'nun sevgilisiydim, sonra bir Dokumacı Fahişe oldum.

Ama beceri ve silah eksikliğime rağmen, savaşmadan yenilmeye hazır değildim.

Aslında, her zaman bulmaya korktuğum bir kadına dönüştüm. Nila Weaver'dan daha fazlası oldum.

Kızından, ikiz kardeşinden ve terzisinden daha fazlası.

Bir ailenin mirasını yıkacak kadın oldum. Bir Hawk'ı yakalayan kadına dönüştüm.

Ahırları ve Nila'nın bir gece önce yaşadığı lojmanları ARD'A ÇEKTİM.

Güneş ışığında parlayan tertemiz çıplak teni ve siyah ipek gibi akan uzun saçlarıyla koşarak uzaklaşırkenki görüntüsü kafamın içinde dönüp duruyordu.

Hazırlandığım her şey -her tartışma, beklemem için eğitildiğim her zorluk- beni Nila Weaver'ın yarattığı karmaşaya hazırlamamıştı. Bu lanet kadın bir Picasso tablosundan daha fazla kişiliğe sahipken onu nasıl anlayabilir ve yönümü nasıl koruyabilirdim?

Bazen naif. Bazen nazlı. Zeki, korkak, gururlu, *saf*. Ve hepsinden önemlisi, evrim geçiren.

Ve hızla.

Karmaşaya alışık değildim. Bir insan ruhunun kaosuna ya da duyguların iğrenç çekimine benim dünyamda izin verilmezdi. Onu tanıdığım kısa süre içinde, bana hissetmeye hakkım olmayan bir şeyi hissettirmeyi başarmıştı.

etme.

Ellerimi birleştirdim. Hayır, itiraf etmezdim. İçimde yavaş yavaş yanan sahiplenme duygusunu ya da aklımdaki karmaşayı asla dile getirmezdin. onu anlamaya başladı.

Koş, Nila. Koş.

Ve kaçtı.

Çıplaklığına, besinsizliğine ve ailemin onu taciz etmeyi yeni bitirmiş olmasına rağmen gözlerimin içine baktı ve silahtan kaçan bir geyik gibi hızla uzaklaştı. Orman tarafından yutulmadan önce yüzünde bir kırılmalı parıltısı belirmişti.

Bu gülünç durumundan dolayı bayılmasını bekliyordum; ona istediğini veriyormuş gibi yaptığım da ne yapacağını görmek için bir deney gibiydi.

Kaçmak mı?

Bunu yapacağını bir an bile düşünmemiştim.

Onun bekledim. Yalvarmasını. Hayatında onu hayal kırıklığına uğratan erkekler için ağlamasını. Ama o bunların hiçbirini yapmamıştı. Onu sadece

Kısaca, yine benden diğer kadınlardan daha fazlasını talep .

Buna izin ve şimdi kaçtığına göre, içindeki kargaşayı daha fazla ele vermişti. Sorumluluğum, tutsağım ve oyuncağım haline gelen şaşırtıcı kadına bir göz attım.

Kafamı başarıyla karıştıran biri.

Her ne kadar onu anlamasan da, onu istiyorsun. Dilinin üstüne boşaldı, Tanrı aşkına.

İzlerimde durdum. Benimle her fırsatta mücadele etmişti, ama onu kardeşlerimin önünde sahiplendiğim an, bana nihai kontrolü vermişti.

Bacaklarını ayırdı ve kalçalarını ağızma doğru zorladı.

Yalamam, kemirmem ve paramparça olana kadar onu uçurmam için bana tam yetki verdi, bunu yapmak isteyip istemediğine , beni zevk için kullandı.

Onu parmaklamamdan zevk alıyordu.

Sikim sertleşti.

Tadı hâlâ ağızımdaydı; gökyüzüne fırlayıp patladığında amının hayali basıncı dilimi sıkıyordu. Tırnakları masayı sıyırmıştı, onu tutan kardeşleri sayesinde ellerini açmıştı. Ama *benden* kaçmak için kıvranmamıştı.

Hayır, yaklaşmak için mücadele

etti. Ben de mecbur kaldım.

Kendimi onun kokusunda boğuyor, onu *daha sert ve daha sert* yaladıkça dudaklarımı morartıyordum.

Kıvranmış, inlemiş ve nefesi kesilmişti. Kendini pençelerime etmişti, çünkü bir kadını nasıl boşaltacağımı biliyordum.

Ama bana sadece zevk vermedi.

Tanrım, hayır.

Bana sadece bedenine değil, zihnine ve ruhuna da sahip olmanın ne kadar ilahi olacağına dair kısa bir tat vermişti.

Bağımlılık yapıyordu.

Başımı döndürüyordu.

Nefesimin altında hırlayarak ilerlemeye devam ettim. Hayatıma girdiğinden beri sahip olduğum kanlı ereksiyon beni zehirliyor, bildiğim her şeye, hayatta kalmanın ve disiplinin anlamını öğrendiğimden beri benimsediğim her şeye karşı çıkmama neden oluyordu.

Damarlarımda sıcak bir şehvet dolaşıyordu.

Kanım küçük bir tat daha almak için kudururken nasıl soğuk bir canavar olarak kalabilirdim? Onun sıkı, ıslak sıcaklığının bir başka küçük hoşgörüsü.

Kahretsin, eğer düşünmeyi bırakmazsam kendimi boşaltacaktım.

Onu.

Sikim dalgalandı, tamamen aynı fikirdeydim.

Başımı salladım ve ahırlara doğru koşmaya başladım.

Olduğun gibi kalacaksın. Kalacaksın.

Bu konuda başka bir seçenek yoktu.

Bana duygularımın efendisi olmam öğretilmişti. Bana öğrettiği her şeyi benimsediğim için kendimle gurur duyuyordum. Küçük bir Weaver sürtüğü Beni baltalamak. Bizim dünyamız böyleydi.

Benim
dünyam.

Onun
dünyası.

Beni nasıl büyülemiş olursa olsun, bedenimi ve irademi bana nasıl karşı çevirmiş olursa olsun, teslim olmayacaktım.

Bunu yakında öğrenecekti.

Onu yakaladığım an, yerini öğrenecekti. Onu tekrar kollarıma aldığım an, bir daha asla kaçmayacaktı.

Bu lanet bir sözdü.

Avlanma zamanı.

Ahırlar, Kes'in polo midillisi, babamın değerli safkanı Kara Veba ve benim siyah iğdişim Rüzgâr Gibi Uç dışında boştu.

Bu onun gösteri ve av adıydı. Özel hayatımda ona başka bir isim takmıştım.

Kanatlar.

Çünkü ona binmek bana buradan uçup gitme ve küçük bir özgürlük kırıntısı bulma imkânı verdi.

Kaçmak isteyen tek kişi Nila değildi. Avımın aksine ben şeytanlarımla yüzleştirdim ve onları kucakladım. Beni kontrol etmek yerine benim için çalışmalarını sağladım ve onları ayaklarıma kapanarak boyun eğmeye zorladım.

Tıpkı onu bulduğum anda ona yaptırdığım gibi.

Beni görür görmez Wings'in kadife kulakları dikildi, metal ayakkabıları samanla kaplı kaldırım taşlarına çarptı.

Ahırları temizleyen bir seyis ortaya çıktı. "Efendim?" "Eyerleyin onu. On beş dakika içinde yola çıkacağım."

Ona kırk beş vereceğini . Omuz
silktim.

Ona daha fazla vermenin bir anlamı yoktu. Çıplak ayakla koşmaktan ayakları kanayacaktı. Mücadele ettiği gülünç hastalık yüzünden derisi moraracaktı. Ve bunların hepsi bir hiç uğruna olacaktı.

Benim hakkımda düşündüklerinin aksine, ben bir canavar değildim. Onun güçlü olmasına ihtiyacım vardı.

Ayrıca, ona için saatler, hatta günler verebilirdim ama asla sınıra ulaşamazdı.

Bunu tamamen ve tümüyle biliyordum.

Biliyordum, çünkü ben de aynı durumdaydım; tek fark, şimdiki gibi yaz değil, kış ortası olmasıydı. Eğitim, demişti. Erkeksi büyüme, diye ders vermişti. *Karda koş, dallardan ve gövdelerden damlayan buz ol. Mülkümüzün kenarını aramak için ilkel yanını kullan ya da bedelini öde.*

Üç gün koştum, koştum ve süründüm. Üç gün boyunca sınırı bulamadım.

Nila'yı nasıl bulduysam beni de öyle buldular. Takip ya da GPS aracılığıyla değil, hatta araziye seyrek olarak yerleştirilmiş kameralar aracılığıyla da değil.

Hayır. Çok daha iyi imkanlarım var.

Avluda ahırdan kulübeye geçerken dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Islık çaldım, içeriden gelen pençe seslerini ve heyecanlı havlamaları dinledim. Sonra tazılar evlerinden fırladılar, birbirlerine çarptılar, elektrik çarpmış gibi kıvrandılar.

durdum ve köpek denizinin dizlerimin etrafını sarmasına izin verdim. Hepsi de keskin kulaklara, hassas kokulara ve bir avcının eğitimine sahip toplam on bir köpek.

Onları avluda çılgınca koklaşmaları için bırakarak, atlar için malzeme, ilaç ve yemlerin depolandığı takım odasına yöneldim.

Ellerim Nila'nın kullandığı battaniyenin üzerinde gezindi.

Saçlarında samanlar, gözlerinde yaşlarla ne kadar kayıp ve genç görüldüğünü hatırlayınca sikim kalktı. Yine de parmaklarımın üzerinde kıvranıyordu.

lanet bir fındırdek gibi. Kalçaları eğilmiş, sanki zevk almak için doğmuş gibi daha fazlasını istiyordu.

Taşaklarım serbest kalmak için ağrıyordu. Lanet olsun, gerekiyordu. İki kez beni sınıra getirmişti ama sonunu berbat etmişti.

Bu ben değildim, hiç bu kadar seks odaklı ya da bulanık olmamıştım. Düzgün düşünemiyordum.

Onu yakaladığım an, alıyordum. Kuralların canı cehenneme.

Ona ne yapacağını bile bile seni istediğini mi sanıyorsun?

Soru beni keskin dişleri olan bir tuzağa düşürdü.

Donup kaldım.

Bu ne biçim bir soruydu böyle?

Daha önce hiç sahip olmadığım, hatta düşünmediğim bir şey. Ellerim kıvrıldı. Hiç başkasının iyiliğini düşünmemiştim. Nasıl şefkatli olunacağı hiç öğretilmemiş ya da gösterilmemişti. Arkadaşa en yakın olduğum şey küçük kardeşim Kestrel'di. Bryan Hawk'ın şartlandırmasından bir şekilde kurtulmuştu. Kes annemize çekmiş. Huzur içinde yatsın.

Ve Daniel.

Babam yıllar önce bizi neredeyse ifşa ettiği için onu öldürene kadar amcamız olan o lanet psikopata çekmiş.

İlk defa değil, tüm aile ağacımın deli olup olmadığını merak ettim.

Sonunda, hiçbirinin önemi kalmadı. Ne mirasın, ne kaderin, ne de borçların.

Nila dilime geldiği anda bana borçlandı. Aileme değil.

Ben

En azından karşılık verebilirdi.

Başımı sallayarak bir heybe topladım ve her şeyimi doldurdum. İhtiyacım olacaktı. Aldığım her eşyayla kalbim önce çözülde, sonra yeniden dondu. Her kalp atışında bir kar örtüsü daha da kalınlaştı. Buz parıldayıp ruhumu kaplarken, çarpışan düşüncelerimin yarattığı sessizlik, tüm zayıflık, kaçma fikirleri ve aileme ihanet etme gibi haince kavramlar yok olana kadar derinleştirdi.

Buzdan parmaklıklı kafesime geri dönerken rahat bir nefes aldım.

Yorgunsunuz, çok çalışıyorsunuz ve bir kaçakla uğraşıyorsunuz. Aklını oyunda tut.

Kontrolü kaybedersem ne olacağını biliyordum. Bunun izin veremezdim. Saatimi kontrol ettim.

Yirmi dakika.

Yeterince uzun. Ona sanki kilometrelerce koşmuş gibi gelirdi. Aradaki farkı asla anlayamazdı.

Gitmek için döndüğümde, fazladan kırbaçlarımın ve mahmuzlarımın saklandığı rafın önünden geçtim. Birini kaptım ve kamçıyı kemerime soktum.

İtaatsizlik ederse işe yarayabilirdi.

Bir güneş gözlüğü alarak, elbise ayakkabılarımı hızlıca diz üstü çizmelerle değiştirdim ve envanteri kontrol ettim. Ne yazık ki üstümü değiştirecek vaktim yoktu. Kot pantolonla ata binmek berbattı; uzun yolculuklarda korkunç bir sürtünme oluyordu.

Ama bu uzun bir yolculuk olmayacak.

Bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Hayır, uzun sürmeyecekti. *Ama eğlenceli* . Ve eğlence, çok sık tadını çıkarabildiğim bir şey değildi.

Kasvetli çeki odasından çıkarken parlak güneş ışığında gözlerimi kısıtım ve gümüş renkli havacı gözlüklerimi gözlerime geçirdim. Wings itaatkâr bir şekilde duruyordu, at kürkü çıkardığımız nadir siyah elmaslar gibi parlıyordu.

Dizginlerimi toplayıp bir ayağımı üzengeye yerleştirirken tilki köpekleri havlayıp bir organizma gibi birbirlerinin etrafında dönüyor, gözlerini benden hiç ayırmıyorlardı. Bacağımı devasa hayvanın üzerinde sallarken, bu kadar güçlü bir şeyin üzerinde olmanın verdiği heyecan iliklerime kadar işledi.

Wings on sekiz el saf kas gücüne sahipti. Babamın yarış atı Kara Veba hariç, Hawks'ın sahip olduğu en hızlı attı,

ve günlerdir ava çıkmamıştı.

Yerinde hoplayıp zıplıyor, iri ciğerleri beklentiyle inliyordu.

Cüssesinden yayılan enerji beni etkiliyor, bana kim olduğumu ve yaşadığım ayrıcalıklı hayatı hatırlatıyordu.

Başını Hawksridge Hall'un açık arazisine doğru çevirerek mahmuzlarımı Wings'in böğrüne sapladım.

Hayvanın kaslarında çılgın bir güç dalgası patladı. Kanatları durağanlıktan uçmaya geçti, toynakları hızla takırdadı. Keskin bir ısılıkla köpek arkadaşlarımı çağırdım.

Çimlerin üzerinde ilerlerken kazılmış çimin keskin kokusu burun deliklerime çarptı.

Senin için geliyorum, Nila

Weaver. Geliyorum.

Dörtnala koşan gök gürültüsünün uğultusu arasında, "Kovala onu" diye emrettim.

CIĞERLERİM YANDI.

Ayaklarım
acıdı.

Bacaklarım
ağrıyordu.

Her santimim korkuyla çığlık attı.

Kaçın. Kaç. *Kaç.*

Başımı eğdim, daha sert ittim, bedenimi var olmayan enerjiyi bulmaya ve kendimi cehennemden kurtuluşa doğru itmeye zorladım.

Ne kadar koştum? Bilmiyordum. Ne kadar uzağa gittim? Muhtemelen çok değil.

Ama yan tarafımdaki dikişler ya da ciğerlerimdeki spazmlar ne olursa olsun, devam ettim. Koşmaya devam ettim. Koşu bandında geçirdiğim bitmek bilmeyen geceler için Tanrı'ya şükrettim ve hayatımda ilk kez küçük göğüs ölçülerim için minnettar oldum.

Gölgeler her adımımı takip ediyordu. Güneş, ağaçların gölgelikleri tarafından engellenmeye devam ediyordu. Sarı parıltı hala aydınlıktı, hala parlaktı, beni ikna ediyor, tökezlediğimde ayağa kalkmam için bağılıyor ve nefes nefese kaldığımda gözyaşlarımın durmasını .

kadar zikzak çizerek, bir derenin içinden geçerek ve neredeyse bileğimi aşağıdaki kaygan kayalara yuvarlayarak koşmaya devam ettim. Hayatta kalanların avlanırken yaptıklarını gördüğüm her şeyi yaptım.

Kalbim küt küt atarken ormanlık atladım, çamurlu yollardan kaçındım ve kokumu mümkün olduğunca gizledim.

Ama içten içe bunun yeterince iyi olmayacağını biliyordum.

Seni bulacaktır.

Bedenim durmam ve kaçınılmaz olanın gerçekleşmesine izin vermem için yalvardı. Kendimi amaçsızca cezalandırmaktan vazgeçmem için. Laktik asit uzuvlarımı yakarken zihnim hayal kırıklığı içinde inliyordu.

İşe yaramayacak.

Vazgeç. Devam et,

sadece... dur.

Başımı salladım, kendimi daha da zorladım.

Seni yakalayacak.

Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi.

Yıllarca kaçsam da beni bulurdu. Nereden bilebilirdim ki? Ona güvenmiyordum.

Bu kadar kolay kaçmama izin verdiğine inanmıyordum. Onunla ilgili her şey dikkatle yazılmış bir yalandı. Neden onun sözleri farklı olsun ki?

Eğer o beni bulamazsa, başka bir şeyin bulacağından hiç şüphem yoktu; bir tuzak, bir kapan, avını pusuya düşürmek için bekleyen bir şey.

Her adımda geriliyor, ölümü bekliyordum; o son adımın bir ağı mı yoksa kalbime bir oku mu tetikleyeceğini merak ediyordum.

Koşmayı bırak.

*Sadece... dur,
Nila.*

Nefes nefese kalan iç sesim yorgun, aç ve tamamen yıpranmıştı. Kaslarım kasıldı. Zihnim çok fazla soruyla doluydu.

En azından yaz mevsimindeydim ve her şeyin üstüne de soğukla mücadele etmek zorunda kalmıyordum. Çok sıkı egzersiz yaptığım için cildim terden parlıyordu.

Ama ruhumdaki yenilgiden, hızla tükenen cesaret ve umuttan nefret ediyordum.

Bu kovalamaca ile ilgili değildi. Hepimiz kimin kazanacağını biliyorduk. Bu meydan okumayla . Dün geceye kadar hiç bilmediğim ya da uygulamaya koymadığım ama şimdi yaşadığım ve nefes aldığım kelime. Jethro'nun özenle yaptığı planlarda delikler açan en meydan okuyan diken ben olacaktım.

Asla kazanamayacaktım. Atalarımı mahveden adamlardan intikam almak için yeterince uzun süre hayatta kalma şansım olmasının tek yolu, onun buzuna ateşle karşılık .

Yakmak
zorundaydım.

Ateş etmek
zorundaydım.

Onun inançlarını ve kontrolünü yerle bir etmek zorundaydım. Ve
günahlarının küllerini ruhuna bulaştırmalıydım.

Rüzgârla birlikte yüksek sesli bir uluma geldi.

Dizlerim kilitlendi ve beni hareketsiz bıraktı.

Hayır. Lütfen, hayır.

Kalbim sıkıştı. Tahmin etmeliydim. Tipik bir kovalamaca gibi peşimden
koşmazdı. Neden enerjisini yanlış yerde avlanarak harcasın ki?

Yön mü?

O bundan daha zekiydi. Bundan daha soğuktu. Bu küçük rahatsızlığın
sona erdiğinden ve halledildiğinden emin olmak için sahip olduğu araçları
kullanacaktı. Elbette, dün gece dostum olan hayvanları kullanacaktı.

Bana hızlı bir şekilde bir değil iki ders verdi. Birincisi
Şu anda beni takip eden, şu anda beni avlayan hayvanlar, dün gece ne kadar
sıcak ve rahat olurlarsa olsunlar, benim arkadaşım değillerdi. İkincisi, insan
ya da hayvan fark etmeksizin buradaki her şey beni öldürmekte tereddüt
etmezdi.

Bu düşünce beni depresyona soktu ve daha yeni tanıştığım bir güce
sahip oldum. Jethro'nun hissetmesini sağlamak için hiçbir umut yoktu.
Tek umudum acımasızlığa karşı acımasızlıkla savaşmaktı.

Her adımda ona karşı çıkmalı ve derinlerde gömülü olan o kıvılcımı ateşlemeliydim.

Bir uluma ve havlama daha.

Vücudumdan enerji fişkırdı, sıcak ve kurşun gibi.

Tekrar havalandım, küçük tepeden aşağıya doğru koştum, baş dönmesi beni ısırgan otlarına ve dikenlere düşürmekle tehdit ederken dallara tutundum.

Boğazımdaki yaka ağırdı ama en azından ısınmıştı. Elmaslar artık yabancı değil, benim bir parçam gibi geliyordu. Cesaretim Atalarım. Hiç kadınların ruh gücü, onların rehberliği ve enerjisiyle zonklayan bir mücevher yaşıyordu.

Tasmaya karşı duyduğum nefret ve tiksinti yok olmuştu. Evet, Hawks onu bana vermiş, düşünemediğim bir eylemle beni ölüme mahkûm etmişti ama bana ailemden bir parça vermişti. Kendi yararına kullanabileceğim bir tarih parçası.

Bir havlama daha, ardından yüksek sesli bir ısıklık.

Ondan kaçamazsın.

Karamsarlığımı kaşlarımı çattım.

Ama saklanabilirsin.

Bir dal ayağımın tabanına batarken gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım.

Saklanamazdım. Tilki köpekleriyle geldi. Burunları efsaneydi.

Yukarı. Yukarı çık.

Kayarak durdum. Boynumu bükerek topal görünümlü bir ağacın boyuna baktım. Dalları simetrik bir şekilde yerleştirilmişti, yaprakları tam olarak kalın değildi ama gövdesi beni yeryüzünden gökyüzüne taşıyacak kadar güçlüydü.

Hayatımda hiçbir şeye tırmanmamıştım. Düşüp ölebilirdim. Bir vertigo dalgasına maruz kaldığımda kendimi sakatlayabilirdim. Hiç deneyecek kadar aptal olmamıştım.

Sen de hayatta kalmak için hiç kaçmak zorunda kalmadın.

Gereksiz korkuları bir kenara iterek, uzanmış ellerimle ağaca doğru ilerledim. Daha önce hiç tırmanmamış olmamın bir önemi yoktu. Tüm jimnastik oyunlarından ve aletlerinden kaçınmış olmamın da bir önemi yoktu, çünkü sonunda sadece inciniyordum.

O lanet şeye tırmanır ve onu fethederdim.

Başka seçeneğim yok.

Ya yerde kalıp sessizce oturun ve onun gelmesini bekleyin, ya ormanlık alanda körlemesine koşun ya da tırmanın.

Ben tırmanırım.

İlk dala uzanırken ayak parmaklarım ağacın dibini kavradı. Ağırlığımı ona verdim.

Koptu.

Kahretsin!

Bir havlama daha, yüksek sesle ve net, tepenin hemen üzerinde.

Hareket ettim.

Ağaca tırmanarak, sert kabuğuna sarıldım ve kendimi yukarı fırlattım, çılgın, tırmanma özürlü bir maymun gibi yakalama mesafesinin hemen dışındaki bir dala uzandım. sanmıyordum. Acı verici bir düşüşe hazırlanmak için gözlerimi kapattım ama bir mucize eseri parmaklarım dala yapıştı ve her zamankinden daha sıkı tutundu.

Git. Git!

Kendimi hiç kullanmadığım ama insan evrimimin bir bölümünde uykuda kaldığını umduğum bir beceriye teslim ettim. Ayağımı ağaç kabuğuna dayadım ve ellerimle yukarı doğru çektim. Bir sonrakine uzandım.

Ve bir
sonraki.

Ve bir
sonraki.

Nefesim zor ve düzensiz geliyordu, kalbim aşırı çalışan bir davul gibiydi.

Ağacı özgürlüğe giden kendi kişisel merdivenim olarak kullandım, bayılıp cennetten cehenneme yuvarlanma ihtimalime karşı aşağı bakmaya cesaret edemeyene kadar daha da yükseğe tırmandım.

Büyük bir gök geldi, köpeklerin havlamalarını ve heyecanlı havlamalarını gölgede bıraktı. Daha büyük bir canavarın ayak sesleri yaklaştıkça etrafımdaki yapraklar ürperdi.

Jethro başkalarıyla mı gelmişti? Daniel onunla olur muydu? Ya da babasıyla?

Tenim nefretle dalgalandı. Söylediklerimde ciddi dim. Bu iş bitmeden hepsini öldürmenin bir yolunu bulacaktım. Daha fazla Weaver kanı dökmelerine izin vermeyecektim. Sıra Şahinler'deydi.

Bunu onlara ödeteceğim.

Titreyen bacaklarıma ve aniden gerilen ellerime lanet okuyarak yavaşça ve tırmandığım orman zeminine baktım. En az iki buçuk yaşı ndaydım. Hikayeler yukarı.

Gözlerimi kapattım, zorlukla yutkundum.

Sakın düşme. Düşmeyi aklından bile geçirme.

Dış görüşümde baygınlık vardı ve olabileceklerin alay ediyordu. Tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirerek kendimi yavaşça dalın üzerine bıraktım. Oturduğum anda, ağacın sertliği korunmasız arkamı ısırırken, bir kolumu gövdeye doladım ve tahtaya yaslanarak oturdum.

Etrafta silah aradım ama . Çam yoktu. Onu bıçaklamak için kolayca koparılabilecek dallar da yoktu. Elimdeki tek şey kaybolma unsuruydu. Ormanın yeşil sisinde kaybolan çıplak bir kız.

İlk köpek ortaya çıktığında kalbim boğazıma düğümlendi. Ben yapmadım Onu kulübede geçirdiği geceden hatırlıyorum. Etrafında dönüp durdu ve durduğum yeri kokladı.

Bir köpek daha belirdi, sonra tane daha ve bir tane daha, ormandan karıncalar gibi akıyor, izimin gücü karşısında zevkle hırlıyorlardı.

Sıkıntı midemi kavradı.

, *lanet olası*.

Sonra *o* geldi.

Yeraltı dünyasından gelmiş bir canavarı andıracak kadar büyük siyah bir atın üzerinde gururla oturuyordu. Cilalı çizmeleri güneş ışığını emiyor, sapına elmas takılmış kırbacı tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Kendi elementinde görünüyordu.

Sadık atı ve cesur köpekleriyle ava çıkmış bir beyefendi. Gümüş gibi parlayan saçları güneşte cicili bicili parlıyordu. Yaşlanmayan yüzü vahşetin ve kazanmanın timsaliydi.

Yirmili yaşlarının sonlarında olan Jethro, birisinin kolonya sürmesi gibi komutanlık giyiyordu. Güçlü çenesi, büzülmüş dudakları ve yontulmuş kaşları gücü haykırıyordu - *gerçek* gücü. Ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Sırtını dik tutarak ve ellerini atın dizginlerine kavuşturarak otururken... heybetliydi. Ondan nefret etmem ya da onu istemem önemli değildi. Bu gerçek her zaman doğru olacaktı.

Çalılıkları tararken gözlerinde heyecan parlıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyordu.

Bu saçmalık ne zamandır ediyordu? Bir saat mi? Belki iki? Sözüünü tutup bana tam kırk beş dakika vermiş miydi? Nedense bundan şüpheliydim.

"Bulun onu, lanet olsun!" diye bağırdı, gülümsemesini kaybedip köpeklere ters ters bakarak.

Köpekler atın bacaklarının etrafında dolanıyor, kokluyor, çalıkların arasına dalıyor ve sonra geri dönüp her şeyi yeniden deniyorlardı.

Jethro eyerinin üzerinde dönerek bir elini atının sağrısına koydu ve sık yeşilliklere doğru baktı. "Kaçmayı bıraktınız mı Bayan Weaver, yoksa bir şekilde yoldaşlarımı kandırmayı mı başardınız?" Sesi yaprakların titremesine neden oldu, sanki beni daha fazla saklamak ister gibiydiler.

Nefesimi tuttum, Tanrı'dan kafasını kaldırmamasını umuyordum.

Büyük siyah kulaklı bir tilki köpeği havladı ve saklanarak özgürlüğümü uzatmaya karar vermemiş olsaydım devam edeceğim patikadan aşağı doğru kaçtı.

Jethro başını salladı. "Hayır. O buralarda bir yerde. Bul onu."

Köpek ağzını yaladı ve kıpırdayan bedeninin gitmek istediği yöne doğru havladı. Liderleri tarafından beyinleri yıkanan ya da tavşan kokusunu alan diğer köpekler de gitme isteğine katıldı.

Kalbim dörtnele koştu. *Lütfen, bırakın onu.*

Her şeye rağmen bir şansım olabilir.

At, köpeklerin enerjisiyle hoplayıp zıplıyor, onların peşinden istiyordu.

Jethro kararlı şekilde durdu, eliyle dizginleri ustalıkla öyle sıkı tutuyordu ki zavallı hayvanın olduğu yere basmaktan başka çaresi kalmamıştı. Uzun bacakları hayvanın etrafını sertçe sarmış, parlayan gümüş mahmuzlarını hayvanın yanlarına saplamıştı. "Bekle," diye homurdandı.

At , başını savurdu, ağzının sıkı kontrolüne karşı savaştı. Kadife burun deliklerinden sertçe üfleyerek yerinde durdu.

Köpekler itaat etmedi.

Sabırları tükenmişti ve yüksek sesli bir ulumayla ten rengi, beyaz ve siyah bir bulutun içinde havalandılar.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Jethro. "İyi." Topuklarını sertçe yere at dörtnala koşmaya başladı ve çalılıkların arasında siyah bir girdabın içinde kayboldu.

Sallar. O ortadan kaybolduğu anda bana hızlı ve sert bir şekilde saldırdılar. İkinci olarak Hope bana saldırdı.

İnanılmaz bir umut uzuvlarımı ele geçirdi ve tüm ağacın titreştiğinden emin olana kadar beni titreyen bir jöleye dönüştürdü. Gerçekten özgürlüğe ulaşma şansım var mıydı? Sınıra ulaşabilir ve onlardan kaçabilir miydim? Debriyajlar?

Hepimizi kurtarabilirdim; babamı, kardeşimi, gelecekteki kızlarımı.

"Hayat karmaşıktır, Threads. Yarısını bile bilmiyorsun." Babamın sesi aklıma geldi. İçimi öfke doldurdu. Beni güvende tutması gereken adama karşı korkunç, korkunç bir öfke. Eğer bunun biliyorduyorsa, neden beni korumamıştı? Ona her zaman güvenmiştim. Kurallarını her zaman açıkça uyguladı. Onu hata yapan bir insan olarak görmek-
birçok hata-zarar.

Hem de çok.

Bir mide bulantısı dalgası beni ağaca tutturdu; yutkundum yaşadığım duygusal sarsıntıyla birlikte vertigoya sahip olma talihsizliği.

Vücudumdaki kurumuş tükürüğün yabancılığı tüylerimi diken diken ediyordu. Jethro'nun dilinin altında paramparça olma anısı tamamen küfür gibiydi.

Güneş gölgeliklerin arasından parılıyor, erkeklerin beni yaladıkları yerlerin izlerini aydınlatıyordu.

Midem, içimdeki boşluğu dışarı atmakla tehdit ediyordu. Açtım, susuz kalmıştım ve adrenalinden çatlamıştım. Ama tüm bunların altında ruhum büyüme sancılarıyla ağrıyordu. Pençelerim oluşuyor, kuyruğum sinirden seğiriyordu.

Yavru bir kedyken yerde kaldığım bilgisinden kaçmamıştım. Ama şimdi bir ağaçtaydım - bu beni bir panter mi yapıyordu? Yukarıdan, görünmeden avlanan bir kedi avcısı mı?

Bu fikri sevdim.

Kendimi etrafımdaki ağaçlara konsantre olmaya zorlayarak, duymak için kulaklarımı .

Sadece böcekler ve kuşlar. Jethro yok.

Sınıra ne kadar vardı? Hangi yöne gitmeliyim?

Zaman yavaşlıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yukarıdaki kabarık beyaz bulutlarla örülüyordu.

Hipnotize ediciydi.

Midemdeki besin eksikliği beni yordu; dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Sadece küçük bir tane.

Bir karganın çığlığı beni uyandırdı.

Kahretsin!

Nasıl böyle kaybolabilirim?

Ne kadar zaman geçmişti? Saatler ya da sadece dakikalar olabilirdi.

Hiçbir fikrim yok.

Kalbim çarptı, enerji uzuvlarımı ısıttı. *Hareket et. Tekrar koş.*

Jethro uzaktaydı. Ne onu ne de tazıların ulumalarını duyabiliyordum.

Yere bakarken ciğerlerim ağzıma kaçtı. Aşağıda,

Burada kendimi güvende .

Çekilin!

Hareket edemedim.

Muhtemelen açlıktan ölene ve fosilleşene kadar sığınağıma tutunurdum.

Bin yıl sonra kehribara sarılmış bir sivrisinek gibi bulunmak için.

Bu düşünce beni gülümsetti.

Jurassic Park'taki gibi beni hayata döndürebilirler mi, Hawks'tan binlerce yıl daha uzun yaşayıp sonunda son olur muyum?

Aşağıda bir dal kırıldı ve dikkatimi tekrar orman zeminine çekti.

Oh, kahretsin.

Sincap aşağıda durmuş, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Kıl kuyruğu ileri geri sallanıyor, dili mutlulukla sallanıyordu. Ağaca hırladı.

Gözyaşları.

Onları tutamadım.

Dün gece beni bu kadar rahatlatan köpek, bugün geleceğimi mahvedecekti.

Nasıl yapabildin?

Beni yok ettiği için ona bağırmak istedim.

Jethro buzul bir hayalet gibi gölgelerin arasından sessizce çıktı. Atı, köpek sürüsüyle birlikte saklanmıştı. Elinde kırbacı ve

bir heybe.

Kırbacın ucunu selamlamak için şakağına dokundurdu. "İyi oynadınız Bayan Weaver. Tırmanacak koordinasyona sahip olacağınızı düşünmemiştim. İtiraf etmeliyim ki, tüm yolları düşünmemekle aptallık ettim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım çaresizlik insana normalde başaramayacağı şeyler yaptırıyor."

Öne doğru bir adım atarak Sincap'ı yolundan çekti. "Bilmek istediğim şey, orada kalmayı nasıl başardığın? O sinir bozucu bayılma olaylarından birini daha yaşamadın değil mi?"

Ciğerlerimdeki oksijen dikenlere ve mahmuzlara dönüştü, yanlarıma acıyla saplandı. Ağaca daha sıkı tutundum, onu buradan öldürebilir miyim diye merak ediyordum.

Cevap vermeyince sııttı. "Orada kesinlikle vahşi görünüyorsun. Ağıma yakalanmış kendi küçük orman yaratığım."

Kollarım gövdeye daha sıkı sarıldı.

Jethro kıpırdandı, yapraklar etrafa saçılabilir hareketleri sessizdi. yeryüzüne. Zaferinin verdiği mutluluk dağıldı. "Aşağı gel. Her şey bitti. Ben kazandım." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ya da bana bir iyilik yap ve düş. Bu baş dönmesi bir işe yarıyor olmalı." Kollarını açtı, "Devam et, seni yakalayacağım." diye mırıldandı.

Jethro'nun zalimliğinden besleniyor gibi görünen güç midemde sıcak bir şekilde çalkalandı. "Beni şimdiye kadar tanımış olmalıydın. Sana itaat etmeyeceğim. Ne sana ne de ailenin geri kalanına."

Kıkırdadı. "Orada bir omurga buldun, değil mi?"

Dişlerimi gösterdim. "Beni ailemden çaldığın ve bana nasıl bir canavar olduğunu gösterdiğin anda onu buldum."

Kırbacı havaya kaldırdı, yüz hatlarına bir gölge düştü. "Seni *çalmadım*, sen bize aitsin. Ben sadece hakkım olanı aldım. Ve ben canavar değilim."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Kelimenin anlamını bilmiyorsun, öyleyse kendini nasıl tanımlayabilirsin?"

Gözlerini kısmıştı. "Sanırım ağacın yüksekliği sana sahte bir güven veriyor. Eğer aşağıda olsaydın benimle bu şekilde konuşacağından şüpheliyim.

Burada." Kırbacını salladı. "ulaşabileceğim, vurabileceğim, olması gerektiği gibi davranmanı sağlayabileceğim bir yer."

Seni test ediyor.

Çenemi eğip burnumun ucuna baktım. "Haklısın. Muhtemelen yapmazdım ama şu anda bir avantajım var ve bunu kullanmak istiyorum."

Güldü, köpek Jethro'nun ayaklarının dibine konarken dalgınca Squirrel'in başını okşadı. "Avantaj mı? Ben olsam o kadar ileri gitmezdim Bayan Weaver."

Soyadımı kullandığında tüylerim diken diken oldu. Bunu düşünerek ya da adres benim kimliğim olduğu için bile kullanmamı tı; aramızdaki bariyeri soğuk ve a ılmaz tutmak için kullanmıştı.

Neden bu kadar ? İlk adımın onu gülünç aile hedeflerinde tereddüde mi?

"Neden bana Nila demiyorsun?"  ne doğru eğildim, çıplak olduğumu ya da bir ağaca sıkı tığımı umursamadan. Onu ne kadar uzun süre konu turursam o kadar güçlüydüm. "İlk adımı kullanmanın fazla kişisel olmasından mı korkuyorsun? Bana karşı bir şeyler hissetmeye ba layacağından mı?"

Alay etti. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Ahırda yaptığın şey. İçimde bir tür insani duygu uyandırması umuduyla bana sakladığın yönlerini gösterdin." Başını iki yana salladı. "Ben manipüle edebileceğin biri değilim."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı gerdi. " oktan yaptım." Yapraklarla karı mı  saçlarını toplayıp omzuma attım. Güneşin son kırıntıları bir bulutun ardında kayboldu ve bizi yeşil gölgeler içinde bıraktı.

"Ne?" Burun delikleri alevlendi, öfkesi kontrolsüz bir alev gibi parladı.

Gülümsedim, kızgınlığının tadını  ıkarıyordum. Soğukkanlı ve vurdumduymaz olduğunu iddia ediyordu. Yalan söylüyordu.

Ona göstereceğim. Bu maskaralığı oynamak için benim kadar donanımsız olduğumu kanıtlayacağım.
am.

"Senin için boyamamı ister misin? Sana nasıl olduğunu göstermek için İkiyüzlü müsün?"

Squirrel'in kulağını tuttu ve köpeğin irkilmesine neden oldu. Squirrel uzaklaştı, siyah gözlerinde öfkeli bir sitem vardı. "Dikkatli olun Bayan Weaver," diye fısıldadı Jethro. "Yukarıda söylediğiniz her şeyin buraya indiğinizde sonuçları olacaktır."

Korkunun beni susturmasına izin vermeyi reddettim. Ne kadar kısa olursa olsun konuşma özgürlüğüm varken olmazdı.

"Nila. Benim adım *Nila*. Söyle hadi. Görünüşe göre birlikte çok zaman geçireceğiz, bu yüzden beni çağırman gerektiğinde nefesini boşa harcama. Yoksa benim bir Weaver olduğumu kendine hatırlatmayı mı seviyorsun? Sözde nefret ettiğin düşmanın. Her seferinde bu bilgiyi pekiştirmen mi gerekiyor? Sahip olduğunu iddia edip durduğun o sevgili sessizliğe ne demeli? Çok iyi saklandığını sanıyorsun. İyi dinle. Saklanmıyorsun."

Jethro kollarını kavuşturarak geri çekildi. Yüzünde karanlık, okunamayan bir ifade belirdi. "Size *saygımdan* dolayı soyadınızla hitap ediyorum." Son kelimeyi tükürerek söyledi. "Biz arkadaş değiliz. Biz tanıdık bile değiliz. Bu işe birlikte atıldık ve bu işin kurallarını koymak bana düşüyor. nasıl davranılacağını."

İkimiz de donup kaldık, zor nefes

alıyorduk. Aman Tanrım.

Bu işin içine atılmış. Zihnim sorularla dolup taştı. Bunu istemiyor muydu?

O da benim gibi zorlanmış mıydı?

Jethro tısladı, "Çık şu lanet ağaçtan. Karanlık çökmeden evde olmak istiyorum."

Sorularımı ve küçük bir umut kırıntısını saklayarak gökyüzünü işaret ettim. "Hava çoktan karardı. Beni ne kadar süre avladın, Jethro? Savunmasız, zayıf, küçük bir Weaver'ı ne kadar aradın?"

Sorularımı duymazdan gelerek cümlemin son kısmına odaklandı. "Zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, zayıf olduğumu düşünüyorsun." "Nasıl yani?"

Omuzlarımı dikleştirdim. Ses tonunda bir samimiyet vardı.

Aramızdaki düşmanlık aniden yok oldu. Birkaç saatimi aldı.

cevap vermek için saniyeler. Sesim daha sessiz, daha az . "Bana yapmayı planladığın şeye katlanacağımı, savaşmayacağımı mı sanıyorsun? Beni öldürmeni engellemek için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı mı?"

Yüzü bir sırıtma ve anlayışla savaştı. Soğuk bir yüz ifadesinde karar kıldı. "Elbette, bunu bekliyorum. Eğer yapmasaydın, çoktan öldüğünü söylerdim.

İçeride. Kimse ölmek istemiyor."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Tenime bir ürperti yayıldı. İlk defa konuşuyorduk. Tanıştığımızdan beri çok şey olmuştu. Aramızda o kadar çok şey vardı ki, sanki yıllardır bu savaşı veriyormuşuz gibi geliyordu - ki belki de vermiştik ve biz bunu bilmiyorduk.

"Benimle ne yapmak istiyorsun?" Fısıldadım, tüm rol yapmayı bırakıp gerçeği seçtim.

Sarsıldı, ses tonumdaki yumuşaklık karşısında gözleri gerildi. "Sana söyledim."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadın." Başka tarafa baktım. "Beni tehdit ettiniz. Beni erkeklerle dolu bir odaya getirdiniz ve ölüm yöntemimi söylediniz. Bunların hiçbiri-"

"Bunun geleceğiniz hakkında dürüst davranmak olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Ters ters baktım. "Daha bitirmemiştim. Sen kabaca araya girmeden önce söyleyecektim, *başka* ne var?"

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Başka? Bu borçla ilgili başka ne olduğunu mu soruyorsun?"

"Borcu unut. Bana ne beklemem gerektiğini söyle. En azından bunu söyle ki kendimi hazırlayabileyim."

Kalçasını kaldırdı ve kırbacı ayaklarının çürümüş yaprakların arasından geçirdi. "Neden?"

"Neden?"

Başını salladı. "Neden size istediğinizi vereyim ki? Bu bir güç alışverişi değil Bayan Weaver."

Dudaklarımı ısırdım, midemdeki ani açlık sancılarından irkildim. Bende onun istediği ne vardı? Ona ne ile rüşvet vermeyi ya da onu neye ikna etmeyi umabilirdim?

koruyuculuk ve nezaket hissi mi?

Hiçbir şeyim yok.

Başımı öne eğdim.

Alacakaranlık gibi yoğun ve ağır bir sessizlik vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jethro mırıldandı, "Aşağı gel, üç soruya cevap vereceğim."

Başımı kaldırdım. "Aşağı inmeden önce bana cevap ver."

Botlarını malçla kaplı daha da derinlerine dikti. "Beni zorlama kadın. Zaten benimle ailemden daha fazla konuştun. Kendimi zayıf hissetmeme neden olduğun için senden nefret etmeme neden olma."

"Zayıf mı hissediyorsun?"

"Bayan lanet Weaver. Hemen buraya inin." Öfkesi patladı, buzdağı kabuğunu parçaladı ve bana var olduğunu bildiğim adam hakkında bir ipucu verdi.

Kanı diğerleri kadar sıcak olan bir adam.

Çözülmemiş pek çok sorunu olan bir adam, kendini çözülemez düğümlere bağlamıştı.

Jethro'nun buzu tekrar yerine oturup az önce gördüğüm her şeyi engellerken kalp atışlarım hızlandı.

Nefesimi içime çektim. "İkiyüzlü."

Öfkeden kudurdu. "Az önce *ne* dedin sen?"

"Beni duydun." Garip bacaklarımın üzerinde durarak ağaca sarıldım. "Üç soru mu? Ben beş istiyorum."

"Üç."

"Beş."

Jethro aniden hareket ederek ağacın dibine doğru yürüdü ve en alttaki dalı kavradı. "Seni almak için oraya tırmanmama neden olursan, çok pişman olursun."

"Tamam!" Aşağıya nasıl merak ederek dikkatlice hareket ettim. "Bana Nila de ve itaat edeyim."

Nefesinin altında homurdandı. "Lanet olsun, beni itiyorsun."

Birileri yapmalı. Birisi bu ikiyüzlü kabuğu parçalamalı.

Yüzümü ağaç kabuğuna dayamış, yorgunluk ve açlıktan uzuvlarımda oluşan güçsüzlüğe karşı bekledim.

Aşağıya inme düşüncesi bile beni korkutuyordu.

Jethro siyah çizmelerinin altındaki çalılıkları çıtırdatarak ilerledi. "*Asla* ilk adını söylemeyeceğim. Bir daha asla yapmak istemediğim bir şeyi yapmam için kontrol edilmeyeceğim, *özellikle* de senin tarafından. O yüzden devam et, ağacında kal. Sen düşene ya da yok olana kadar burada kamp kuracağım. Böyle bir şekilde öleceğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Cansız boynundan kesilmiş elmas bir tasma ile elim boş döndüğümde yapacağım konuşmadan da zevk almıyorum ama bana istemediğim bir şeyi yaptırabileceğini asla düşünme. Kaybedersin."

Kırbacı ağacın gövdesine vurarak beni zıplattı. "Bu mu anlaşıldı mı?"

Öfkesi aşağıdan kaynıyor, beni korkunç bir küçümseme gibi örtüyordu. Alnımı ağaç kabuğuna bastırıp kendime lanet okudum.

Bir an için normal görünmüştü.

Bir süreliğine ondan korkmadım çünkü onda benim kurtuluşum olabilecek bir şey gördüm.

Ama başkaları tarafından çok fazla zorlanmıştı. Sınırına ulaşmıştı ve verecek başka bir şeyi kalmamıştı. Kendini kapatmıştı ve gördüğüm kısa bakışlar umut değildi; bu hale gelmeden önce olabileceği adamın tarihi parıltılarıydı.

Tırmandım.

Aşağı inmek yukarı çıkmaktan çok daha zordu. Gözlerim griyle dans ediyor, dizlerim titriyor ve tenim ter içinde kalıyordu.
gece gündüzü ele geçirdiğinden beri donuyordu.

Onunla savaştım ve
kaybettim. Geleceğimle
yüzleşme zamanı.

Yere yaklaştıkça korku beni daha çok içine çekti.

Jethro'nun soğuk elleri belime yapışıp beni ölü bir çiçekmişim gibi ağaçtan kopararak yüzüme doğru döndürdüğünde haykırdım.

Keskin hatlara sahip güzel yüzü ve saat beş yönündeki gölgesi karanlıkla gölgelenmişti. Baykuşların ötüşleri ve tüneyen kuşların cıvıltıları etrafımızı sarmıştı.

"Seni kırbaçlamak için iyi bir fikrim var." Sesi buz gibi yalayıp geçti beni. Gözlerimi indirdim. Artık enerjim kalmamıştı. Tükenmişti.
Bitmişti.

Karşılık beni sarstı. "Ne? Cevap yok
Babama ve kardeşliğime küfreden ve özgürlüğü için koşma hakkını kazanan ünlü Weaver mı?"

Başımı kaldırıp onun altın gözlerine baktım. "Evet, peki amaç neydi?"

"Yaptığımız her şeyin bir amacı vardır. Eğer bunu unuttuysanız, kendinize acıtmaktan gözleriniz kör olmuş demektir."

Karnımda bir ateş topu yeniden alevlendi. "Kendine acımak mı? Sence ben *acıyor* muyum?"

kendim mi?"

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Ben biliyorum." Beni bırakarak başka bir ağaca yaslanmış heybeyi aldı ve içinden bir battaniye çıkardı. Köklerin ve kırıışık yaprakların üzerine yayarak, "Düşmeden otur," diye emretti.

Gözlerimi kırptım. "Salon'a gitmiyor muyuz?"

Öfkeyle baktı. "Ben hazır olduğumda gideceğiz. Otur."

Oturdum.

Ne halt ?

Buna cevap veremezdim. Hiçbir fikrim yoktu.

Onu omzuma atıp Hawksridge'e kadar eşlik etmeliydim. Onun yerine, onu oturttum. Bir ormanın ortasında. Alacakaranlıkta.

Ne oluyor lan?

Nilâ ayaklarımın dibinde oturmuş hüznle gülümserken, en iyi tilki köpeği Bolly onun çıplak tarafına sokuldu; ıslak burnu göğsüne değerken ilgi görmek için mızızlanıyordu.

İçini çekti, ona sıkıca sarıldı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Beni alt ettin, seni alçak." Sesi titrese de, yüzünde sıkı bir gülümseme kilitli kaldı.

"Bunun için senden nefret etmek istiyorum ama edemiyorum."

Bolly, kadının ne gevelediğini tam olarak anlamış gibi başını öne eğerek mırıldandı.

Ŗu anda bile beni ŖaŖırtan tuhaf kadına bakakalmıŖtım.

İçimde bir Ŗeyler dönüyordu. Analiz etmeye hiç niyetim olmayan bir Ŗey.

Baktığım her yerde çizik ve morluklar vardı. Eski üstünde yeni çürükler, kabuk bağlamış sığ yaralar ve hala kan sızan daha derin yaralar. Gözlerim ayaklarına takıldı. Ayakları kesiklerle kaplıydı ve büyük parmağının etli kısmında bir delik vardı.

Bir suçluluk duygusu bekledim - ona sahip olmadığımı söylediğim o insanlığı. Elde ettiğim tek duygu, kendine zarar vermesine duyduğum kızgınlıktı. Kendini mahvetmişti ve bu bana kötü yansıyordu.

"Yanımda birkaç borca katlanmaktansa, benden kaçarken kendini parçalara ayırmayı mı tercih ediyorsun?"

Başını kaldırdı, koyu renk gözleri benimkileri yakaladı. "Özgürlüğümü kazanmak için seve seve kendime zarar veririm."

"Peki bu acının benim size verebileceğim ne farkı var?"

"Çünkü bu *benim* seçimim" diye fısıldarken bakışlarında çok fazla duygu vardı. Bolly'nin gitmesine izin verdi ve ellerini çıplak kucağına bıraktı.

"Başından beri söylediğim Ŗey buydu. Beni her türlü haktan mahrum ettiniz. Bildiğim tek hayatı mahveden fotoğraflar yerleştirdin. Sen yok-"

Kalbimde soğuk ve öfkeli bir şey kayıyordu. "İncinmekten ve acı çekmekten bahsediyorsun, sanki sana çok adaletsiz davranmışım gibi." Ona doğru eğilerek tısladım: "Seni incittiğim tek bir örnek söyle bana."

Kaşlarını çattı, vücudu tecavüzümden ne ürktü ne de kıvrıldı. "Acının birçok görünümü vardır, Jethro. Bana elini kaldırmamış olman -yemek odasındaki bir tokat dışında- beni daha önce herkesten daha fazla incitmediğin anlamına gelmez. Beni aşağıladın."

"Medeni olmaktan başka bir şey yapmadım. Senin için her şeyi sildim süpürdüm. Söz verdiğim şeyi yaptım."

Başını salladı, gözlerini hüznün kaplamıştı. "Sonunda beni alarak olan her şeyin unutulacağını mı sanıyorsun?" Güldü; gülüşü kırılmalı bir öfkeyle doluydu. "Sana ait olduğumu söylüyorsun - senin olduğumu- "Özel yapım ve senin işkencen için doğmuş." Bakışlarından tek bir damla gözyaşı süzöldü. "O zaman neden onları durdurmadın? Olmam gerekiyorsa neden beni almalarına izin verdin? senin mi?"

Geriye doğru tökezledim. "Seni en çok inciten *bu mu*? Babamın seni her zaman olduğu gibi karşılamasına izin vermem mi? *Geleneklere* uymam mı? Kurallara uyduğum için mi incindin, senin anlamadığın kurallara uyduğum için mi?"

Beynim acıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Hiç bir konuyu tartışmamış ya da bir başkasının bakış açısını anlamaya çalışmamıştım. Bu benim dünyam değildi.

Sustur onu.

Sorularından ve suçlamalarından nefret ediyordum. Sadece bir tanesiyle , arkasından bir sürü sorgulama ve hakaret kervanı sürüklüyordu. Bildiğim ve olduğum her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oluyordu.

Ondan nefret ettim. *Ondan* nefret ettim.

Dedi ki, "Bu kurallar benim değil. Ben senin ya da onların değilim. Sana tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu söylüyorum, ama sen içinde normal bir şey gördüğüm anda kendini kapatıyorsun."

İçimden homurdanarak heybeyi kaptım ve malzemeleri battaniyenin üzerine attım.

Bolly, Nila'nın önüne geçti ve sanki avlanmasına yardım ettiği kadın için bir tehlikeymiş gibi eşyaları kokladı.

İkiyüzlü müydüm? Şu

lanet köpeğe bak.

Nila ekosenin üzerine serpiştirilmiş paketlere baktı. Lanet köpeği iterek yolumdan çektim ve ona doğru uzandım.

Başını eğdi, dehşet anını gizleyemedi.

Midem bulandı. Dişlerimi gösterdim. "Ne? Sana zarar mı sanıyorsun?" Zorlukla nefes alarak bir kabarcık paketini kaptım ve ona fırlattım. "Sana zarar vermeyeceğim, her ne kadar neden olduğun sorunlardan sonra kırbacım atımdan daha fazla bir şeye vurmak istese de."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, isyanı parlıyordu. Sonra ona attığım şeye bakarken kaşları kalktı. "Sen-"

Paketi kaptım ve iki tane yüksek etkili ağrı kesici çıkardım. Elini çalarak ikisini de avucunun içine yerleştirdim. İkisini de anında kavradı.

"Yaralanmışsınız. Size canavar olmadığımı söyledim, Bayan Weaver. Bir canavar

Acını dindirmek için sana bir şey vereyim mi? Aynı acıyı kendi kendine çektiğini de ekleyebilirim?"

Yüzü bembeyaz oldu, parmakları iki beyaz tablete bakmak için açıldı. Yüzü şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle buruştu.

İçime bir hançer daha saplandı. Onun yaralarında ve kırılganlıklarında, demir gibi sağlam kararlılığıma mükemmel bir keski gibi gelen bir şey vardı.

Beni kendimden kurtaran kararlılık. Başka hiçbir şey işe yaramadığında bana öğretilen yaşam tarzı.

Sikeyim.

Başka tarafa bakarak ona bir su şişesi fırlattım. Beceriksizce yakaladı. Kapağını açarak tabletleri dilinin üzerine yerleştirdi ve

içindekileri üç saniyede boşalttı. Ağzını sildi ve ayaklarımın çantaya baktı.

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Sonra iki.

Gözleri benimkilerle buluştu ve elde etmeye çalışmadığım bir şeyi bana bahsetti. Minnettarlığını. Kavga ve gelecek unutulmuştu; bedensel ihtiyaçları her şeyin önüne geçmişti. Ve ona ihtiyacı olanı verebilecek kişi bendim.

"Eğer yiyecek arıyorsan, bende biraz var."

Sertçe yutkundu.

Karmakarışık duygularımı bir kenara itmek için kendimi zorladım ve kişiliğimi iki elimle kavradım. "Önce senden bir şey istiyorum."

Lanet köpeği tekrar yakaladı.

Kollarının ona nefret ediyordum, ihtiyacı olan başka bir şeyi arıyordu - benim ona veremeyeceğim bir şeyi.

Islık çaldım.

Bolly anında topukladı ve Nila'yı tartan battaniyenin üzerinde reddedilmiş halde bıraktı.

Omuzlarını yuvarladı, köpeğe özlemle baktı. Yavaşça, tanıdığım güç onu sardı; gözleri benimkilerle buluştu. "İyi. Ne istiyorsun?"

Her şeyi.

Saklı tuttuğum, var olduklarını bile unutacak kadar içime attığım parçalarım, sahip olma arzusuyla kıvılcımlandı.

"Bana bir şey borçlusun."

Bakışları kocaman açılmıştı. "Affedersiniz?"

Kalçalarımın üzerine düştüm, yere koyduğum parmak ucumla kendimi dengeledim. Kalbim hızla çarpıyordu. "Yemek odasında sana bir şey vermiştim... hatırladın mı?"

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Beni babana ve yirmi sözde kardeşine verdin."

Başımı salladım. "Bundan daha fazlası. Sana özgürlük verdim. Onların hatıralarını aldım ve kendime mal ettim..." Bakışlarımla onu yuttum, tadını hatırlayarak ağızma tükürük doldu.

Farkındalık ona çarptı. "Ciddi olamazsın. *İyiliğinin* karşılığını ödememi mi bekliyorsun?"

Ellerimi birleştirdim.

Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Sen delirmişsin."

Çılgınca mı?

Ben .

Medeni olmak için elimden geleni yaptım. Sakin ve mantıklı konuştum. Son derece samimi davrandım ve olmam gerektiğini bildiğim bir şey olmak için her mücadele ettim.

Deliliğın tam tersiydim.

"Bunu gerçekten söylememeliydin," diye mırıldandım.

Ne beklediğimi biliyordu. Ona söylemiştim. Aptal olması benim suçum değildi. Akli durumumu asla sorgulamaması için onu uyarmıştım. Ve tüm dünyanın kaçık olduğunu fark etmeyen bir kızın böyle alay etmesine izin veremezdim.

Cezalandır onu.

Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseliyordum. İlerleyerek çantanın üstünden kırbacı aldım ve avucuma vurdum. "Dizlerinin üzerine çök."

Geriye koşarken arkasındaki bir ağaca çarptı. "Jethro.

Lütfen-"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Akli durumuma yine hakaret ettiniz Bayan Weaver. Bir dahaki sefere ne olacağını size ." Eğilerek omzunu tuttum. "Lanet dizlerinin üzerine çök." Keskin bir itmeye onu oturduğu yerden diz çökmeye ittim.

Gözyaşları kirli yüzünü çiziyordu. "Öyle demek

istemedim-" Başımı eğdim.

Eğer özür dileseydi, dururdum. Sadece küçük bir kelime. Onun üzerindeki gücüne izin verdiğine dair bir işaret.

söylenmeden geçti. *Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen beni affet.*

Dudakları kelimelerin tadına baktı, heceler kulaklarımda sessizce yankılandı.

Ama sonra nefesini içine çekip dudaklarını birbirine kenetleyerek her şeyi mahvetti. Kalbimi ısıtan bir bakışla ellerini battaniyenin üzerine koydu ve kalçalarını kaldırdı.

Sikeyim. Ben.

Sikim hemen dikkatimi çekti. Aşırı zayıf vücudunun mükemmel hatları. Dik göğüsleri, sırtının ve kalçalarının sert kasları.

Kahretsin.

Gözlerimi sıktım. *Bana neler oluyor böyle?*

Elbette onu istiyordum. Elbette onu kullanmak ve günlerce tadıma bakabileceği kadar derinlerine boşalmak istiyordum. Ama şehvet hiçbir zaman böyle şeyler görmeme neden olmamıştı. Asla kontrolümü kaybetmeme neden olmamıştı. Onunla geçirdiğim her saniye tüm emeklerimi boşa çıkarıyordu.

O benim evcil hayvanımdı. Onun refahı ve mutluluğu bana bağlıydı. Tıpkı Bolly, Wings ve ormanda kulaklarının erişemeyeceği bir yere bağlanmış diğer tüm tazılar gibi. Onu sessizce takip edebilmek için onları orada bırakmıştım.

Orada olduğunu biliyordum. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissetmiştim. Ama bunların hepsi bir oyundu.

Kovalamaca en iyi kısımken hedefe ulaşmanın ne eğlencesi vardı?

Nilâ omzunun üzerinden baktı, gözlerinde alevlerle bana meydan okuyordu. "Senden nefret ediyorum."

Sözleri beni tekrar dünyaya çarptı, ateşi bir şekilde bana buzumu geri verdi. Gülümsedim. "Nefretin anlamını bilmiyorsun. Henüz değil."

Saçları omzuna dökülmüş, gür ve baştan çıkarıcı bir şekilde sarkıyordu. "Yine yanıyorsunuz Bay Hawk. Bunun anlamını biliyorum. En sevdiğim duygulardan biri olmaya başladı. Sana daha önce de söyledim, bana asla sahip olamayacaksın. Ve sen asla olacak."

Bu bana şunu hatırlattı.

"Seni yakaladım. Bu saçmalığı kendi isteğiyle imzalayacağını kabul ."

"Ne saçmalığı?"

Dizlerimin çöküp arkasına geçtim. Kalçalarını kavrayarak onu önüme doğru sürükledim. Ereksiyonum sert kıkına saplanırken çenem kilitlendi.

Bağırarak kıvranmaya çalıştı, ama bir işe yaramadı. Neden olduğu lezzetli sürtünme karşısında dişlerimin arasından tısladım.

"Sen benimsin. Kaçtın ve başarısız oldun. Yerini bilmeni sağlayacak belgeleri hazırlatacağım ve geleceğinin bu olduğuna inanmaman gibi bir aptallığı geride bırakabiliriz."

İçine doğru sarsıldığımda, cezalandırıcı bir sertlikle bastırdığımda nefesi kesildi.

Kahretsin, kimi kandırıyordum? *Bana* sahipti. öfkesi, aptal adalet anlayışı. Bir şekilde beni büyülemişti.

Sikeyim.

Korkunç düşüncelerimi bir kenara iterek, "Seni ben . Sana bir hediye verdim, sen de bunu gönülden kabul ettin. Şimdi sıra sende.

Benim için de aynısı."

Geri çekildiğimde kırbaç avucumda kayganlaştı. "Üç sorunuz var ve bir noktaya istiyorum. Sen sor, ben yapayım. İkimiz de istediğimizi alacağız.

Sonra, her şey bittiğinde, eve gider ve hayatımıza birlikte başlarız."

"Sen beni öldürene kadar."

İç çektim. Gerçekten mi? Çok tekrarlayıcıydı. "Evet, seni öldürene kadar. Şimdi, ilk sorunuzu sorun."

Dudaklarını birbirine çarptı, düşünceleri yüzünde geziniyordu. Peki, eğer yönlendirilmeye ihtiyacı varsa, bunu yapardım.

Kırbaç sert siyah deridendi ve iki esnek ucu acıdan ziyade gürültüyle şok vermek için yapılmıştı. Wings o kadar itaatkârdı ki çoğu zaman buna ihtiyaç duymuyordu. Bu aleti, alışması gereken başka bir şey üzerinde kullanmak daha uygundu.

Sırtının alt kısmını okşadım, iniltisini duymazdan geldim. "Siz acemi ve kırılmamışsınız, Bayan Weaver. Bu oyun bitmeden sizi evcilleştirmeyeceğimi sanmayın.

"

Ben vurdum.

İki deri ucun birbirine çarparken çıkardığı ses ormanda yankılandı.

Kalçalarını oynatarak haykırdı.

"Soru, Bayan Weaver. Siz sorana kadar vurmaya devam edeceğim."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için ona tekrar vurdum. "Bu, babamın ve kardeşlerimin önünde kontrolümü zayıflatan için."

Tekrar vurduğumda teni pembeleşti. "Bu, sana hayal her şeyi vermişim gibi elime bindiğin, sonra da bana bir bok parçasıymışım gibi baktığın için."

"Daha ne ? Beni daha ne kadar hayatta ?" diye bağırarak elimi tuttu.

Durakladım. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Annesi iki yılı aşkın bir süredir babamın sorumluluğundaydı. Bağlarını tamamen koparmak için eski ailesine kısa bir ziyarete izin verecek kadar yerini biliyordu.

Nila'nın bu kadar iyi eğitilebileceğinden şüpheliydim ama sahip olduğumuz şeyi aceleye getirmek istemiyordum. Ne de olsa son borca ulaştığımızda her şey bitecekti.

Ve bu... sinmedi.

"Duruma göre değişir," diye mırıldandım, yanan tenini okşarken.

Başka bir soru sorup sormayacağını görmek için bekledim ama sessiz kaldı.

Uysal ve dinleyici. Sessizliği sinirlerimi yatıştırdı ve ona ihtiyacı olanın birazını vermek için kendime izin verdim.

Bunu çok sık yapıyorsun.

Kafamın içindeki sesi vurdum.

"Yıllar, Bayan Weaver. yıllar var."

Başı öne doğru sarktı. Sessizce başka bir soru geldi. "Peki ya borçlar?"

Ne kadar kötüler? Ne için hazırlanmam gerekiyor?"

"Ah, , ah, toplamda üç soru sorabileceğinizi söylemiştim. Bu bir nefeste üç oldu. Birini seçin ya da vazgeçin."

Nila içini çekti, küçük bir hıçkırık bedenini sarstı. "Ne kadar kötüler?"

Ona vurdum. Kısa ve hızlı. Çıkan ses ısırdıktan daha kötüydü. Biliyordum.

Ben bu durumdan nasibimi almıştım.

"Kolay başlarlar. Gerçekten basit."

Ne ekleyeceğimi zaten bildiği için nefesini içine çekti. "Sonra daha da kötüleşiyorlar."

Ona bir kez daha vurdum, kırmızının çiçeklenmesini ve sinirli vücudundaki her kasın seğirmesini sevdim. Kırbacı yere atarken mırıldandım, "Bir tane daha. Çekinme."

Nefesi . "Bana hiç iyi davranacak mısın?"

Soru aramızda asılı kaldı, onun elleri ve dizleri üzerinde, benim de onun arkasında durduğum sahneye o kadar zıttı ki. Etrafımızı hüznle sarıyor, yeni yerleştirilmiş hançeri kalbimin derinliklerine saplıyordu.

"Ben iyiyim. Beni tanıdıktan sonra."

Küçük kahkahası de şaşırttı. "Sen pek çok şeysin ama kibarlık bunlardan biri değil."

Öfke midemde kaynadı. "İyi davranma fırsatı bulamadan beni kızdırdın. Bu öğleden sonra ödüllendirilmeyi hak ettiğini söylemedim mi? Sizi ödüllendirecek çok şeyim var Bayan Weaver. Tek yapmanız gereken teslim olmak. Bana gücü verin. Pes edin ve benimle savaşmayı bırakın." Onun omurgasını okşadım, sikimden fışkıran ön sperm dalgalarına karşı dişlerimi sıktım. Lanet olsun, çok lezzetliydi. Çok güçlüydü. Çok fazla.

O bir Weaver.

Başımı salladım, geriye sadece sessizlik kalana kadar her şeyi yok ettim.

"Bunu yapamayacağımı bilmelisin. Tüm hayatım boyunca erkeklere güç vermekten vazgeçtim.

hayat. Aptalca bir şekilde babamın beni kontrol etmesine izin verdim, onun benim için en iyisini bildiğine inandım. Ve bu bana ne kazandırdı biliyor musunuz? Varlığından bile haberdar olmadığım bir şeytanla oynamak için cehenneme tek gidişlik bir bilet." Göz teması omzunun üzerinden baktı. "Neden sana bu nezaketi göstereyim ki? Neden üzgün, küçük hayatımın kalan kısılalığına hükmetmene izin vereyim?"

Bir kez olsun nutkum tutuldu.

Nila mırıldandı: "Cevap veremiyorsun çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Yapılacak tek doğru şeyin beni bırakmak ve bu çılgınlığı unutmak olduğunu biliyorsun ama . Tıpkı benim sana aradığın gücü vermeyeceğim gibi. Tıpkı seninle savaştan asla vazgeçmeyeceğim gibi."

Aniden öne doğru fırladı ve kalçalarındaki tutuşumu kırdı.

Tekrar koşacağı düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bana doğru döndü ve göz göze gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Karnındaki kaslar hızla yaklaşan karanlıkta gölgeleniyor, beyaz teni aralara serpiştirilmiş kesik ve çürüklerle parlıyordu.

"Sana borçlu olduğumu söyledin. Katılıyorum. O yemek odasında bana bir şey verdin. Her ne kadar sadece zihinsel durumumu kurtarmaya yardım ettiğini düşünsen de, bana muhtemelen istediğinden fazlasını gösterdin. Seni görüyorum, Jethro Hawk. Neyi saklamaya çalıştığını görüyorum, bu yüzden ikiyüzlü saçmalıklarına inandığımı düşünerek kendini kandırma."

Öne doğru sürünerek minik ellerini kemerimin üzerine koydu ve kısa bir saniye içinde düğmeyi ve fermuarı serbest bıraktı. Şok içinde göz kırpma sırası bendeydi.

O bir terzi, salak.

Her gün düğmeler ve fermuarlarla uğraşırdı; bunlar onun uzmanlık alanıydı.

Ancak arkalarında yaşayanlarla başa çıkmak tamamen başka bir şeydi.

Gücümü tekrar çalmış olmasından nefret ediyordum, kesinlikle nefret ediyordum. Beni cadı iksiriyle uyuşturmuş, sadece aletimle düşünmemi sağlamıştı.

Saçını yumruklayarak, "İnce bir zemindesiniz Bayan Weaver" diye hırladım. Öfkesi bir havai fişek gibi patladı. Hırladı, "Yanlış. Ben Hawk ground, ve ben hala ayaktayım. Sana geri ödememi mi istiyorsun? İyi o zaman. Bana ne yapacağımı söyle, sonra beni besle ve iğrenç evine geri götür. Bugünün bitmesine hazırım."

Eli kot pantolonumun içinde kaybolup beni cesurca kavradığında zihnim uyuştı.

"Ya da daha iyisi, sana verdiğim lanet şeyi al."

Yaptığım şey için söyleyecek hiçbir sözüm
yoktu. Cidden, kelime yok.

Bir yanım şu anda bile Jethro'ya çekildiğim için kendimden nefret
ediyordu - özellikle de beni avlayıp bir hayvan gibi cezalandırdıktan sonra.
Ama diğer yanım -daha büyük olan yanım- dönüşmekte olduğum kadını
seviyordu. kimse yoktu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyen kimse
yoktu. Günlük hayatın kurallarının bu yeni varoluşta yeri yoktu ve eğer Jethro
kendi kurallarına göre oynayacağını sanıyorsa, tam bir aptaldı.

Ereksiyonu ellerimde sıçradı, sıcak ve kavurucu -sıcak olan tek parçası.

Altın rengi gözleri tüm duygulardan arınmıştı ve kutsanmış bir an için
bana şehvetle baktı. Sadece şehvetle.

Sonra öfke onu doyurdu, parmakları işgalci bileğimin etrafına kenetlendi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Boştaki elimle boxer-şortunun kemerini çekiştirdim, diğer elimi tutuşundan kurtardım ve parmaklarımı iç çamaşırının karanlık sıcaklığına kaydardım. Ben sikişin uzunluğunu izlerken çenesini kilitledi.

"Sana borcumu ödüyorum. Aklındaki buydu, değil mi? Orgazm için orgazm?"

Göğsünden alçak sesle hırladı, gözleri nefret ve ihtiyaçla kısıldı.

Bana yalan söyleme, seni piç.

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onu avuçlarımda ağırlara neden olacak kadar sert bir şekilde sıktım.

Elimde sarsıldı. "*Tanrım.*"

Bu tek kelime, içime sıçrayan öfkeyi şehvetle yanan benzine dönüştürdü. Onun sertliği parmak uçlarımda elektrik uğultularına neden oldu. Yüzeyin altında taşan öfke içimi sıcak bir sıvıya dönüştürdü.

Bu.

Bu güç.

Bu beden tüketen bağlantı. Saftı.

Çok basit.

Sarhoş edici.

Bana vurduğu kırbaç beni ıslatmamıştı. Acıyı hiçbir zaman zevkle bağdaştırmamıştım. Elbette, kitapları okumuş ve BDSM ilişkisinin dolaylı olarak güvendiğiniz biriyle ne kadar heyecan verici olabileceğine dair söylentiler duymuştum, ama temel fark buydu.

Jethro'ya

güvenmiyordum.

Hem de hiç.

Bu bir savaştı.

Her dokunduğumuzda, yaladığımızda ve sonunda seviştiğimizde, bu bir savaş olacaktı. Ve sadece bir galip canlı çıkacaktı.

Kazanmaya niyetim var.

Seks benim için geçmiş algılar ya da kavramlarla birlikte gelmiyordu.

Seks beynimde aşk ya da tatlılıkla sarmalanmamıştı. Bir bakıma, beni gözlerden uzak ve dokunulmamış tuttuğu için babama teşekkür etmeliydim. Zevk verme konusunda bir yeteneğim olduğunu keşfetmiştim - en temel ihtiyaçlara karşı bir yakınlık.

Titriyordum, içim o kadar parlıyordu ki sanki yıldızları yutmuş gibi hissediyordum.

Jethro beni istedi.

Bunu inkar edemezdi. İnkâr etmek istemedi.

Ve ona *hissettirmek* için bedenimi kullanmaktan çekinmiyordum. Soğuk kalpli, dokunulmaz piçin dokunuşumun altında parçalanmasını sağlayın.

Bir adamı en değerli uzvundan tutup emirlerime eğmesini sağlamak.

Gerçek güç buydu.

Bu gerçek güctü.

Teorimi test ederken, Kite'ın bana gönderdiği her mesajı düşünerek elimi aşağı yukarı salladım. Cevapladığı her kirli imayı.

Sikimi okşuyorum.

Sert mastürbasyon

yapıyorum.

Okşama. Sarsma. Mantıklı. Bir bakıma bu hareket kaba bir sikiş eylemi olacaktı. Parmaklarım onu ölümüne sıkarken Jethro avuçlarımla sevişmek zorunda kalacaktı.

Kalbimdeki güçlü kararlılıkla okşadım.

Jethro dizlerinin üzerinde yalpaladı, gözleri kapandı. "Fuuuck," diye inledi ben sertçe sıkıp daha da sert okşarken. Hiç hazırlık yoktu. Alay yoktu.

Bu bir savaş.

İki taraf. İki oyuncu. Beni o ; şimdi onun hakkında her şeyi öğrenme sırası bendeydi, böylece onu çözebilirdim.

Omzunu iterek, Jethro geriye doğru devrilirken zafer gülümsememi zar zor sakladım. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu da ne-"

Konuşmadım. Onun yerine daha da yaklaştım, sikiinin zihnimi felç eden darbelerini hiç durdurmam. Yukarı ve aşağı. Kivir ve döndür.

Keskin bakışları bulanıklaştı, nefesi ağırlaşırken dudakları aralandı.

Kalçaları sadece bir kez itti. Sürpriz, ihtiyacına üstünlük sağlamak için savaşıyordu. Fazla düşünmesine ya da kazandığımı fark etmesine izin vermedim. Üstüne süründüm, bacaklarımı açtım ve onun iri, güçlü cüssesinin üzerine oturdum.

çarpmaya başladı; her vuruşum iç kaslarımın sıkışmasına neden olurken kanım yoğunlaştı ve iğrençleşti. Ona *zevk* vermek - onunkini almak zevk, en büyük afrodizyaktı.

Ben bir tanrıçaydım. Başarılı bir geysa.

Şehvet ve intikamın izini kaybettim. Soyadları ya da gelecekleri umurumda değildi. Tek istediğim, tek odaklandığım, tatlı bir şekilde örölmüş duyuydu.

Bacaklarımın arasındaki telaş kontrolü ele geçirdi.

Dokunuşum çılgınca bir hal aldı, okşamaktan ziyade sarsıyordu.

Buz gibi elleri kalçalarımın kenetlendi, kendini sertçe kavrayışına sürttü. Gözlerimiz kilitlendi, nefeslerimiz senkronize oldu, ormanda iki hayvana .

Daha fazla.

Daha fazlasını istedim.

Boxer külotunu çekiştirerek aşağı doğru itmeye çalıştım. Jethro kalçalarını kaldırdı, ağırlığımı da yanına alarak külotunu çekmem için bana yer açtı.

kot pantolon ve boxer-şortlar uyluğun ortasına kadar.

Aleti serbest kalıp kaslı karnına çarpmaya başladığı anda, saçlarımı yumruklayarak ve ağzımı kendine doğru çekerek saldırdı.

Dilim onu tatmak için karıncalandı-bir öpücüğün tadını çıkarmak için. Ama beni sıkıca tuttu, dudaklarından milimetrelerce uzakta. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye inledi parmaklarım düşmanımın geniş kolanını çevrelerken.

Cevap vermedim, ağzım onun baştan çıkarıcı yakınlığı için sulanıyordu. Elimi dibine doğru indirerek taşaklarını avucumun içine aldım. Ağır, narin etini yuvarlarken sırtı eğildi. "Tanrım!"

Karnım burkuldu, kalbim gümbür gümbür attı ve çıplaklığım onun ihtiyacının beni ne kadar tahrik ettiğini gizleyemedi.

Parmakları saçlarımda gevşedi ve üzerine yayıldım, zonklayan göbeğimi utanmadan kalçasına sürttüm. "Bana hayal kırıklığı dedin. Ellerimin havlumu tutmaktan başka bir işe yaramadığını söyledin." Göğüslerimi göğsüne bastırdım ve öpücük tehdidiyle dudaklarına yapıştım. "Buna hâlâ inanıyor musun?"

Bileğimi sarsarak ereksiyonunun kadifemsi etini okşadım.

Gözleri geriye kayd, tüm vücudu titredi.

"Yanıldığını kanıtlıyorum." Ayağa kalktım, bakışlarım onun ateşli sikine takıldı.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "İstedğin bu değil miydi?" diye mırıldandım.

Gözleri benimkileri çaldı. "Bu konuda istediğim hiçbir şey yok."

Güldüm - kulağa biraz çılgınca geliyordu. "Şimdi kim yalancı, Mr. Hawk?"

Bir eli boğazımı kavradı, diğeri kalçamı kavradı. Yüzü karardı. "Gerçeği mi istiyorsun? Sana lanet olası gerçeği söyleyeceğim." Dokunuşuma karşı kendini desteklerken kasları kasıldı. "Bana yalvarmanı istiyorum. Seni o kadar ateşli istiyorum ki sana her şeyi yapmama izin vereceksin."

Hışırtılı sesi geçmişimi yırttı ve beni seksin içine fırlattı.

Daha sert sıktım, parmaklarımla sikini sürdüm, ucundaki kanı .

İstedini elde etmişti. Ona dokunmama izin vererek, beni Kendimi baştan çıkarmak. Daha önce hiç doldurulmayı arzulamamıştım. Ama şimdi... her boş, açgözlü ve muhtaç hissediyordum.

Ağzını sikiyorum. Boğazından aşığı üflemek istiyorum.

Sanki hayaleti beni izliyormuş ve gözlerimin içine öfke ve şehvet karışımı bir bakışla bakan adamı nasıl yok edeceğime dair talimatlar veriyormuş gibi Kite'tan gelen mesaj aniden aklıma düştü.

Elimdeki kızgın ereksiyona bakarken korku kalbimi sardı. Çenemin onu kaldırabileceğinden şüpheliydim ama deneyecektim. Elimden gelenin en iyisini yapacak ve onu boşaltmak için her şeyimi ortaya koyacaktım.

Onu memnun etmek için değil. Ama onu *mahvetmek* için. Onu, onun beni kontrol edebildiği kadar kolay kontrol edebileceğimi kanıtlamak için.

Lezzetli bir zonklama rahmime doğru ilerlerken inledim. Başka bir orgazm için açtım. Onu emmek yerine, kendi zevkimi kovalamayı çok isteyerek, kendimi onun devasa boyutuna kazığa oturtma fikriyle oynadım.

Gözlerimi Jethro'nun ayrılmış dudaklarından ayıramıyordum. Onu öpmek için her şeyimi verirdim. Bedenimin arzuladığı şekilde yutulmak için.

Yapamazsın.

Başımı salladım ve bağlantıyı kopardım. Bir öpücük çok samimiydi. Bir öpücük beni mahvedebilirdi.

Sincap ne halt ettiğimizi merak ederek yaklaştı ve karanlık ormanda ekose bir üzerinde gerçekleşen şiddetli savaşı kokladı.

Jethro hırlayarak onu itti.

Aynı hareketle bacaklarını ayırdı, ellerini iki yanında kenetledi ve sözsüz bir şekilde kendini bana teslim etti.

Kalbim, hayatımın dönüştüğü zift çukurlarına geri düşmeden önce güneş ışığı ve mutlulukla parlayarak sıçradı.

"Em beni. Em beni," diye homurdandı ve sikini elime daha sert soktu. Bu komut içimde bir dalgalanma yarattı.

Hiç tereddüt etmedim.

Vücudunun üzerine eğilerek dizlerinin üzerine çöktüm ve hızlı bir hareketle ipeksi, tuzlu çeliğini ağzımın içine kaydırdım.

Kasıldı, tüm vücudu kaskatı kesildi. "Siktir...beni." Gözleri geriye yuvarlanırken dudakları kenetlendi.

Sahip olduğum güce taparak inledim.

Meme uçlarım sıkılaştı. Ona bakmayı bıraktım. Gözlerimi kapatarak başka bir zamanı, başka bir yeri hayal ettim. Tekrarlayan bir otel süitinde tül ve ipek dikerken yalnız varlığımı hayal ettim. Hayatımı olduğu gibi hayal ettim.

Zanaatımın kölesiyim, inişli çıkışlı bir hayatım yok.

Sonra kendimi çırılçıplak, beni öldürmek adamın üzerine uzanmış, başımı onun sikinin üzerinde öfkeyle sallarken hayal ettim. Bunun ne kadar kirli, yanlış ve ilkel olduğunu düşündüm.

Ben tercih ettim.

Her santimim serbest kalmak için çığlık atıyordu. Her zerrem kan ve şiddete susamıştı. Dişlerim Jethro'nun bedenini parçalamak için ağrıyordu - onu hayal edilebilecek en kötü acıyla öldürmenin korkunç görüntüleri zihnimi tüketti. Diğer yanımda ise duvarlarını yıkmak, buzlarını eritmek ve onu içinde olduğunu *bildiğim* adama dönüştürmek umuduyla ona şimdiye kadar deneyimlediği en zevkli, en erotik oral seksi yapmak istiyordu.

Elleri saçlarımı okşarken göğsünden homurdanıyordu. girdi, kendini daha derine zorladı. "Al şunu."

Öğürdüm; dudaklarımdan tükürük aktı. Ayarladığı öfkeli ritmi sürdürmek için mücadele ettim ama beni kullanmayı bırakmadı.

Ve daha da önemlisi, tereddüt
etmedim. Onu yüксеğe zorladım. Onu
hızlı zorladım.

Okşadım, yaladım, emdim ve her yerim acıyla kadar döndürdüm.
Çenem, boynum, omzum, bileğim.

Hepsi kazanmak adına.

Jethro'karnı gerildi, taşakları sıkılaştı ve onun misk kokusu burun
deliklerime doldu, ruhumu onun tadıyla ıslattı.

Elleri saçlarımı daha sıkı kavıyor, benim onu becerdiğim kadar emin
bir şekilde beni beceriyordu. Silahlarımız farklıydı ama sert ve hızlı bir
şekilde düello yapıyorduk.

Taşaklarını avuçlayıp sıkıduğımda Jethro uzun ve alçak sesle inledi.

Ben kazanıyorum.

Geliyorum. Boğazından aşağı geldim. Kite'ın mesajı beynimi yaktı;
son rezervi de attım. Gözlerim dalgalandı, beynim döndü ve dünya tersine
döndü.

Ama yine de emdim ve akıl sağlığının artık var olmadığı uzak bir
boyutta, dilimin üzerindeki ilk sperm sıçramasını tattım.

Jethro haykırdı, kalçaları ereksiyonunu öğürme refleksimi geçip içime
boşaltırken vücudu kaskatı kesilmişti.

Yutkunmaktan başka çarem yoktu. Tuzlu salgısı boğazımda kaybolurken
midem yuvarlandı. Kendimi hasta hissettim. Güçlenmiş hissettim.

Orgazmının son dalgası biterken titredi, ayrılmış dudaklarından yumuşak bir inilti geldi.

Ona karşı hissettiğim iğrenç nefrete rağmen, ayağa kalktığımda kalbimde parlak bir şey göz kamaştırdı. Gülümsedim, zafer parlak ve tatlı bir şekilde yanıyordu.

Jethro'nun açık kahverengi gözleri benimkilerle , şoktan irileşmiş, gözbebekleri doygun zevkten kararmıştı. Sert ve hızlı nefes aldı.

Tek kelime etmedik.

Söylememize gerek
yoktu.

İkimiz de kimin kazandığını biliyorduk.

Ve bu konuda çok kızgındı.

SIKTIR.

Siktir et onu. Sik beni. Her şeyi siktir et.

Hayatımda ilk kez, donmuş kalbimin içinde bir kıpırtı hissettim.

Minnettarlık, insancılık ya da şefkat değil.

Hayır.

Kendimi *bitmiş* hissettim.

O zaman bunun sonun başlangıcı olduğunu bilmeliydim. Beni

ne kadar kötü mahvedeceğini tahmin etmeliydim.

Ama tek yapabildiğim şaşkın bir arzuydu.

Değerli bir rakibin gözlerine baktım.

Nila Weaver'a hayretle baktım.

Sallanan ayaklarıma tırmanarak Jethro'yu görmezden geldim ve doğruca heybeye yöneldim. İçinde koşu şortumu, tişörtümü, kazağımı ve yazlık sandaletlerimi buldum.

Arkamı dönüp giyinmeme izin verildiğinden emin olma içgüdüğü keskin ve güçlü geldi. Büyücülüğüyle beni nasıl bu hale getirmişti? Giyinme hakkımı ikinci kez mi sorgulayacaksınız?

Bu saçmalığa hemen o anda bir son verirdim.

Kıyafetleri giyerken, ayakkabılar kesiklere ve deliklere sürtündüğünde irkildim. Bana verdiği ağrı kesiciler henüz etkisini göstermemişti.

Giyindiğim anda, neredeyse boş olan çantadan kâğıda sarılı bir sandviç kaptım.

Biraz uzaklaşarak sandviçi bir deniz kestanesi gibi içime çektim. Evsiz serseri. Yemek. Muhteşem yiyecekler. Bir sandviç kadar basit bir şey için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Tadı inanılmaz güzeldi. Kızarmış tavuk, çıtır salata ve taze beyaz ekmek üzerinde kremalı mayonez. Bir tane daha istedim. Hatta on tane istedim.

"İşte." Ayağımın dibine bir şey düştü. Eğilip yerden aldım ve omzumun üzerinden baktım. Jethro ayağa kalkmış ve pantolonunun kemerini bağlamıştı. Bir elini gümüşü saçlarında gezdiriyor, öfkeli bir ifadeyle beni izliyordu.

Elimdeki yeşil elmaya baktım, sonra onu da içime çektim. Nasıl göründüğüm umurumda değildi. Vücudum yemek yememi istiyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yerine getirdim.

Ama ne çiğnersem çiğneyeyim, tek tadabildiğim Jethro'ydu.

Elma çekirdeği, piranha hızında yememden geriye kalan tek şeydi. Çok çabuk bitmişti ve ben hâlâ açlıktan ölüyordum.

Jethro bana doğru ilerledi.

Kaslarım hareket , ondan yayılan öfkeden geri çekildim.

Uzaklaşma. Bu bir zayıflık. Ona karşı

dur. Seni görmesini sağla.

Kaslarımı gererek dizlerimi kilitledim. Kazanmıştım. Eğer şimdi geri , yaptığım her şey boşa gidecekti.

Burada ve şimdi -başka Hawks ya da Weavers yokken- sadece biz ; kuralların bilinmediği bu oyunda biz. Kazanmanın tek yolu kazandığım yeri korumaktı.

Eğer beni şiddetle ve hafif küfürlerle kontrol etmek istiyorsa, tamam. Sonra onu seksle kontrol ederdim.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim ama büyük bir yeteneğim varmış gibi görünen tek şey.

İroni karşısında dudaklarım büküldü. El değmemiş bir tasarımcıdan ahlaksız bir mahkûma dönüşmüştüm.

Bunu sadece bir noktayı kanıtlamak için yaptım; hayatımı mümkün olduğunca uzatmak için.

Yalancı. İslanmışsın.

Vermekten zevk aldığınız kadar, dilinin aranızda olmasından da zevk aldınız.

*Bac
akla
r.*

Dişlerimi sıktım.

Jethro tek kelime etmedi, orada öylece dikildi.

Vücudum ihtiyaçtan kaşınıyordu; ağzını ağzımda düşünmekten kendimi . ya da parçalara ayrılmanın enfes hissi.

Tekrar gelmek istedim. Ve yakında.

Sonunda parmaklarını şıklattı. "Gel. Biz ."

Eğilerek battaniyeyi ve çantayı aldı, sonra bana doğru yaklaşıp bileğimden yakaladı. Sincap'ın çalılıklardan dörtnala gelmesi için ısıklık çaldı ve beni artık neredeyse zifiri karanlık olan ormanda sürükledi.

En azından ayakkabılarım vardı, bu yüzden dallar artık acı veren bir düşman değildi. Yediğim yemek mideme bir hediye gibi oturmuş, enerjisini yayıyor, giysilerim ise beni ısıtıyordu.

Gözlerim büyüdü.

Ben... memnunum.

Her nasılsa, stres ve korkuların arasında küçük huzur kırıntısı bulmuştum. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama Jethro bile bunu benden alamazdı.

Fazla yürümedik. Kulaklarım nereye gittiğimizi gözlerimden önce anlamıştı. Dalların arasından köpeklerin hafif hırıltıları geliyordu, ardından bir atın yumuşak hışırtısı geliyordu.

Küçük bir açıklığa adım atan Jethro beni ve devasa siyah canavara doğru ilerledi.

Heybeyi atının dizginine bağlarken hayvana mırıldandı. İri elleri aya hasret gecede bembeyaz parlıyordu.

Jethro tilki köpeklerinin bağlarını çözüp onları selamlayarak okşarken sessizce durdum. Köpekler engel olamıyor, aralarında heyecan kıvılcımları çakıyordu.

Squirrel yoldaşlarına katıldı, ama yanından hiç ayrılmadı; ona ne zaman bakarsam bakayım zeki gözleri hep benimkilerin üzerindeydi.

Jethro atının dizginlerini tutarak hayvanı yaklaştırdı. durdu. Vücudu , yüzü donuklaşmıştı. Sanki mistik bir gecede ormanda karşılaşmış iki yabancıymışız gibi soğuk yüz ifadesi tekrar yerine oturmuştu.

Seni tattım.

Beni tattın.

Artık yabancı değildik.

"Atla. Düşmeni istemiyorum."

Geri adım attım. "Ormanlık alanda koşarak, ağaçlara tırmanarak ve seni orgazma ulaştırarak hayatta kaldım. Sanırım Hawksridge'e yürüyerek dönmeyi de başarabilirim."

"Yapmayın, Bayan Weaver. Sadece yapmayın." Bir elini yüzünde gezdirdi, maskesi biraz kaymış, gözlerinin etrafındaki gerginliğı gösteriyordu.

Kalbim sevinçle çarptı. Onu yorgun gördüğüm için mutluydum. Böylesine egoist bir pisliğın bir kızla uğraşmaktan acı çektiğini gördüğüm için mutluydum.

Herkes zayıf olduğunu düşünüyordu.

Bakışları benimkileri buldu. bir şey geçti. Bu bir meydan okuma ya da tehdit değildi. Bu daha yumuşaktı.

Jethro, "Ata bin," diye emretti ama öfkeli cümlesinin ardında söylenmemiş bir kelime sallanıyordu.

Lütfen.

Devasa hayvana bakarak ilerledim. At beni incelemek için başını salladı, kocaman burun delikleri kokumu içine çekti.

Efendinin kokusunu mu alıyorum?

Bir sandviç ve elma yemiş olmama rağmen, Jethro'nun baş döndürücü tadı hâlâ dilime dolanıyor, beni onun özüyle doyuruyordu.

Korkunç bir şekilde, sanki onun bir parçasını tüketmişim gibi hissediyordum - ona benim üzerimde güç veriyordum.

Bu mümkün değil. Bunu sana isteyerek vermedi.

Ondan zevk almıştım. Başından beri niyeti bana karşılık vermek olmasına rağmen onu kendime vermeye zorladım.

Bu sefer küçük gülümsememe engel olamadım.

Jethro, "Kendini beğenmişlik size yakışmıyor Bayan Weaver," diye mırıldandı.

Ben de karşılık verdim, "Hayır, ama kırılganlık sizde çok çekici bir sonuç yaratıyor, Mr.

Hawk."

Gözleri kısıldı. Bir çırpıda belimden yakaladı ve beni başının üzerine fırlattı. "Kendimi kaybetmeden şu lanet ata bin."

Seçme şansım olmadığı için atın kulpundan tuttum ve bacağımı eyerin üzerinden geçirdim. At bacaklarımın arasında katı bir kütleydi, cilalı

Eyerin yumuşaklığı çıplak dizlerime yapışıyordu.

Jethro dizginleri tuttu, ayağını üzengiye yerleştirdi ve arkama . Sert vücudu benimkine yapıştı.

İkimize yetecek kadar yer yoktu ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Topuklarını zavallı yaratığa batırarak ilerledik, sağ kolu belime dolandı ve beni göğsüne doğru bastırdı.

Beni Hawksridge Hall'daki işkence dolu varoluşuma geri götürürken gecenin sessizliği köpekler ve gürleyen toynaklarla çalkalanıyordu.

Günaydın.

Kurşun pencerelerden giren güneş, kabartmalı deri duvarları ve sayvanlı yatağımın bordo brokarını aydınlatıyordu.

Etrafımda doldurulmuş kuşlar vardı. Kuğular ve kırlangıçlar. İspinozlar ve ardıç kuşları. Jethro'nun benim için bu odayı seçmesinin nedeninin insanoğlu tarafından vurulmuş, öldürülmüş ve doldurulmuş bu güzel yaratıklar olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü bana söylemişti.

Ayrıca bana annemin ve ondan önceki atalarının yatağında yattığımı söyledi. Tüm bunlar gücümü elimden almak ve beni ilk tanıştığımızda olduğum kadına geri döndürmek için dikkatlice tasarlanmıştı.

Onun için üzuldüm, bir daha asla o kadın olmaya niyetim yoktu.

Vakit erkendi. Güneş ışığı hala yeniydi ve geçici olarak
Gece. Derin ve rüyasız bir uyku çektim ve enerji dolu bir şekilde uyandım.
Yalnız bir gece. Sıcak ve rahatsız edilmediğim bir gece.

Birinin arkadaşlığında teselli bulmak için söylenecek bir şey vardı.

Yorganı geriye iterek odanın köşesinde duran bavuluma doğru koştum.
Black Diamonds'ın belboyları, Jethro'nun kardeşliğin öğle yemeğini servis
etmek için giydiğim gülünç hizmetçi üniforması yerine el koyduğu maksi
elbise ve ceket de dahil olmak üzere eşyalarımı teslim etme nezaketini
göstermişlerdi.

Titredim, erkeklerin ve dillerin anısını bir kenara ittim.

Dizlerimin üzerine çökerek, parmaklarım aradığım şeyi bulana kadar
ceketimin cebini aradım.

Benim telefonum.

Hemen bavulumdaki şarj cihazımı buldum ve ikisini de yatağıma
götürdüm. Şarj cihazını prize , elektrik mucizesinin ölü makineye yeni bir
hayat vermesine izin verdim.

Telefonun yeniden başlatılmasını beklerken, dün gece elde ettiğim küçük
başarıya gülümsedim.

Hawksridge'e döner dönmez, Jethro beni odama götürdü ve içeri attı.

Ne tek bir kelime ne de uzun bir bakış.

Kilit yerine oturdu ve beni huzur içinde duş almam, rahat, bol bir tişört giymem ve ince Mısır pamuğunun altına kıvrılmam için bıraktı.

Ormanda ondan şey çaldığım bilgisiyle birleşen yalnız zaman, birkaç hoş saat için rahatlamamı sağladı.

Dış dünyayla bağlantım olan telefonumu tutmak bana daha fazla g veriyordu. Bu tuhaf varoluşta bir denge bulmanın anahtarıydı. Geçmişim yok olmamıştı, sadece saklıydı.

Bağlantı senkronize olduğu anda cihaz elimde çılgına döndü.

Gelen kutuma mesajlar yağdı. Cevapsız aramalar. E-postalar.

Görmezden geldiğim e-postalar: asistanım ve tasarımcılar. Daha fazla desen için talepler. Milano'dan gelen koleksiyon için başarılı teklif sahiplerinin depozitoları.

Bunların hiçbiri önemli değildi, artık değil. Kariyerimin baskısını görmezden gelirken hissettiğim özgürlük beni bu kadar memnun etmemeliydi.

Babamdan gelen üç mesaj ekranda parlıyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama onları görmezden geldim. Onunla hazır değildim. Umutsuzluk ve ihanetin karışımı henüz çözülmemiş ve anlaşılmamıştı. şimdilik biraz boşluğa ihtiyaım vardı.

Dün gece erken saatlerde gönderilen son mesaja tıkladım.

Nila. Ara beni.

Vaughn'un mesajı çaresizlik kokuyordu.

Beni özlediğini kalbimi acıtıyordu. Midem kaldırmıyordu.

yalnızlık ya da kafa karışıklığı. Onu reddetmemeliydim. Bu haksızlıktı ve artık bunu yapamazdım.

Jethro ikizim ve en iyi arkadaşım ile temas kurmamamı söyleyerek köprüden atlayabilirdi. V'nin bana ihtiyacı vardı.

Needle&Thread: V, ben iyiyim. Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim. Endişelenmiyorum.

Babamın size ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama hayattayım ve eve dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Lütfen sizi sevdiğimi ve bir nedenim olmasaydı gitmeyeceğimi bilin.

Gönder tuşuna bastım.

Seni hayatta tutmaya çalışmak gibi bir sebep.

Kardeşimi düşünmenin verdiği melankoli, yeni keşfettiğim umudumu yok etmekle tehdit ediyordu. Çabucak, okumak için sabırsızlandığım mesajları açtım
pelim bittiğinden beri.

Kite007: Seninle ilgili oldukça fantastik bir hayal kurdum Needle. bağlamama ve canına okumama izin verdin. Söyle bana... Bu seni ıslatıyor mu, çünkü beni sertleştirdiği kesin.

İçimdeki o tanıdık kıpırtı, bu kasvetli günde bana mutluluk veriyordu. Çok şey değişmişti ama bu değişmemişti. O değişmemişti.

Dikkatli ol, Nila.

Durakladım, endişeyle tuşları takip ettim. Kite bu karmaşada değişmeyen tek kişiydi. Bir şekilde bu işe bulaşmamış tek kişi. O bir Hawk değildi. Weaver değildi. Kamp yapmak ve asla ayrılmak istemediğim tarafsız bir bölgeydi.

Onun bir Hawk olmadığını düşünüyorsun.

Bu ani düşünce beni durdurdu ve dehşet içinde oksijenimi emdi.

Ne?

Zihnim öğle yemeğine geri döndü. Altın gözleri soğuk ya da kötülük dolu değil, olan kardeşimle paylaştığım o garip bağa. Paylaştığımız açıklanamaz akrabalığı hatırlayarak kalbim hızla çarptı.

-Ne kadar kısa olursa olsun.

Sanki beni *tanıyormuş* gibi bana baktı.

Kerkenez.

Telefonu düşürdüm.

Olabilir mi?

Titreyerek cihazı elime aldım ve bir yanıt yazdım.

Needle&Thread: *Ben de benzer bir rüya gördüm. Bana şaplak atmıştın. Bir kırbaçla ormanda. Arkamda diz çöktün ve sadece yakacak kadar vurdun ama ısırmadın. Daha önce hiç vurulmamıştım, ama sen... sen her şeyin yolunda olduğunu gösterdin.*

Gönder.

Ama bu bir hayal değildi ve can düşmanımınla birlikteydim.

Sığ nefes alarak tekrar yorganın altına girdim. Korku, umut ve öfke arasında gidip geliyordum. Eğer Kite Kerkenez'*se*, bu ne anlama geliyordu? Neden bana karşı bu kadar acımasız ama yemek odasında bu kadar düşünceli davranmıştı? Neden bir ay önce bana mesaj atmıştı?

Metin.

Yanlış numara değildi.

Ellerim telefonumun etrafında yumruk oldu. Manipüle edilmiş olabilir miydim?

Öfkeli gözyaşları omurgamdan yukarı fırladı. Hayatım boyunca tanıdığım herkes beni perde arkasında manipüle etmiş, heveslerine göre hareket ettirmiş, doğru yerde durana kadar eteklerimi çekiştirmiş, ben ise aptalca ve çok safça gülümsemiştim.

Çılgılık atmak istedim.

Hiç yoktan bir şey yaratıyorsun.

Yanlış numara da olabilir, kötü bir şey de olmayabilir.

Öfkem çok sıcaktı, kendimle muhakeme edemiyordum.

Kite007: *Siktir, kulağa çok ateşli geliyor. Geldin mi?*

Ruhumda yanan ateşle mesaja baktım. Onunla yüzleşmek istedim.

Gerçeği bilmem gerekiyordu.

Needle&Thread: *Dün beni yaladıktan sonra boşaldın mı? Ailenin bana eziyet edeceği düşüncesiyle mi mastürbasyon yaptın, seni hasta*

Piç mi?

Parmağım gönder tuşunun üzerinde geziniyor, sessiz odada nefesim kesiliyordu.

Eğer sorduysam ve haklıysam, o zaman ne olacaktı? Bu beni nerede bırakırdı? Onlarla kendi kurallarına göre oynamak daha mı iyiydi? Kesin olmayan sonucumu saklamak ve sonunda bu gizli, sinsî oyunu nasıl oynayacağımı öğrenmek mi?

Mesajı sildim.

Needle&Thread: *Hayır, ama seni ben . Boğazıma öyle bir boşaldın ki, hala tadını alabiliyorum.*

Biraz psikotik hissederek sııttım.

Eğer Kite tüm bu olanlarda masum bir tarafsız, o zaman benim kaçışım olmaya devam edebilirdi. Bu arada, Jethro bana daha önce sahip olmadığım cevaplar verecekti. Mesela Kite'in önceki sorusuna cevap bulmamı sağlayacaktı. *Tadım neye benziyor?*

Eğer Jethro'ya benzeyen bir tadı varsa, o da hiç tadı olmayan ve aynı anda çok fazla tadı olan bir karışımdı. En güçlü votkayla karıştırılmış havyarla karışık bir istiridye. Tamamen hoş değil ama iğrenç de değil.

Artık tecrübeliydim. İşkencecimle akraba olan ya da olmayan bir adamı pataklayarak kazanılmış bir deneyim.

Tamamen yanlış anlamış olabilirsin. Hemen sonuca varıyorsun.

Parmaklarım ekranı okşarken durakladım. Bu felaketi anlamlandırmak için bağlantılar arayarak boşa kürek çekiyor olmam tamamen mümkündü. Ama içimdeki çekimi görmezden - altıncı his her saniye daha da güçleniyordu.

Tüm bunların ne kadar iğrenç olduğunu düşününce dudaklarım büküldü. Söylenmemiş yalanlar beni nasıl da sonsuz bir şüpheyne düşürüyordu.

Kite007: *Siktir, kendini duyuyor musun? Bir şeyler değişti. Tekrar soruyorum. Bunu sorduğuma inanamıyorum ama dökül. Utangaç küçük rahibeden kendine güvenen bir kıza nasıl dönüştüğünü bilmem gerek.*

Bilmek istedi. Sanki bilmiyormuş gibi. Sanki tüm Hawk ailesi arkamdan gülmüyormuş gibi.

O olduğunu bilmiyorsun!

Sakinleşmem, ipuçlarını araştırmam ve gerçeği formüle etmem gerektiğini biliyordum.

en masum Kite'ı parçalamadan önce. Ama vahşiliğe doğru bir dönüşüm geçirdikten sonra kendimi içime atamazdım. Duygularıma daha fazla korse takmayı reddettim.

Kontrolü mesaj mesaj geri alırdım.

Needle&Thread: *Bilmek mi istiyorsun? Hayatımın kişisel detaylarını mı duymak istiyorsun? Sana ne oldu, Kite? Biri seni kafanın üstüne mi düşürdü?*

Kite007: *Dikkatli ol. Silmekten ve bu işten uzaklaşmaktan bir adım uzaktayım. İletişimde kalmam için bana yalvaran sendin. Hatırladın mı?*

Needle&Thread: *Çabuk sinirleniyorsun.*

Tanıdığım başka biri gibi.

Kite007: *Götün teki olarak kalmamı mı istiyorsun? . Sakın sana yardım etmeye çalışmadığımı söyleme.*

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Eğer o Kerkenez'se, o zaman tek müttefikim olabilirdi. Sürünenlerin yuvasında yaşarken onu kızdırmayı göze alamazdım. Eğer onunla arkadaş olabilirim

-Umursamasını sağla. O benim özgürlük biletim olabilir.

Bir Dokumacının kaçması için bir Atmacanın kafesini açmasından daha iyi bir yol olabilir mi?

Yemek odasında bana şefkatle bakan tek kişi Kes olmuştu. Mücadelemini görmüştü ve bana diğerleriyle aynı şekilde davranmış olsa da, garip, berbat bir şekilde şövalyece davranmıştı. Beni gelmeye zorlayan, haklarımı ve mahremiyetimi elimden alan ve bana daha önce hiç verilmemiş bir hediye veren kardeşinin aksine.

Lanet Jethro.

Needle&Thread: *Özür dilerim. Son birkaç gündür oldukça büyük bir değişim geçirdim. Sinirlerim biraz bozuk.*

Kite007: *Fark ettim. Peki... bana bir çift topu nasıl bulduğunu anlatacak mısın?*

Needle&Thread: *Hayır, sanmıyorum. Kişisel detay istememiştin... hatırladın mı?*

Dudağımı ısırarak oturdum, parmaklarım ilk ağımı atmaya hazırlanıyordu. Kimliğini ele vermesini sağlayacak bir soruyu nasıl ifade edebilirdim?

Ülke mi? Motosiklete biner misin? Dün yirmi çete arkadaşınızla birlikte bir kadının tadına baktınız mı?

Kite007: *Vur beni o zaman. Bakalım umurumda olacak mı? Bu kadar konuşma yeter. İkimizin de hoşlandığı bir konuya geri dönelim. Kendine dokun. Sana şaplak atmamı düşününce ne kadar ıslandığını söyle. Çünkü bir şaplak hak ediyorsun. Hem de çok sert bir şaplak.*

Needle&Thread: *İyi olmaktan başka bir şey yaptığımı sanmıyorum. Dün gece beni kırbaçladığına göre böyle bir şeyi hak etmiyorum.*

Kite007: *Bu kırbaç fantezisi de neyin nesi? Neden benim elim değil? Seni cezalandırırken teninin yandığını hissetmek istiyorum. Çığlık atıp sikim için yalvarırken avucumda eşit acı istiyorum.*

Durdum.

Kalbim yanmaktan donmaya geçti. Ne tür bir bu? Eşit acı mı? Paylaşılan acı mı? Zevk-acı böyle bir miydi? Eşit ölçüde itaat ve güven?

Kite007: *Sessizleştin. Güzel. Kırbaç mı istiyorsun? Sana kırbaçla vuracağım.*

Needle&Thread: *Hayır. Aslında elini tercih ederim. Bana dokunduğunu hissetmek istiyorum. Senin tarafından okşanmak, okşanmak istiyorum, tüm bunları yaparken Bana ne istersen.*

Kes'in bana şaplak atacağı düşüncesinin verdiği küçük heyecanı yuttum ve o cevap vermeden önce hızla bir mesaj daha gönderdim.

Needle&Thread: *Sen bana vururken biz neredeyiz? Yatak odasında mı? Ormanda mı?*

Taşra mı? Motosikletinizin karşısında mı?

Cevabı anında oldu.

Kite007: *Motosikletim olduğunu nereden biliyorsun?*

Sanki beni elektrik çarpmış gibi telefonumu fırlatıp attım. Nefes alamıyordum.

Oh, Tanrım. Öyle olmalı. Garip bağlantı. Kestrel'in yüzündeki parıltı ve gizemli sırıtış. İki kelime bile benzerdi. *İkisi de Yırtıcı kuşlar.*

Çok aptalım!

Bunca zaman, Uçurtma'nın fiyonk ve iplerle süslenmiş kanatlı kâğıttan el işi anlamına geldiğini sanıyordum, oysa gerçekte başka bir yırtıcı kuşmuş.

kadar inanmayın!

İç diyalogum duyulmadı.

Bu ezici *bilgiden* kurtulamıyordum.

Dünyam yeniden sona erdi ve tarafsız olacağına ve bunu atlatmam için
bana güç vereceğine güvendiğim tek kişi, içlerindeki en alçak yalancıydı.

Kite, Kestrel'di.

Kerkenez,

Kite'dı. *O bir*

Hawk.

İki gün boyunca Nila'ya gitmedim. İki
uzun lanet gün.

Bir daha asla olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim şeyi başarıyla
yapmıştı. Kontrolümü kaybetmemi sağladı. Buzumu kaybettiğimde kötü
şeyler oldu. İnsanlar incindi. Eşyalar kırıldı.

Kutup kabuğumun rahatlığından çıktığımda işler planladığım gibi
gitmedi.

İnsanların bana seçkin ve cadaloz demesinin bir nedeni vardı - özenle
hazırlanmış bir algı. Zalim ama kararlı olmak
sakinliğim, şiddet dolu hayatımı yumuşatan kişiliğim.

O kadar uzun süre soğukta yaşamıştım ki, bir parçası haline gelmişti ama
aptal küçük bir kızın özenle tasarladığım kontrolümde çatlaklar açması
yetmişti.

O iki gün bir ertelemeydi. Benim için değil, onun için. Ailem için.
Benimle yaşamak zorunda olan herkes için.

Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyordu? Buz bir canavar değildi -
boyun eğmez ve dokunulmazdı - benim gibi bir şey için mükemmel bir
kafesti.

Beni anladığını mı sanıyordu?

Güldüm.

Asla anlamazdı. Anlamasına asla izin vermem.

Sabah, öğlen ve akşam ona yemek gönderildiğinden emin oldum.
Pencereyi kırmak ya da bir tabak parçasıyla bileklerini kesmeye çalışmak gibi
aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için yatak odasındaki kameralarla
onu gözetledim.

İki gün onu ölüm odasında bıraktım, sadece aldığım kızın bir fener gibi
parlayan cinsel bir yaratığa dönüştüğünü gördüm.

Günün çoğunu telefonunda geçiriyordu; mesajlaşıyor, okuyor, sörf
yapıyordu. Bazen yüzü düşerdi. Bazen dudakları bir gülümsemeye dönüşürdü.
Bazen nefes nefese kalıyor, küçük göğsü inip kalkıyordu. Tenindeki seks ateşi
beni kıskançlıktan deliye döndürüyordu.

Kıskançlık.

Benim karlı dünyamda izin verilmeyen bir duygu.

Onu terk ettiğim ikinci gün ava çıktım. Onu serbest bıraktım.
ve bir geyik sürüsünün peşinden gürledi. Zavallı yaratıkları takip ettim ve

zayıf bir otçulun kalbine titreyen bir ok attı. Çoğu buldozerle harabeye çevrilmiş olsa da benim dünyamda bazı şeyler hâlâ düzgün işliyordu.

Kana susamışlığı yatışmıştı. Sakinleşti.

Oluşan çatlaklar dondu. Mantık ve sükûnet geri geldi.

O gece, babam ve kardeşlerim bir aile yemeği yediler - sadece dördümüz. Vurduğum geyik güveç, roulade ve rostoyu süsledi.

Akşam yemeği sohbeti seyrekti ama aramızda bir öfke akımı uğulduyordu. Daniel o çılgın küstahlığıyla sırtıyordu. Kes ara sıra sebepsiz yere gülümsüyordu ve babam...

Kahretsin, babam.

Yirmi dokuz yaşında lanet bir adamdım. Altımda kan vardı. tırnaklarım ve kalbimin etrafı buz tuttu ama yine de yeterince iyi değildim. Hâlâ *eksiktim*. İçimde onun öldürmeye çalıştığı bir şey vardı ama tüm çabalarına rağmen o hayatta kaldı.

Nasıl öğrenmiştim. Ama

Nilâ...*siktir*.

Bunu ortaya çıkaracak gücü vardı.

Öfkelenmek istedim. Gerçeğe adım atmak ve babama gerçekte kim olduğumu göstermek.

öyleydi.

Ama ben yapmazdım. Henüz değil. Bu zayıflık olurdu. Ve ben zayıf değildim.

Her şeyin bana miras kalmasına bir yıl kalmıştı. Oynayacak kendi Weaver'ım vardı. Güç değişimi başlamıştı. Black Diamond'daki tüm kardeşler bunu biliyordu. Akrabalarım biliyordu. Tüm dünya biliyordu ama babam... bu değişimden memnun değildi.

Bakışları beni esir aldı; ben de ona karşılık verdim.

Bu gece aramızdaki husumet, çürüten saygı ve bir daha asla birbirimize meydan okumama konusundaki karşılıklı ittifakın altına gömülemeyecek kadar şiddetliydi.

Bunu en son yaptığımızda, birimiz kırılmış bir şekilde uzaklaştı, diğeri ise neredeyse hiç uzaklaşmadı.

Tatlı , ahududulu sufle gibi bir . Ailemizin reisi sonunda Hawksridge'deki özel kanadından yüzünü göstermeye karar verdi.

Bonnie Hawk zamanında çok güzel görünüyor olabilirdi ama artık yaşı hayli ilerlemişti. Doksan bir yaşında, acı içinde ve güçlkle hareket ediyordu; inatçı inek tekerlekli sandalye ya da baston kullanmayı reddediyordu.

"Merhaba oğlum." Bryan Hawk'a başıyla selam verdikten sonra Kes, Dan ve bana baktı. "Merhaba, torunlarım."

Daniel gözlerini devirdi, Kes sandalyeye oturmasına yardım etmek için ayağa fırladı ve ben de on yaşımdan beri mükemmelleştirdiğim 'sıcak ama çok da sıcak olmayan' gülümsememi takındım. "Merhaba Büyükanne," dedi üç iyi eğitilmiş Hawk oğlanı hep bir ağızdan.

Bonnie oturdu ve göze batmayan personelin tabağına ahududu tatlısı doldurması için şıklattı. Fazla doldurulmuş kaşığı ağzına götürdü.

Kahverengi gözleri benimkilere dikildi. "Söyle bana Jet. Son Weaver ile işler nasıl gidiyor?"

Sırtım dikleşti, sikim istem dışı seğirdi. O lanet olası cadı beni mahvetmişti. *Weaver* kelimesini duymam yeterliydi ve ben sertleştim.

Bu yüzden ondan kaçırıyorsun.

Başka bir sebep, itiraf ettim.

Kaşlarımı çattım.

Ağızımdaki tek sufle lokmasını yutarken sıkıca gülümsedim. "O daha yeni başlıyor, büyük anne."

Babam söze girdi. "Küçük velet, hoş geldin yemeğinden sonra cevap verme cüretini gösterdi. Ne kadar yüzsüz. Disipline etmek bana düşseydi, şimdiye kadar bir uzvunu kaybetmiş olurdu."

Doğruyu söyledi. Nila'nın annesine ne yaptığını görmüştüm ve bu yüzden ondan *nefret ediyordum*.

Kanımda vahşî bir öfke patlarken midemdeki geyik eti yuvarlandı. Tereyağı bıçağımı masaya sapladım. "Şükürler olsun ki işkence etmek için senin değil o zaman. Ben kadını mı bütün olarak severim."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda donup kaldım. Masa dondu.

Büfelerin üzerinde titreyen lanet mumlar dondu.

Kahretsin.

Bryan Hawk parmaklarını dikleştirdi, gözleri kısık ve karanlıktı. "Bu oldukça yersiz bir patlamaydı. Bunu yeniden ifade etmek ister ?" Gözlerini başka tarafa çevirmedi.

Avuçlarım terden kayganlaştı. Yıllardır başarıyla sakladığım şeyi göstermek istememiştim. Gerçek doğam Hawk ailesinde hoş karşılanmıyordu, hatta lanet olası büyükannem tarafından bile.

Yüzlerce yıl önce birkaç hata yapmış bir aile için saçma bir borcu canlı tutmak yerine, bizi nazik ve bağışlayıcı olmaya teşvik edin.

Kahretsin, yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Az önce yaptığımdan kötü bir mezar kazmadan önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

açılmayı reddedince babam mırıldandı: "Belki de sana çok fazla sorumluluk yükledim Jet. Zaten vergilendirildiniz mi? Belki de ben

ve Kes ya da Daniel iş yükünü paylaşmalı mı?" Ruhumu bir şey sardı.

Daniel kıs kıs güldü. "Onu bana ver baba. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin ol." Gözleri şeytanla dans ediyordu. "Bazılarının aksine."

ters ters baktık; beni korkutmaya çalıştı ama başaramadı. Asla başaramadı. *Siktiğimin dangalağı.*

Gerginlik masanın etrafında çatırdadı. Kestrel ağzına yemek tıktırmayı bırakıp, "Jet'in bu iş için en uygun kişi olduğunu biliyorsun.

Seni hayal kırıklığına uğrattığını hiç görmedim baba. Herife bir şans ver."

Bana komplocu bir bakış atarak ekledi, "Çok gergin ve çok güzel bir kız.

Böyle bir kırsrağı kırma şansının tadını çıkarmak isteyen bir adamı suçlayamam."

Lanet olsun, bu da ne demek oluyor?

İnce buzdan dış görünüşümün altında öfkeden kuduruyordum. Son zamanlarda bir sahtekârdım.

Tıpkı Nila'nın dediği gibi bir ikiyezölü. İçimdeki soğukluk gizemli bir şekilde kaybolmuştu. Babam bana nasıl davranmam gerektiğini öğrettiğinden beri birlikte yaşamak zorunda kaldığım o mutlu umursamazlık, o duygusal kopukluk gitmişti - sanki biri bir düğmeye basmış gibiydi.

Önceden hiçbir şey hissetmezdim. Duyularımın ne umursamasına, ne nefret hissetmesine ne de mutluluk hissetmesine izin verdim. Bomboşum, kutsanmış bir şekilde bomboş ve güçlüydüm. Şimdi ise *her şeyi* hissediyordum. *Her şeyi* fazla düşünüyordum. Birlikte yaşadığım her erkeği öldürmek istiyordum çünkü beni yetiştirdikleri gibi değildim.

Nefret ettim.

Ve hakkımdaki gerçeği bilen tek müttefikim olan Kerkenez'in lanet olası düğmelerime basmasından nefret ediyordum. "Böyle bir konuşmanın seni ona yaklaştıracaklarını sanıyorsan, bir daha düşün. İyi denemeydi kardeşim ama gözüm üzerinde."

Kes sırtıttı. "Göreceğiz bakalım. Ne de olsa o *bizim*. Sadece senin değil. Bizim

Evlat edinilmiş hayvan da diyebilirsiniz. Evcil hayvan asıl sahibinden başka birini tercih ederse yapacak bir şey yok."

Elim tereyağı bıçağının etrafında kenetlendi.

"Yeter," diye bağırdı babam. Odanın yankılandı, atalarımızın görüntülerinden sekti.

"Bu hafta bitmeden İlk Borç'u yerine getirmeni bekliyorum Jet," dedi büyükannem, dudakları kaymakla kaplıydı.

Tiksintiyle yutkundum. "Evet, büyük anne."

Babam Cut mırıldandı: "Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap Jethro.

Ama sözlerimi bir kenara not edin... Her hareketinizi değerlendireceğim."

Yargıla beni, seni piç. Öğrettiğin gibi davranmamı izle. Mükemmel Hawk olmamı izle.

Ben olsam ona yargılayacağı bir şey verirdim.

Bu gece kendimi 'düzeltecektim'. Bu gece, lanet olası Nila Weaver'ın neden olduğu kaosu düzelterek ve o kar kurtarıcısını bulacaktım.

Cut tatlıyı kaşıkla ağzına götürürken beni izlemeye devam etti. "Beni gururlandır evlat. Ona ne göstermen gerektiğini ve sonrasında ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Elimi bıçağın etrafından ayırmaya zorlayarak yavaşça masanın üzerine koydum. Dünyamda yeri olmayan bunaltıcı duyguları yutarak, "Seni gururlandıracağım baba," diye mırıldandım.

Cut sandalyesinde rahatladı.

Anında içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Her şey hep aynıydı. Şeytanlardan oluşan bir aileyle yaşıyordum. Hepsinin imparatoru olmama bir yıl kalmıştı ama yine de büyüklerimin saygısını kazanmayı arzuluyordum.

İçindeki çocuk, bunun imkânsız olduğunu bilmesine rağmen, etkileme ihtiyacını hiçbir zaman tam olarak yenemedi.

"İzliyor olacağız, Jethro. Aileni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

Parmak ucunda kalan kremayı yalarken gözlerim Bonnie Hawk'a kaydı. Başını eğerek dudaklarını gizemli bir gülümsemeye dönüştürdü.

Kaslarım kilitlendi. Ailenin reisi olarak, yaptığımız her şey üzerinde son sözü, son gücü elinde tutmaya devam etti. Benim hakkımda babamdan bile daha çok şey biliyordu. Babamın saygısını arzuluyor olabilirdim ama Bonnie'ninkini asla kazanamayacağımı bilmenin üstesinden asla gelemezdim.

Ölecekti ve yaptığım şeyden olduğum için beni asla affetmeyecekti.

Ben ilk doğan oğluydum.

Hayatım boyunca kurallara boyun eğdim. Yine de asla yeterli olmadı.

Sertçe başımı sallayarak mırıldandım, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Büyükanne. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Senin zayıflığının sadece benim gücümü arttırdığını görmeni sağlayacağım. Ateşin buzdan daha iyi olduğunu görmeni sağlayacağım ve sana gençliğin nasıl olduğunu göstereceğim. bilgelikten önce gelir.

Görmeni

sağlayacağım.

Sadece izle.

O gece Hawksridge Hall'daki kanadıma çekildim.

Işıkları kapattım.

Karanlıkta oturdum ve gölgelerin beni ele geçirmesini memnuniyetle karşıladım.

Önümde, içimdeki yanlış şeyleri 'düzeltmek' için cephaneliğim duruyordu.

Ve tıpkı babamın bana öğrettiği gibi -tıpkı daha önce sayısız kez yaptığım gibi- içimin derinliklerindeki ayazı buldum ve onun beni serinletmesine, sakinleştirmesine izin verdim...

...

beni aşılmaz yap.

Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu BİLİYORDUM.

Jethro'nun olmadığı son üç gece ve iki gün, şafak vakti benim için geldiğinde acı bir şekilde sona erdi.

Uyumuyordum ama Vaughn'la mesajlaşıyordum.

Sabah güneşinin odanın etrafındaki doldurulmuş kuşları vurgulamak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı, ölüm üzerine parıldıyor ve bana geleceğimin sadece katliam içerdiğini hatırlatıyordu - ne kadar canlı hissedersen hissedeyim. Ne kadar güçlü olursam olayım Jethro'dan iktidarı almakla da, sonunda her şey aynı şekilde bitecekti.

Kafam kanlı bir sepetin içinde.

Başarılı bir kariyerin ve ilgi odağı olan bir hayatın birdenbire nasıl bu kadar kısıtlı seçeneklere dönüştüğünü düşünerek dehşete kapılmalı ve sefalet içinde kıvrınmalıydım. Ama... garip bir şekilde... öyle değildim.

Hatta hiç olmadığım kadar odaklanmışım. Seçimlerin sonuçlarının ve benden saklanan dünyanın acımasızlığının daha çok . Peri masallarına inanacak şekilde yetiştirilmişim - babam beni kasten saf tutmuştu. Neden? Bunu henüz çözememişim ama artık gözlerim açıldı ve dünyanın tertemiz ve lekesiz olmadığını bilmek içimi ferahlatıyordu.

Hayatım boyunca mükemmelmışim gibi davrandım. Ve hayatım boyunca, bundan çok uzak olduğum gerçeğini içimde besledim. Şahinler deliydi - bu kadar geçmişte kalmış bir şeye bu kadar takılmalarının başka bir açıklaması olamazdı - ama bu konuda *tutkuluydular*.

Tutku, sanki her elbise ve koleksiyon vampirmiş gibi dünyamdan süzülüp gitmişti; tasarımlarımda mükemmelliği yakalamak için çabalamaya devam etme isteğimi emiyordu.

Bu konuda bu kadar güçlü hissediyorsanız, belki de tatile çıkmalıydınız. Weaver olmaya ara vermiştim.

Ama mesele de buydu. Bunu kendime asla itiraf edemezdim, Çünkü bunu asla fark edemezdim. Baş dönmesi nöbetlerim, babamın isteklerine cansızca boyun eğmem, gerçek benliğimden ne kadar uzaklaştığımı göremiyordum. Kim olduğumu anlamam için bana hiç zaman verilmemişti, sadece Weaver İmparatorluğu'nda doğan bir kızıdan ne beklendiğini öğrenmişim.

Mesafenin güzelliği, hayatımın içine dalmadan onu *görmem* anlamına geliyordu. Her şey, hiçbir zaman kendime ait bir şeyim olmadığı gerçeğine dayanıyordu. Hayatımı çok sevdiğim ama beni her yönden gölgede bırakan bir ikizimle paylaşmıştım. Kendimden şüphe ve gerginlik içinde boğuluyordum. Başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan korkarak içgüdülerimi ve becerilerimi sakatlamıştım.

Aman Tanrım.

Telefonu daha sıkı tuttum.

Beni en çok seven insanlardan uzakta daha iyi bir insan

oluyorum. Bu, benden nefret eden insanlarla yaşarken

mükemmelleştiğim anlamına geliyordu. Berbat bir durumdu.

Hiç mantıklı gelmedi.

Ama doğru olan bir şeye nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Her şeyi biliyorum Threads ve senin için geliyorum. Orduyu getireceğim.

Eğer seni özgür kılacaksa lanet Kraliçe'yi . Sadece hayatta kal, kardeşim.

Geliyorum.

Dikkatim tekrar güncel konuya döndü. Vaughn.

Babam ona olanları anlatmış olmalı. Ne kadarını paylaştığını bilmiyordum -hatta kendisinin bile ne kadarını bildiğini ama kardeşim için korkuyordum. Kendim için korktum.

Vaughn dengesiz biriydi ve beni geri almak için her şeyi yapabilirdi. beri her gün bana bebeklik yapmasına, beni saklanmak yerine yüzleşmem gereken hayat deneyimlerinden korumasına izin verdim. Bu koruyuculuk bazen çok fazla geliyordu ve önceleri gizliden gizliye hoşuma gidiyordu. Birisi için bu kadar önemli olmayı seviyordum - onların tüm yaşam sebepleri.

Ama her şey değişmişti.

Birkaç gün önce olduğum kişi değilim.

Açıkça dürüst olmam gerekirse, ilişkimiz artık biraz fazla görünüyordu. Kanatlarımı açıp kendimi yuvadan fırlatmama gerek kalmadan beni kızım ve kız kardeşim olarak yerimde tutan çizgiler bulanıklaşıyordu.

". " Jethro büyük pencerelere doğru yürüdü ve bir kanadı açarak güzel İngiliz sabahının havasız odaya girmesine izin verdi. Güneş ışığı etrafta zıplayıp kanatlı yaratıkların cesetlerini neşeye boyarken derin bir nefes aldım.

Dün, daha güzel olanlardan bazılarına isim vermiştim. Kardelen, Buzdağı ve Buzul, işkencecilerinin ve benim onuruma hitap ediyorlardı.

Vaughn'a cevap vermem gerekiyordu ama telefonu yorganın altına sıkıştırıp düşmanıma baktım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Burun delikleri alevlendi. "Küstahlaşmayın Bayan Weaver. Saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Kasten onunla alay ederek gerindim. "Saçmalık mı? Sen konuşamazsın. Tüm bu Weaver ve Hawk maskaralığı tamamen saçmalık."

Jethro tepinerek . Bej rengi kadife pantolon ve siyah gömlek giymiş, sanki yerel tavla kulübüyle bir toplantı yapacakmış gibi görünüyordu.

Jethro'nun

Yakasinda gerekli elmas rozet parlıyordu. "Kapa çeneni ve yataktan çık. Şimdi."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Altın gözleri buz gibi ve kararlıydı.

Ormanda gördüğüm yoğunluk ve çiğ içgüdüsel arzu gitmişti.

Umut göğsümde kirli baloncuklara dönüştü. Ormanda olanlarla yeni bir boyuta tırmandığımızı düşünmüştüm. Ona, kendini baltalamadan beni baltalayamayacağını gösterdiğimi sanmıştım.

Ne kadar da yanılmışım.

Güneşin altında gözlerimi kısarak fısıldadım, "Ne yaptın sen?" Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Affedersiniz?"

Yorganın içinde ayaklarını sürüyerek ona daha yakından baktım ve neyin değiştiğini anlamaya çalıştım. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey farklı görünmüyordu. Taşralı bir beyefendinin mükemmel bir benzeriydi. Ama ses tonu ipek gibi pürüzsüz ve kırılmazdı.

"Bir şey yapmışsın. Birkaç gece önce insan gibi görünüyordun... şimdi..."

"Şimdi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şimdi sadece defileimde benim için gelen soğuk kalpli robot gibi görünüyorsun."

O cevap vermeden önce aklıma başka bir hayati soru geldi. "Neden şimdi?"

"Ne?" Yüzü kızarmış bir ifadeye büründü. "Bu hiç mantıklı değil. Sorularınız gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı, Bayan. Weaver." Elini saçlarında gezdirerek sessizce, "Bunu tutarlı bir cümle haline getirirsen cevap verebilirim, tabii yataktan kalkma nezaketini gösterirsen." dedi.

İşte yine şatafat ve törene başladı. Küfür yok. Terslemek yok. Herhangi bir duygu patlaması yok.

Kendini uzaklaştırmak, yeniden toparlanmak için uzak durdu.

Onu etkilemişim. O kadar ki, benimle başa çıkmak için üç geceye ihtiyacı vardı.

o.

Damarlarımdan sıcak bir güç fışkırdı.

"Neden beni günlerce tek başıma bıraktın?" Bir elimi kaldırdım. "Yapma. Yanlış anlaşılmasın, şikâyetçi değilim. Garsonlar beni doyurmak için kusursuz bir iş çıkardılar ve durmaksızın seyahat ettiğim ve çalıştığım manik birkaç yıldan sonra dinlenmek oldukça hoşuma gitti, ancak bu biraz garip."

Ellerini sakın bir şekilde kadife ceplerine soktu. Gözleri tamamen okunmaz haldeydi - lanet olası bir kasayı deşifre etmeye çalışmak gibiydi.

"Lütfen bana neyi bu kadar tuhaf bulduğunuzu söyleyin. Belki o zaman size yardımcı olabilirim."

Ormanda tutkulu adamı - dudaklarımı onun zonklayan sikinin etrafına sarıp dölünü yutmasaydım - azarlayarak geri çekilebilirdim. Sessizlikten öfkesinden daha çok korkabilirdim, çünkü bu korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu habercisiydi.

Ama şimdi... şimdi ne olduğunu anladım.

Bu bir başa çıkma mekanizması.

Hepimizde vardı. Benimki, babam ve ağabeyimin tam kontrol kurmasına izin vermektir. Bundan tek kurtuluşum koşu bandında bayılana kadar koşmaktır.

Jethro kaçmadı ama hissettiğini bildiğim karmakarışık duyguları bir kenara itmek için son derece etkili bir şey kullandı ve olduğu gibi davrandığı buzlu kucakladı.

"Boş ver," diye fısıldadım. "Anlıyorum."

Damarlarımdaki gücün altına küçük bir depresyon bulutu yerleşti. Onun buz gibi dış görünüşünü kırmak için çok çalışmışım. Bana teslim olarak bulabileceği zevki ona göstermek için her şeyimi ortaya koymuştum. O kadar etkilenmişti ki içine kapanıp saklanmak zorunda kalması beni memnun etmeliydi.

Ama gerçekten, her şeyi sıfırladı. Başlangıç çizgisine geri dönmüştüm.

Bir an için yenilgiyle kamburlaştım. Tekrar tartışmaya ve irade savaşına enerjim var mıydı?

Başımı eğerek ona baktım. Çenesini sıktı, hiçbir şey belli etmiyordu.

Kararlılığım yenilgimi pekiştirirken omurgam dikleşti. olsun. Her şeyi tekrar yapardım. Ve yine. Ve yine. Ta ki kazanamayacağını anlayana kadar. Bana karşı değil.

Onu on kere, yüz kere kıracak kadar güçlüydüm. O beni yok etmeden önce onu ve sapkın ailesini öldürecek kadar güçlüydüm. İncitecekleri son Weaver olacağıma dair ettiğim yemini tutmaya niyetliydim.

Jethro kollarını kavuşturdu. "sinir bozucu sorularınız kalmadığına göre, emrettiğim gibi kalkacağınızı tahmin ediyorum."

Tek kelime etmeden yorganı geriye ittim ve sıcak çarşaflardan çıktım. "Nereye gidiyoruz?"

Jethro'nun gözleri çıplak bacaklarıma takıldı. Yatarken siyah ve pembe bir şort ile ona uygun bir kaşkorse giymiştim.

"Sana soru sorabileceğini söyledim mi?" Sakin adımlarla uzaklaştı. Odanın içinde şık ve keskin adımlarla dolaşarak sandalyelerin ve on altıncı yüzyıldan kalma bir tuvalet masasının üzerine serilmiş uyumsuz giysileri topladı ve bana doğru geri geldi. Onları yatağın ucuna bırakarak, "Giyin. Ona kadar sayacağım. Eğer terbiyeli değilsen, umurumda değil. Seni buradan çıplak ya da giyinik çıkaracağım - bu tamamen senin seçimin."

Kıyafeti görünce burnumu kırıştırdım. Düşmanımı daha iyi anlıyordum ama yine de ondan korkuyordum. Hiçbir yere gitmek istemedim. Emir almak ya da sürüklenmek istemiyordum-

"Bir." Gözleri parlıyordu.

Ciddi olamazdı. "İki..."

Hemen yakasında Viktorya dönemi dantelleri olan şeftali rengi bir tişört ve kot şort buldum.

"Üç."

Kahretsin, o orada dururken nasıl giyinebilirdim? Bu kadar bariz soyunamazdım.

Seni çıplak gördü. Üstünde hiçbir şey olmadan ormanda koştun. Seni tattı, Tanrı aşkına. Cidden, neden birdenbire bu kadar kıymetli oldun?

"Dört."

Dudağımı ısırarak, mantıklı sağduyumu selamlayarak, aceleyle kaşkolunu ve havada dalgalanmasına izin verdim.

Jethro açıkta duran göğüslerime bakarak nefesini içine çekti. "Beş."

Tişörtü başımdan çekiştirerek ellerimi kalçalarımın altına indirdim. "Altı."

Onunla gözlerimi kilitleyerek şortumu çıkardım ve ayak bileklerimin etrafında birikmesine izin verdim. Üzerimde iç çamaşırı yoktu.

Birkaç gece önce bakışlarında yanan şehveti aradım. Parmaklarını saçlarıma dolayan ve sikini gırtlığıma kadar sokan Jethro'dan bir iz görmeye çalıştım.

Sadece çıplak amıma bir kaşını kaldırdı ve saymaya devam etti. "Yedi."

Kalbimden öfke fışkırdı. Şortun içine adım atarak onu kaptım ve fermuarını çektim.

"Sekiz."

Jethro'nun uzun saçlarını tutamak ve daha da kötüsü tasma olarak kullanma eğilimini hatırlayarak, siyah kalınlığı çabucak dağınık bir at kuyruğu haline getirdim ve bileğimden bir saç bağıyla sabitledim.

"Dokuz."

Boynumdaki elmas yaka, sade kıyafetim düşünüldüğünde gülünç derecede pahalıydı ve nefes alış verişlerimi biraz düzensizleştiriyordu. Ayaklarımı yerdeki ısıltılı parmak arası terliklere geçirdiğimde işim bitmişti.

Sırıttım. "Bitti, sabırsız efendi."

Jethro sertleşti. "Rekor hız, Bayan Weaver. Etkilendim." Elini uzattı. "Bana telefonunu ver."

Yüzüm kızardı. "Ne? Hayır!"

Daha yakına eğildi, öfkesi soğukkanlı dış görünüşünün hemen altında parıldıyordu. "Evet. Bir daha sormayacağım."

Bir an için kafasına vurup kaçabilir miyim diye düşündüm. Son birkaç gündür koşmakla ilgili pek çok senaryo beni eğlendirmişti. Elmas tasmayı çıkarmaya çalıştım. Pencereyi açmaya çalıştım. Kapının kilidini açmaya çalıştım.

Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ölüm bir yana, oradan çıkamıyordum.

Geliyorum, Threads.

Kalbim Vaughn'un buraya hücum edip Beni kurtarmak için, sadece beni esir tutan adamlar tarafından katledilmek için. Bunun olmasına izin veremezdim.

Dişlerimi sıkarak döndüm ve karışık çarşafların arasından telefonumu aldım. İsteksizce, onu bekleyen avucuna uzattım.

Parmakları narin cihazın etrafında kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dış dünyayla tek bağlantım. Tek özgürlük yolum. O ana kadar buna ne kadar değer verdiğimi ve Kite'a mesaj atmak gibi basit şeylerden mahrum kaldığımda nasıl çıldıracağımı fark etmemiştim.

Kabul et, onun için kendini mahvediyorsun.

Son birkaç gündür Kite... farklıydı. Önceki gecedен gelen mesajlar aklına geldi.

Kite007: *Size her zaman yanlış olduğu söylenen şeylerin, doğru hissettiren tek şey olduğunu hiç fark ettiniz mi?*

Needle&Thread: *Sadece cinsel içerikli mesajlaşmak isteyen ve kişisel konulardan kaçınan bir adamdan gelen bu sözler oldukça derin.*

Kite007: *Dürüstlük, ve saçmalıkların olmadığı bir gece istediğimi söylesem, ne derdin?*

Needle&Thread: *Tamamen kaybettiğinizi ve kalbi olan birinin telefonunuzu çalıp çalmadığını merak ettiğinizi söyledim.*

Sessizlik.

Gardımı düşürmemekte haklıydım. Ne de olsa, bana karşı biraz daha nazik, daha insani davranması için birçok kez denemiştim ama beni her seferinde geri çevirmişti. Ama on dakika yirmiye çıkıp da hâlâ cevap gelmeyince, konuşmaya ihtiyacı olduğu aşikâr olan birini incittiğim için kendimi suçlu hissettim.

Neden onu tanıyan diğerleriyle konuşmadı? Onu anlayacak arkadaşlarıyla teselli bulmuyordu? Onun Kerkenez olduğuna dair daha önceki inancım ilk panik ataktan sonra biraz azalmıştı. O kötü sözünden beri Motosiklet sahibi olduğunu nasıl bildiğimi sorduğumda, ikimiz de bu yarayı deşmekten korkuyormuşuz konuyu geçiştirmiştik.

En iyisi kabuk bağlamasına izin vermek ve iyileşmesi mümkün olmayan bir zehir kusmamaktı.

Bu körlük -gerçek gündemlerimiz ve isimlerimiz hakkındaki bu saflık-garip bir şekilde hipnotize ediciydi ve bunun değişmesini istemiyordum. Onu henüz bırakmak istemiyordum ve gerçeği öğrenirsem bırakmak zorunda kalacaktım.

Needle&Thread: *Kite, özür dilerim. Saçmalık yok. Oyun yok. Sadece kendimiz olmak ve acı gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermek için bir geceBen buradayım.*

İstersen dinle. Eğer tereddütleriniz varsa bu da sorun değil. Her iki şekilde de, umarım harika bir gece geçirirsiniz.

Biraz zaman almıştı ama sonunda mesajına cevap vermişti.

Kite007: *Bazen sanki hayatta hiçbir şeyi olmayanların her şeyi varmış, her şeyi olanların da hiçbir şeyi yokmuş gibi geliyor. Bazen hiçbir şeyi olmayan kişi olmak istiyorum, böylece özleyeceğimi düşündüğüm her şeyin değerini anlayabiliyorum. Ama korkutucu olan şu ki, tek bir şeyi bile özleyeceğimi sanmıyorum.*

Kalbim çırpındı. Sanki korkularımı doğrudan içimdeki karanlıktan çekip çıkarmıştı.

Needle&Thread: *Tamamen anlıyorum. Ailemi seviyorum. Kusurlarını da mükemmeliyetlerini de seviyorum ama kızmaktan da kendimi alamıyorum. Beni güvende ve korunaklı tutarak yalan söyleyen biri olmamı sağladılar. Şimdi gerçeği öğrenmenin zorluğunu yaşıyorum.*

Kite007: *Gerçekte kim olduğunuzu mu?*

Needle&Thread: *Aynen öyle.*

Kite007: *Hepimiz bir zorunluluğun ürünüyüz. İçine doğduğumuz dünyada izin verilenin bir karbon Hiçbirimiz özgür değiliz, hepimiz yerine getirmemiz gereken beklentilerle . Ve bu beklentilerin bir kafese dönüşmesi berbat bir şey.*

Cevap veremedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. O kadar titriyordum ki telefonu düşürmüştüm.

Eğer Kite, Kerkenez *olsaydı*. O da en az benim kadar saklanıyordu. Canavarlardan oluşan bir ailede kendini korumak için gerçek olan her şeyi kamufle eden bir adam.

Jethro parmaklarını burnumun önünde şıklatarak hayallerimi yıktı. Kite'a bir daha asla mesaj atamayacağım düşüncesi kalbimi dört nala koşturdu, Özellikle de şimdi bir engeli aşmış ve cinsel tatmin aramaktan daha fazla ortak noktamız olduğunu kabul etmiştik.

"Binlerce mil uzaktasın. Dikkatini ver."

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi Jethro'nun altın rengi bakışlarına kilitlenmeye zorladım.

"Bugünün nasıl geçeceğine dair sana bir fikir veriyordum. Ormanda benden seni bilgilendirmemi istemiştin, hatırlıyor musun?"

Tekrar göz kırparak başımı salladım. "Evet. Tekrar edebilir misin?"

Soğuk bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, tekrar etmeyeceğim. Bugünkü olaylara karşı sizi destekleyerek nezaket gösterdim ama siz beni dinleme nezaketini göstermediniz. Kendimi tekrar etmeyi reddediyorum."

Omuzlarımı geriye atarak, geleceğimin ne getireceği konusunda endişelenmemeye ve sadece önemli olana odaklanmaya çalıştım. "Lütfen, telefonumu geri istiyorum."

Jethro başını salladı. "Hayır."

Kalbim hızla çarptı. "Ama kullanabileceğimi söylemiştin."

"Ben yaptım." Dudakları kıpırdadı. "Ayrıca bunu yapmak için izin alman gerektiğini de söyledim. Geçmişini kontrol etmek istiyorum. Kurallara karşı gelmediğinden emin olmak istiyorum."

Kahretsin, neden gelen kutumu silmedim?

"Kurallar mı?"

Gözleri kısıldı. "Kurallar, Bayan Weaver. Çok fazla kuralım yok ama kardeşinizle iletişime geçmemenizi rica etmiştim. Eğer itaat ettiyseniz, endişelenecek bir şey yok ve telefonu size geri vereceğim."

Kahretsin.

Sadece V ile mesajlaşmakla kalmamış, Kite ile Jethro'nun görmesini istemediğim kadar çok şey paylaşmıştım.

Eğer Kes Kite olsaydı, Jethro kardeşiyle olan bağlantımı bilirdi. Bu bilgiyi kullanırdı. Onunla bana zarar verirdi.

Bunun olmasına izin veremem.

Çılgılık atmak istedim.

Olabildiğince dik durarak, "Kardeşim biliyor," dedim.

Jethro hareketsiz kaldı, yüzü gerildi. "Sanırım dürüstlüğünüz için size teşekkür etmeliyim. Şimdiye kadar eder sanıyordum. Weaver'ların adamları kadınlarını almamıza izin verecek tipler değil. Doğru evraklarla bile olsa."

Ters ters baktım. "Benim için geleceğini biliyor muydun?"

Jethro başını salladı. "Şüphelenmiştim, baban da öyle. Yüzlerce yıldır bu böyle. Gerçekten babanın gelip de seni öldürmeye çalışmadığını mı düşünüyorsun?"

Anneni kurtarmak mı?" Güldü. "Onun ne tür bir adam olduğunu düşünüyorsun?"

Hiç tanımadığım bir adam.

Jethro cevabımın gözlerimde titreştiğini görerek sııttı. Elini uzatıp saçımın bir tutamını şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı. "En değer verdiklerinize olan inancınızı bu kadar çabuk kaybetmek en büyük suçtur Bayan Weaver. Umarım, sizin iyiliğiniz için, ondan nasıl şüphe ettiğinizi asla bilmez."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Kendimi kopmuş ve terk edilmiş hissetmem senin için daha iyi değil mi?"

Başını salladı, parmakları kulağımdan boynumun indi. "Hayır. Bunun neresi eğlenceli? Sen . Seviliyorsunuz. Seni korumaya çalışan adamların şimdi seni öldürmeye çalıştığını bilmek daha acı.

Dışarıdakiler sizi kurtarmak için içeri girmeye çalışıyor. Oyunda daha fazla oyuncu olduğunda çok daha eğlenceli oluyor."

"Seni hiç anlamıyorum" diye fısıldadım.

Sırıttı, son derece neşeli görünüyordu. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey."

"Bu bir iltifat değildi."

Boynumu daha sıkı kavradı. "Ne olursa olsun, hoşuma gitti." Gözleri benimkilerden ayrılıp ağzıma kaydı. Aramızdaki hava keskinlikten şehvet yüklü hale geldi. Dili dışarı çıktı ve alt dudağında gezindi.

Çekirdeğim ısındı. Ondan nefret ederken bile erkeksi çağrısını görmezden gelemeyecek kadar güçsüzdüm.

Başparmağı hem tehdit hem de alay edercesine boynumun sütununu okşadı. "Geçen gece sen kazandın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bugün kazan. Bugün benim. Bugün itaat edeceksin."

Nefes alamıyordum. Ağzı benimkine o kadar yaklaşmıştı ki öpüşme beklentisiyle sarhoş olmuştum.

Tanıştığımızdan beri bir öpücük yanılsamasıyla bana eziyet ediyordu: , ahırda parmaklarının üzerinde kıvranırken ve şimdi burada. Dudakları benim dudaklarıma sahip olmaktan çok az uzaktaydı. Nefesi nane ve günah kokuyordu ve parmakları sakladığı her şeyle enseme kazıyordu.

Bir öpücük, arkasına saklandığı buzdan duvarı sonsuza dek yıkabilecek tek şey olabilirdi.

Ağzını yakalamaya çalışarak öne doğru sallandım.

Dilini gıdaklayarak geri çekildi. "Çok heveslisiniz Bayan Weaver. Daha iyisini bilmesem, tadımı sevdiğinizi söyledim." Kaşlarını indirerek gözlerini kararttı. "Ormanda boğazından aşağı sıktığım şey hoşuna gitmiş gibiydi."

Böyle mi oynamak istiyordu? Evet. Kirli oynayacaktım. Masum bir terzi olduğum yanılsamasını yırtıp atmaktan ve bu saçma savaşı kucaklamaktan başka çarem kalmamıştı. Toprak ve pislik içinde yuvarlanmak ; onunla savaş alanında karşılaşacak ve asla geri adım atmayacaktım.

"Hoşuma gitti. Ama senin dilini sokmaktan zevk aldığın kadar değil. İçimde." bir şekilde gülümseyerek fısıldadım, "Kabul et Jethro... Ağzının benden daha fazlasını almak için sulandığını kabul et. Bahse girerim şu anda sakin sertleşmiştir, şanslı dudaklarının olduğu yere gitmeyi düşünüyorsundur."

Korku ve güvenin tuhaf bir bileşimiyle titredim. "Bunu yapabilirsin, biliyorsun. Sizi durdurmazdım. Aslında, eğer gerçeği bilmek istiyorsan -Derin, karanlık, acı gerçek, beni becermeni istiyorum. Beni doldurduğunu, içime girdiğini, beni acı çektirecek kadar gerdiğini hissetmek istiyorum.

Bilmek istiyorum

Neden?"

Her nasılsa, bu maskeli baloya onun derisinin altına girmek için başlamıştım ama kendi derimin altına girmeyi de başarmıştım. Nefesim kesildi. Tenim ihtiyaçla kıvılcımlandı. Çekirdeğim ıslaklıkla büküldü.

Jethro'nun dudakları aralandı, parmakları enseme daha da sıkı kavradı.
"Ne yaptığını biliyorum ve hayır, nedenini bilmek istemiyorum."

Hava kalın ve sıcak bir şekilde zonkluyor, bariz bir ihtiyaçla etrafımızı sarıyordu. "Umurumda değil. Yine de sana söyleyeceğim." Dudaklarımı yalayarak mırıldandım: "Beni becermen istiyorum Jethro Hawk, böylece bedenime sahip olabileceğini ama ruhuma asla sahip olamayacağını göreceksin. Beni alarak, sonunda buradaki en güçlü kişinin ben olduğumu anlayacaksın. Beni istemen için seni manipüle edebilirim."

Büyük bir risk alarak ve hayatımla kumar oynayarak yanağını okşamak için uzandım.

İrkildi ama uzaklaşmadı. "Beni doldurduğun an, göreceksin. Beni dölünle ıslattığın o an, tamamen benim gücümde olacaksın. Sana sahip olacağım. Bir Weaver'ın evcil Hawk'a sahip olması gibi."

Ve onu yakalayıp kör ettiğimde, yırtıcı kuşumu benim adıma avlanması kullanacaktım. Ona düşmanlarımla kalplerini sökmeyi ve her isteğime itaat etmeyi öğretecektim. Çünkü kontrol edilmekten bıkmıştım. Kız olmaktan bıkmıştım.

Ben fethedilemezim.

Sessizlik yoğun ve iğrenç bir şekilde çöktü. İkimiz de nefes alış verişlerimiz düzensiz ve yırtıktı.

Sonra Jethro beni bıraktı ve ölçüsüz geri çekildi. "Kendine güvenmek sonunda sadece sana zarar verir."

Beni tuttuğu yerden boynumun arkası karıncalandı. "Sanırım görecedeğiz. Tabii benimle asla yatmamayı planlamıyorsan."

Bunu görmezden gelerek bileğimden yakaladı ve beni kapıya doğru sürükledi. "Yeter artık. Oyunlarınızla işim bitti."

Öfkesinin çamurlu izini takip ederek peşinden tökezledim. "Nereye gidiyoruz?"

Sesi tıslamaya dönüştü. "Önce bir tarih dersi alacaksınız, sonra da..."

Kapıyı açıp beni koridora çekerken kalbim ayak parmaklarımla arasına düştü.

Kendime engel olamadım. Sormak zorundaydım. "Sonra?"

Zalimce gülümseyerek, "O zaman ödeme zamanı. Bugün sizin İlk Borcunuz, Bayan Weaver. Borç Mirası başladı."

Hepsini cehennemine siktir et.

Soğuk kabuğumu geri kazanmak hayatımın en uzun seansını almıştı.

Babamın verdiği ilk dersten bile daha çok şey götürmüştü benden.

Ancak on dakika içinde, Nila Weaver küçük çatlağı bulmuş ve onu daha da genişletmek için kelimelerden oluşan bir levye kullanmıştı.

Onun için çok kötü, bugün pes etmeyecektim. Yapmam gereken bir iş, yerine getirmem gereken bir görev vardı ve bunu elimden gelen en iyi şekilde yerine getirecektim. Eğer yapmazsam, herkes görecekti. Ve herkes ilk doğan oğlun zayıf olduğunu bilecekti.

Kerkenez'i ve onun sinsi gülümsemelerini izliyordum. Daniel'ı ve onun çıldırtıcı bakışlarını takip ediyordum. İkisi de benim sahip olduğum şeyi istiyordu. Ve babama, Nila'yı kendine saygısı olan herhangi bir Şahin gibi evcilleştiremeyeceğimi düşünmesi için herhangi bir sebep vermeyecektim. Evin etrafındaki kameralar Nila'ya nasıl davrandığımı rapor edecekti.

Nilâ'dan Cut'a ve Kara Elmas kardeşliğine. Casuslar gözcülük , Hawk servetinin doğru kardeşe gittiğinden emin olmak için son testi değerlendireceklerdi.

Bu nihai sınavdı. Borç Mirası tarih ve ödemelerden çok daha fazlasıydı; her ilk doğan Hawk'ın mirasını devralmak için tamamlaması gereken önemli bir olaylar dizisiydi.

Eğer başarısız olursam... babamın yaşamama izin verip vermeyeceğini kim bilebilirdi? İlk doğan bir oğul her şeyi miras almak zorunda değildi, eğer ölüm onu çok erken almazsa.

Ve aile kayıtlarına bakılırsa, sınavı geçemeyen birkaç kişi olmuştu.

Bunu mahvetmeyi göze alamam.

Nilâ'yı benim olarak tutmak istiyorsam hayır.

Kendi hayatımı sağlam tutmak istiyorsam hayır.

Ve onu şüphesiz benden daha kötü olacak erkeklerden *korumak* isteseydim bunu .

Koruyun.

Ne garip, ne korkunç bir kelime. Sorumluluk ve bağlılıkla birlikte geliyordu. İkisi de dilime iğrenç geliyordu.

Nilâ'yı koridorda sürüklerken, gizli kamera lenslerindeki ışık karşısında dişlerimi sıktım. Nilâ'nın bilmediği şey, tüm bunların bir

Maskaralık yapıyorduk ve perdenin arkasındaki seyirciler için rol kesiyorduk.

Bir , ikimiz de kontrol altındaydık - o , ben de...

Çenemi sıkarak başımı salladım. *Çık dışarı. O sessizliği buldun. Tekrar bulma zamanı. Kameralar kayıtta, kuklacılar çekiştiriyor ve gösteri zamanı.*

Bekâr kanadına -benim bekâr kanadım- giden koridorun yanından geçerken, isteksiz Weaver'ımı borcun ilk kısmına doğru çekiştirmeye devam ettim.

Evin büyük bir kısmı sadece benim kullanımım için bölümlere ayrıldığı için şanslıydım.

Kardeşlerim Diamonds'la aynı evi paylaşıyordu. Odaları diğer yerleşkelerin çok ötesindeydi ama yine de uymaları gereken katı kurallar vardı.

Dün geceki işi düşününce midem gerildi. İşimizin büyük kısmını her zaman geceleri yapardık. On kişi verilen görevi yerine getirmiştik ve ben de Flaw Milano'dan gelen en yeni Harley'imi çalıştırmış ve yeni bir elmas sevkiyatının kesicilere ve satıcılara sağlam bir şekilde ulaşmasını sağlamak için karanlığın içinde gürlemiştim.

Elmas kaçakçılığı çok tehlikeliydi. Kanun sadece kovuşturmakla kalmıyordu, aynı zamanda her eli sopalı pislik de bir parça istiyordu. Elmaslar serveti taşımanın en kolay, en uygun yoluydu - küçük ama bir servet değerinde. Kara Elmaslar ata binme aşkı için değil

Benzer düşünen motorcuların kardeşliği, ama sadece bizi soymak için yeterince yaklaşmayı başaran herkesin canına okumak için.

Daha önce malları zırhlı minibüsler ve takım güpegündüz taşı mıştık. Ama minibüsler çok kolay hedeflerdi, çok barizdi.

Yani, evrim geçirdik.

On motorcu... altısı elmas kargolu, dördü kargosuz. Silahlarımız kuşanmış ve savunmaya hazır bir şekilde at sürüyorduk. Polis tarayıcıları bizi barikatların yaygın olduğu yollardan uzak tuttu ve kötü şöhretimiz sürekli arttı. büyüdü.

Soygunlara hâlâ teşebbüs ediliyordu, her zaman da edilecekti. Fırsatçılar küçük bir sevkiyatı bile ele geçirmek için her şeylerini verirler. Üç milyon pound değerinde bir malın kolayca yakalanması için kim vermez ki? Taşlar mı?

Ama asla aynı rotayı iki kez seçmedik, hırsızların hayatlarını alıp gitmelerine asla izin vermedik ve acımasız katiller olarak ün kazandık.

Nila'yla ve onun içimde yarattığı karmaşayla uğraştıktan sonra, bir pusu kurmak istemiştim. Birkaç orospu çocuğunun saldırmasını istiyordum, böylece kendimi kargaşaya teslim edip onlara bir ders verebilecektim. Bir kavga istemiştim.

Ancak gece, homurdanan makinelerimiz dışında sessiz kaldı ve teslimat sorunsuz geçti.

Sabahın dördünde yatağa girdiğimde, içimde bir gerginlik düğümü vardı ve Nila'yı becermekle ilgili hiçbir fantezi bunu durduramazdı. Yatakta yatarken ormanda olanları gözden geçirdim. Aletimi kavradım ve içine girip ona kazanamayacağını ilk ve son kez gösterdiğimi hayal ettim - ne olursa olsun. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar boşaltıcı bir orgazm yaşamamıştım. Ağzı simya gibiydi. Verdiği serbest bırakma beni içimde sessiz bıraktı... ama bana öğretilen buz gibi sessizlikten farklıydı.

Hayatımda ilk kez bariyerlerimin düşmesine, rahatlamama izin verecek kadar doymuştum.

Ve bana bunu hissettirdiği için onu incitmek istedim. Bir anlık Bana öğretilenin alternatifi. Ama ona ne kadar ders vermek istesem de, onu zevkten çıldırtmak da istiyordum, böylece benim yaptığımı hissedecekti.

"Kendi başıma yürüyebilirim, biliyorsun." Nila bileğini kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı.

Ayaklarımız -benimki elbise ayakkabısı, onunki parmak terlik- pelüş kırmızı halı kaplı koridorda fısıldadı. "Başka seçeneğin olmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

"Her adımımı takip edin Bayan Weaver."

Nefesinin altında homurdandı.

Köşeyi dönünce, onu farklı bir yola soktum. Kafasını karıştırmaktan başka bir nedenim yoktu. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri olmayacaktı.

Son saniyeye kadar.

"Vay canına." Nila arkada kaldı, gözleri ve devasa duvar asmalarına takılmıştı. Pirinç çubuklara asılı güzel duvar halıları iki kat yüksekliğinde. Efsanevi yaratıkları avlayan tasvirler - tek boynuzlu atlardan fışkıran kanlar ve çivilere saplanmış grifonlar - neşeli bir dekora sahipti.

"Bütün bunları kim yaptı? Senin ataların mı?"

Kıkırdadım. "Sanat ve zanaat konusunda yetenekli olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Başımı sallayarak, "Biz dokumacı ya da dikişçi değiliz. Yapacak çok daha önemli işlerimiz var."

"Avlanmak gibi mi?"

Başımı salladım. "Diğer eğlencelerin yanı sıra." "Peki bunları kim yaptı?"

Kaşlarımı çattım. "Neden göze hitap eden bir şey ile tarih arasında bir bağlantı olması gerektiğini düşünüyorsunuz? Elmaslar pek çok şeyi satın alır, Bayan.

Weaver. Zenginliğin dönüştüğü bir zaman gelir ve sanat eseri satın almak da bunlardan biridir."

Ürperdi, başka tarafa baktı.

Neden ürperdi ki? Dünyanın düzeni böyleydi. Herkes zenginin daha da , fakirin ise bundan bir parça alabilmek için ruhunu sattığını biliyordu.

Evin diğer kanadına doğru ilerlerken aramızda garip sessizlik oluştu. Bütün hayatımı bu yekpare evde geçirmiştım.

ve yine de kaybolmayı başardı.

Son köşeyi dönerken, Nila çarparak durdu.

Dudaklarımın kenarları seğirdi. "Bir şey mi tanıdın?"

Koyu renk gözleri dehşetle irileşti. "Beni oraya götüremezsın."

"Götürebilirim ve götüreceğim."

Önümüzde yemek odasının büyük çift kapısı duruyordu.

Nila elimde kıvrandı. "İlk Borcu ödeyeceğimi söylemiştin. Senin iğrenç ortaklarının beni yaladığı borcu zaten ödedim. Bunu tekrarlamak isteyemezsin."

"Saat kaç?" diye homurdandım.

Yüzü karardı. "Affedersiniz?"

Koridorun sonundaki Fransız kapılarından güneşin ışıldadığı yeri işaret ettim. "Sabah oldu. Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım, iştahım kabardı ve insanların genellikle yemek yediği bir saat."

"Kahvaltı mı?" diye . "Berbat ailenle aynı odada yemek yediriyorsun bana-"

"Gerçekleri tekrarlamana gerek yok, Bayan Weaver. Orada size ne olduğunun tamamen farkındayım. Ne yazık ki sizin için umurumda değil. Ben açım.

Acıkmışsın. Önümüzde büyük bir gün var ve kahvaltı zamanı."

Ağzımdan küfür dökülürken başı öne eğildi.

Allah kahretsin.

Neden hiç bitmeyen bir güç ve zeka kuyusundan yararlanıyor gibi görünen bir Weaver'la birlikte olmak zorundaydım? Az önceki sorusu kulaklarımda çınlamayı bırakmamıştı: "*Ne yaptın sen?*"

Dönüşümümü nasıl bu kadar net, bu kadar kurnazca görebilmişti? Kendi ailem bile böyle şeyleri fark etmezdi, sadece çok ileri gittiğimde müdahale ederlerdi. Eğer gerçek benliğimi saklamak gibi bir umudum varsa onu kendimden uzak tutmalıydım.

Onun seviyesine kadar eğildim, gözlerim dudaklarına kaymama emrime itaat etmiyordu. O kadar pembe ve dolgundu ki, sadece sikimin etrafına sarılmış olmalarının hatırası bile beni ihtiyaçla dalgalandırdı.

Onu öpmek istiyorsun.

Bu düşünceyi hemen çarmıha gerdim. Öpüşmek bir bağ kurmaktı, bir öpüşme asla gerçekleşemezdi çünkü bu kadınla hiçbir bağ kurmak istemiyordum. *Olamazdı.*

"Sabah olduğunu ve yemek yememiz gerektiğini kabul ediyorum ama lütfen Jethro, beni başka bir yere götür. Hatta kulübede piknik yapalım. Sadece beni o odaya götürme."

Sesindeki yalvarış beni iğrendirdi. Yalvarmak yerine meydan okumasını tercih . "Tartışmak yok. Değerli Taş her zaman bu odada yapılır. Geleneği kimse için bozmayacağız, özellikle de senin için."

Gözleri kısıldı. "Değerli taş mı?"

"Diamond kardeşlerle iki haftada bir yaptığımız toplantı. Siz son birkaç gündür dinlenirken, bazılarımız çalışıyordu. Toplantı, anlaşmaların ve gelirlerin bir özetidir ve sen artık bir Hawk'sın. İç imparatorluğumuzdan haberdar olacaksın. Şanslısın, öyle değil mi?"

Bileğini tuttuğum yerden çekmeye çalıştı. İşe yaramadı. "Peki ya bunun bir parçası olmak istemezsem?"

Sırıttım. "Gerçekten başka seçeneğin olduğunu mu düşünüyorsun?" Birbirimize ters ters baktık.

Avucumu kapıların koyarak kapıları ittim ve onu indüksiyonun gerçekleştiği odaya çektim.

Nila'ya baktım.

Kestrel ve Flaw'ın arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordu. Toplantının ilk yirmi dakikası boyunca gergin, öfkeli ve her lokmasını görüp tatmış olan adamlarla aynı odada olduğu için düpedüz öfkeliydi.

Şimdi, toplantıdan bir saat sonra, bir kardeş ona kibarca bir soru sorduğunda tıslamayı bırakmış ve somon balığı ile hollandaise soslu haşlanmış yumurtasının yarısını bile yemişti. Kahveyi reddetti, bu da bana Milano'da ona aldığım kahveyi nasıl içmediğini hatırlattı ve

Vücut dili o kadar gergindi ki, her an kas yorgunluğundan bayılmasını bekliyordum.

Son altmış dakika boyunca dün geceki başarılı işlemi, gelecek hafta yirmi altı karatın üzerinde nadir bulunan bir elmas teslimatını ve Sierra Leone'de devam eden siyaseti konuştuk. Bir yabancı için sıkıcı şeyler.

O bir yabancı değil. O artık bizim.

Dilediğimden daha sık kendimi onu izlerken yakalıyordum, kimin konuştuğuna bakmaksızın gözlerim ona takılıyordu. Masanın kendi tarafındaki erkek sırasındaki tek renk cümbüşü oydu; şeftali deri ceketli motorcuların ortasında bir fiesta.

"Temel bilgileri aradan çıkardığımıza göre, Jethro, rapor etmek istediğin bir şey var mı?" Cut masaya baktı ve iyi öğrencilerini inceledi.

Nila'nınki de dahil olmak üzere tüm gözler üzerime çevrilince sandalyemde kaskatı kesildim. Dün gece çok sıkıcıydı. Ekleyecek bir şeyim yoktu. Yemeğimi de yediğime göre artık gitmek, borcumu kapatmak ve bir gezintiye çıkmak istiyordum. Buradan ve bu insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Hayır, ekleyecek bir şey yok. Sen ."

Daniel kıs kıs güldü, koyu renk saçları fazla jöleyle diken diken olmuştu. "Evet baba, sıkıcı şeylerin üstünden geçtin. Şimdi iyi kısmına gelelim."

Nila dondu kaldı; kara gözleri masanın üzerinden küçük kardeşime doğru nefretle bakıyordu.

Onu suçladığımı söyleyemem; hisler karşılıklıydı.

Daniel dudaklarını yalayarak ve ona bir öpücük kondurarak Nila'ya baktı. "Misafirimizin nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum."

Yumruklarım masaya sıkıldı.

Kerkenez onun yanına doğru kaydı ve omzunu omzuyla dürttü. Sesini taşıyabilecek kadar yüksek bir sesle, "Sorun yok, Nila. Sen akli başında olan taraftasın.

Masaya. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Nila başını çevirip ona bakarken gerildi. Gözleri onu aradı, çenesi meydan okuma ve merakın garip bir karışımıyla eğildi.

İkincisi uzun bir ana dönüştü ve hala bakıyorlardı.

Ne oluyor lan?

Sonunda Nila başını salladı, siyah atkuyruğu omzuna dökülüyordu. Bakışlarını Kes'ten ayırmadan yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Kes gülümsedi, tüm Şahin erkeklerinin taşıdığı bir özellik olan altın gözleri parlıyordu. "ederim." bir şey geçti. Nefret ettiğim bir şey.

Bir elini gümüş rengi koyu saçlarında gezdiren Kes, gözlerini Nila'ninkilerden ayırıp doğrudan benimkilere baktı. "Eğer kendini bunalmış hissedersen bana gelmen yeterli."

Aşağılık piç kurusu.

Ellerim kucağımda toplanmıştı. "Yeter."

Kes sandalyesine yaslandı ve yırtıcı bir kuş dövmesi olan n kolunu masanın altına .

Nila bir mil sıçradı.

Ona dokunmuştu! O lanet olası pislik benim olana dokunmuştu. Nila sarsılır sarsılmaz, Kes dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle geri çekildi.

"Özür dilerim."

"Dokunma bana," diye tısladı Nila.

Göğsümde bir yerden sıcak bir şey fışkırdı. Sıcak mı? Kalbim karla doluyken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Dudaklarım kıpırdadı, kendimi beğenmişliğımi gizleyemedim. Nila'nın ilgisini çekmiş, hatta Kes'in cazibesine kapılmış olabilirdi ama ağızına giren benim sikim, o güzel amına giren benim dilimdi.

Kerkenez'in kibar gülümsemesi düştü. Kendini her zaman çok beğenirdi. Kulüp fahişeleri onu tercih ediyor diye, bu onun hepimizden daha iyi olduğu anlamına gelmiyordu. O benim en sevdiğim kişiydi; ancak avımı avlamasına müsamaha .

Kes başını ne eğdi ve pek çok kadının aklını başından alan cazibesini ve sihirli köpek yavrusu gözlerini açtı. "Ben sadece teselli etmek istemiştim. Sizi kırdıysam özür dilerim."

Nila kollarını kavuşturmuş, sığ nefes alıyordu. O daha cevap veremeden, Diamond kardeşlerden biri masanın öbür ucundan mırıldandı:
"Evet, geçen gün sizi kırdıysak özür dilerim."

Nila'nın başı havaya kalktı.

Daniel onun koluna vurdu. "Ne oluyor lan?"

Aptal Daniel.

Bir insanın ruhunun nasıl anlamıyordu. İlk nce Zalimlik geldi - dokunulmaz olduklarına dair tüm yüksek ve kudretli kavramlardan sıyrıldılar. Sonra şefkat geldi - çok ileri gidildiğinin kabul ve güvenlik vaatleri.

Bu ikinci aşamaydı.

Bunun Nila'nın annesinde olduğunu görmüştüm. Babamın büyüsü altına girdiğinde bylenmesine tanık olmuştum.

Bu Nila'nın başına gelecek.

Annesinin babama baktığı gibi onun da bana baktığı dşnesi kalbimi dondurdu. Korku, panik ya da nefretle değil, güvenle ve mutluluk ve... sevgi.

"Affedersiniz?" diye fısıldadı, şoktan neredeyse dili tutulmuştu.

Konuşan kardeş, keçi sakallı yaşlı bir adam, nazikçe gülümsedi.
"Anlamalısın, bu bizim seni aramıza kabul etme şeklimizdi. Bizden korkmana gerek yok."

Omuzlarını dikleştirdi. "Korkmuyorum."

Yabancı bir duygu göğsümde gezinirken sertçe yutkundum.

Lanet olsun. *Kıskançlık*. Yine kıskançlık. Bu masanın etrafındaki erkekleri kıskanıyordum. Benim olanı tattıkları için kafalarını koparmak istiyordum.

Oraya gitme, Jet.

Babam gelir gelmez onu kardeşliğe vermekte haklıydı. Eğer bir daha soyunmamı ve onu hizmet için teslim etmemi isterse, duvardaki cephanelikten bir kılıç çeker ve onu yere sererdim.

Artık onun koltuğunun arkasında asla duramayacaktım. Sadece birkaç gün geçmesine rağmen çok şey olmuştu. Nila evrim geçirerek Beni mantığın , çok iyi kullandığı kaosun içine sürükleyen biri.

Nila yalanırken ve tadına bakarken, ben kazanılması imkânsız bir sahiplenme savaşı vermiştim. Sözcükleri söyledim, onu paylaşma eylemine katıldım.

-Ama bu şimdi saçmalık oldu.

Şimdi, asla paylaşamayacağım. Asla.

O benimdi.

Kardeşlerimin değil, babamın değil ve kesinlikle benim kölelerim olan motorcular da değil.

Benimkini.

Başka bir ağabey acı dolu düşüncelerimi yarıp Nila'ya şöyle dedi: "Seni ailemize kabul etmek çok özel bir durumdu. Bizim bir parçamız olmandan hepimiz onur duyduk."

Nila'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "Senin bir parçan mı?"

Herkesten önce ben atladım. Nankörler. Bunu itici değil, mantıklı bir şekilde söylemenin bir yolu vardı. "Hepimiz seni tattık. Hepimiz bir parçanızı yaladık ve terinizi, gözyaşlarınızı, korkularınızı içimize çektik. Yeni gelenler ve eskiler arasındaki bariyerleri sizi çırılçıplak soymaktan daha iyi yıkacak başka hiçbir inisiyasyon olamazdı."

Nila'nın ağzı masanın üzerine düştü. Onu üzerine yatırdığım ve dilimi içine soktuğum aynı masaya.

Kahretsin, bunu düşünmemeliydim.

Sikim bir anda yumuşaktan sertleşmeye başladı. Ormanda bana oral seks yaptığı anılar gözümün önüne geldikçe sandalyemde kıpırdandım. Çok hızlı boşalmıştım. Hepsi o güzel boğazdan aşağı.

Cut'ın beni izlediğini hissettim, bakışlarının yoğunluğu tenime işliyordu.

"Az önce *ne* dedin sen?" Nila fısıldadı, yüz hatları gerilmişti.

Cut masanın başındaki sandalyesine daha uzun oturdu ve ellerini önünde birleştirdi. "Jethro haklı, Nila."

Nila.

Herkesin ona Nila demesinden nefret ederdim. Onun ilk adını kullanmaya hakları yoktu. Ona bu isimle hitap eden biri varsa, o da ben olmalıydım.

Neden yapmıyorsun o zaman? O istiyor. Ormanda yeterince güçlü bir şekilde sordu.

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ve bunu araştırarak cesaretim de yoktu. Bir.

Nila başını salladı ve babama baktı. "Bu da senin başka bir akıl oyunları?"

Cut çekingen bir şekilde gülümsedi. "Oyun yok. Sana söyledim, artık bu ailenin bir parçasısın. Sana nazik ve saygılı davranılacak. Tıpkı kendi kanından ve canından olanlara değer verdiğin gibi bize de değer vereceksin."

"Asla," diye tükürdü.

Cut kıkırdadı. "Annen de aynı şeyi söyledi, ama sonunda son borcunu isteyerek ödedi. Bir evcil hayvan sahibinden ancak bu kadar uzun süre nefret edebilir. Ama onu sıcaklık, güvenlik, nezaket ve iyi yemekle beslersen, yakında... kalbindeki nefreti bırakmaktan ve hayatı kucaklamaktan başka çaren kalmaz. size veriyoruz."

"Çalmak istediğin hayat."

Başını salladı. "Çalmak istediğimiz hayat. Ama aynı zamanda çalacağımız Sizin sıkı itaatiniz olduğu sürece beslemeye devam edeceğiz." Gözleri

indi. "Bana bilgi ver Jet. İşler nasıl ilerliyor? Talimatlarıma uydun mu?"

Bir tane bile yok.

Tek bir kurala bile uymamıştım. Ve yine de... Onu avladıktan sonra ormanda olanlar ondan bir şey almıştı. Bir şey paylaşmıştık. Başka bir insanla asla paylaşmak istemediğim bir şeyi, çünkü bu beni çok zayıf hissettiriyordu.

Soruyu duymazdan gelerek daha uzun oturdum. "İlk Borç bu öğleden sonra ödenecek."

Nila nefesini içine çekti. Bilinmeyene karşı duyduğu korku benim yapabileceğimden çok daha iyi bir iş çıkardı.

Cut sandalyesinde rahatladı.

"Güzel." Bir saniye geçti.

Nila, "Sözümü bu kadar çabuk mu unuttunuz Bay Hawk?" diye çıkışmadan önce bir süre daha sessizce geçti.

Masa dondu; erkekler sıska terziden deri ceketli liderlerine baktılar.

Cut gerildi. "Hayır, unutmadım."

"Söylediklerimde ciddiydim," diye hırladı Nila. "Seni öldüreceğim. Rol yapabilirsin

Naziksiniz ve beni sağlıklı tutuyorsunuz ama yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

Ayağa kalktım ve avuç içlerimi yüksek sesle masaya vurdum. "Bayan Weaver!"

Başını bana doğru çevirdi, koyu renk gözleri parlıyordu. "Seninle mi konuşuyordum? Sen de en az onun kötüsün. Seni de öldürmek için iyi bir fikrim var."

Kalbim hızla çarpıyor, buzulları heyecanın lehine bir kenara bırakıyordu.

Heyecan mı? Nasıl oldu da kafamı karıştırıp böyle kaygan tepkiler vermemi sağladı? "Oh, deneyebilirsin. Kimin kazanacağını göreceğiz. Tecrübeli bir avcı mı yoksa beceriksiz bir terzi mi? Ben kime para yatıracığımı biliyorum."

Nila sandalyesini geriye itti ve tek bir hamleyle ayağa kalktı. Sanki bana tokat atmak için kendini masanın üzerine atacakmış görünüyordu.

Cut bağırdı, "Dışarı! Hepiniz."

Kahretsin.

Gözlerimi titreyen, öfkeli kadından ayırarak, "Kes, izin ver-" diye mırıldandım.

Cezalandır onu.

Sik onu.

Onu kendi yöntemimle mahvedeceğim.

Benim olana dokunmanı engelleyecek her şeyi yaparım.

Babam dudaklarını büzerek kapıları işaret etti. "Dışarı. Bir daha sormayacağım."

Diamond kardeşler kalktı, sandalyeleri kalın halının üzerinde kayarak gıcırdayan deri ve botlarıyla kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Daniel, Kes ve ben hareket etmedik. Nila olduğu yerde kilitli kaldı.

Cut kaşını kaldırdı. "Sanırım az önce bir emir verdim?"

"Ne? Hepimize mi?" Kestrel sordu, sesinde inançsızlık vardı.

Cut cevap vermedi, sadece rütbesinin gücü ve onun sadece babamız değil, aynı zamanda başkanımız olduğu gerçeği isyanımızı bastırana kadar ters ters baktı.

Kardeşlerim ayağa kalktı.

Kes elini Nila'nın omzuna koyarken dişlerimi sıktım ve onunla öyle bir bakış paylaştım ki midem buz gibi görünmekten kurtulup öfkeyle doldu.

Nila usulca gülümseyerek ayağa kalktı ve çıkışa doğru ilerledi.

"Siz değil, Bayan Weaver. Siz ve ben biraz sohbet edeceğiz," dedi Cut sessizce.

Nila gözlerini kısa süreliğine kapatarak paniğini engelledi. Gözlerini tekrar açtığında, geriye kalan tek şey pervasız bir özgüvendi.

Bir şey söylemek istedim ama dilim işe yaramaz bir et parçasına dönüştü.

"Dışarı, Jethro. Bir daha sormayacağım."

Babama bir kez başımı sallayarak sertçe hareket ettim. İki kardeşimi takip ederek odadan çıkarken Nila göz göze gelmeyi reddetti.

Kapılar kapanırken duyduğum son şey babamın sesiydi. "Artık yalnız olduğumuza göre, canım, seninle paylaşmak istediğim bir şey var."

HAREKET EDEMEDİM.

Dizlerim bükülmeye karşı kilitlendi. Jethro'yla kavga etmekten kalbim gümbür gümbür atıyordu. Onu *kaçırdığım* için kendimden nefret ediyordum. Kapı arkasından kapandığı anda, onu takip etmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye engel olamadım.

Çünkü onu bir sonraki vahşetini tahmin edebilecek kadar anladığınızı düşünüyorsunuz.

Sanırım bu doğruydı. Annemi öldüren adamla bir odada kilitli kalmak, soğuk bir buz parçasından daha fazlası olarak görmeye başladığım oğlumla birlikte olmaktan çok daha kötüydü.

"Otur, Nila." Bay Hawk masanın başından gülümsedi. Bana doğru gelmediği ya da yanına gitmemi istemediği için minnettardım. Ama bu korku, tiksinti ve öfkenin kalbimi kaplamasını engelleyemedi.

sürahiden kendine biraz portakal suyu doldururken, "Bizi çok aşağı görüyorsun," diye mırıldandı.

Yavaşça sandalyeme geri çöktüm. Masanın kenarını kavrayarak kendimi sakın kalmaya ve savaşımaya hazır olmaya zorladım. "Ne bekliyordun ki? Beni çaldın, sonra da adamlarının beni *yalamasına* izin verdin."

"Sana zarar verdiler mi?"

Sorusu aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı.

Yalan söylemek ve evet beni incittiler demek istedim. Beni zihinsel olarak yaraladılar. Ama bu doğru olmazdı. Aksine, her zaman korktuğum gücü nihayet kucaklamamın ilk adımı olmuşlardı. Canımı yaktılar mı? Evet, beni bir yabancıya dönüştürdüler.

Çenemi eğip burnumun ucuna baktım. "Bu yanlıştı." "Öyle miydi? Bunu zevkli buluyor gibiydin."

Yanaklarımın pembeleşmesine izin vermeyi reddettim.

"İsteksiz bir kadını erkeklerle dolu bir odaya vermek . İğrenç. Yasalara aykırı."

Kıkırdadı, sesi oğluna fazlasıyla benziyordu. "Jethro şu anda aşağıdakileri yapmakta zorlanıyor gibi görüldüğü için bunu sizin için açıklayayım emir ve disiplin." Dirseklerini masanın üzerine koydu. "İtaat edersen evimde özgürce hüküm sürebilir, istediğin yere gidebilir, personelimi uygun gördüğün şekilde yönlendirebilir ve gerçekten bizden biri olabilirsin. Ne zamanım var ne de

Seni bir kuleye sadece arada sırada kırıntılarla hayatta tutma eğilimindeyim. Bu, canım, benim tecrübelerime göre ne iyi bir evcil hayvan ne de borçlarını geri ödemeye istekli bir Weaver yapar."

O küçük konuşmada o kadar çok bilgi vardı ki, her kelimeyi hevesli parmaklarla kavradım.

Jethro disiplinle mi mücadele

etti? Serbest saltanat mı?

İstiyor musun?

Tüm sorularıma yanıt almak istiyordum ama en çok ihtiyacım olana odaklandım. Gerçeği biraz çarpıtarak sordum: "Jethro hakkında neden böyle söylüyorsun? Tanıştığımızdan beri soğuk davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Bay Hawk gülümsedi. "Evet, bu konuda iyi gidiyor. Onunla gurur duyuyorum."

Kalbim sıkışmıştı. Bu ne anlama geliyordu?

"Bu borçların korkunç olacağını düşünüyor gibisiniz. Sizi rahatlatayım mı, böylece rahatlayıp misafirperverliğimizin tadını çıkarabilirsiniz?"

Senin iğrenç çatının altındayken beni rahatlatmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok.

"Hayır. Bana sunduğun hiçbir şeyden zevk almayacağım."

Kaşlarını çattı. "İlk Borç en kolay olacak. Atalarınızın yaptığı bir şey için ödemenin en basit çıkarımı. Sonraki ise

biraz daha fazla vergi ve tüm borçlar hesaplanana kadar bu böyle devam edecek."

Bunu biliyorum, g t herif. Oğlun söyledi.

Sırıtarak ekledi, "Her bir borcun ne zaman ödeneceğine Jethro ve ben karar , yeni hayatınızı kabullenmenize bağlı olarak. Ve Tam olarak işbirliği yaptığınızda ödüller verilecektir." Meyve suyundan bir yudum alarak sözlerini şöyle bitirdi: "Geleceğiniz için endişelenmeyin; o tamamen bizim kontrolümüz altında.

Kontrol."

Egoist tavırlarına katlanamıyordum. "Bunların yasal olmadığının farkındasınız değil mi? İnsan Hakları Yasası insanları köle olarak satmayı kaldırdı. Beni sonsuza kadar tutamazsın."

Bay Hawk  l m sessizliğine büründü. "Gördüğüm kadarıyla odanıza kapanmış araştırma yapıyormuşsunuz." Ağzını silerek mırıldandı: "Hiçbir yasa ya da kural sizi kurtaramaz Bayan Weaver. İkimiz arasındaki borçlar aileler bunların hepsinden üstündür."

Sadece senin hastalıklı, çarpık zihninde.

Konuyu değiştirerek kollarımı kavuşturdum ve tersledim, "Jethro bana borçların nasıl ödeneceğini zaten söyledi. Bana yeni bir şey söyle."

Bay Hawk dondu kaldı. "Ne yaptı?"

Oh, Tanrım. Jethro'nun etrafımdaki zayıflığı benim avantajımdı. Bunu neden söyledim ki? Neden zalim babasını oğlunun gizli yumuşaklığından haberdar ettim?

Geriye dönerek, "Beni avladıktan sonra sürükleyerek geri getirirken söyledi," diye mırıldandım. Ağaç dallarından sıyrılan kollarımı havaya kaldırarak, Jethro'nun ellerinde kötü muamele gördüğümün kanıtının onu yatıştıracağını umdum. "Beni birlikte uyuttuğu köpeklerle avladı. Oğlunuzla gurur duymalısınız efendim. O bir canavar."

Ona kucaklattığın karın altında derinlere gömülü bir kalbi olan bir canavar.

Bay Hawk soğuk bir şekilde gülümsedi. "Onun bu girişimi beni oldukça şaşırttı ve etkiledi. Bu ne konuşulmuştu ne de planlanan faaliyetlerin bir parçasıydı, ama Belki de onu hafife almışımdır."

Ayağa kalkarak kucağındaki peçeteyi masanın üzerine fırlattı. "Şimdi izninizle. Başka bir toplantıya geç kaldım. Eminim Jethro gelip seni alacaktır."

Sanki kanaviçe işleyip sakın bir gün hazır Malikânenin Hanımefendisiymişim gibi başını eğerek parmak uçlarını ağzına ve nazik bir öpücük kondurdu. "İyi günler, Bayan Weaver."

Kökleşmiş terbiyem neredeyse kibar ayrılığı tekrarlayacaktı; dilimi ısırdım.

Sakın buna cüret etme. O şeytan, iyi kalpli bir baba figürü değil.

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak sessiz kaldım.

Bay Hawk sandalyemin yanından geçerken kısa bir süre durup elini atkuyruğumda gezdirdi.

Parmaklarının yumuşak çekişi siyah tellerin arasından fısıldarken ürperdim.

"Ne kadar güzel bir şey. İkinizin de uslu durmasını sağlamak için oğlumla derslerimi artırmam gerektiğini görebiliyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Bu da ne demek oluyordu?

Kaskatı ve boyun eğmez bir şekilde, at kuyruğumu bir kez ekiştirdikten sonra odadan kaybolduğunda sesimi çıkarmadım.

Geçmişin boncuk gibi gözleriyle o boşlukta tek başıma kalmıştım. şahinler her hareketimi izliyordu. Yukarıdaki ışıltılı avizeler, kurşun ışıklı pencerelerden içeri sızan güneş ışığıyla parıldıyordu.

Parmak eklemlerimin üzerinde dans eden küçük gökkuşakları, çırılçıplak durup hayatımı kurtarmak için kaçmak üzereyken aklıma gelen tasarımı hatırlatıyordu. Boynumdaki elmas tasmanın fraktalları itici olmaktan ziyade ilham vericiydi.

Bir asır nceymiş gibi geldi.

Eski hayatım o kadar hızlı solmuştu ki; neredeyse rüya gibi görünüyordu. Gerçekten de Londra modasının yeni yıldıızı olarak mı mjdelenmiştim?

Gerçeküstü görünüyordu ve arzu bile etmediğim bir şeydi. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim. Peki, satmak için sonsuza dek kendimi satmak zorunda kalacağım bir kariyere balıklama dalabileceğimi nasıl düşünmüştüm? Artık patiska ve satenlerle dolu bir odada asistanlarımla birlikte kalmayacaktım. *Nilâ'nın*, yani markamın yüzü olacaktım.

Milano'daki sergi tüm rezervlerimi . Ve bu ilkiydi.

Asla hayatta kalamazdım.

Şahinler hayatımın bir başka bölümüne daha karışmış ve bana bir erteleme vermişti. Bana farklı bir varoluş biçimi göstermelerinden nefret ediyordum - kendi mirasımdan daha uygun olduğum bir yol.

Orada oturduğum süre uzadıkça zihnim bir konudan diğerine atlıyordu. Parmaklarım kardeşime ve Kite'a mesaj atmak için kaşınıyordu ama telefonum lanet olası Jethro'daydı.

Onu geri almalıyım.

Neyi beklediğimi bilmiyordum. Birinin gelip beni almasını mı? Jethro'beni tuzağa düşürüp planladığı korkunç şeyleri yapmak üzere götürmesini mi? Ama kimse beni almaya ya da takip etmemi istemeye gelmedi.

Şık siyah ve beyaz üniformalar giymiş kadın ve erkeklerden oluşan personel, kahvaltayı toplamak üzere odaya girdi.

Nazikçe gülümsediler ve sanki hayat normalmiş gibi işlerine devam ettiler. Tamamen normal.

Personelin koşturması ve tabak çanağın hafifçe şingirdamasıyla orta derecede huzurlu olan yemek odasında kalmayı düşündüm, ama Jethro'nun dilini hatırlayınca kızarmadan ve korkunç bir şehvet spazmı yaşamadan masaya bakamadım.

Erkeklerin beni -sadece bedenimi değil, akıl sağlığımı da- çırılçıplak soyup bu yeni kadere teslim ettikleri odada huzur bulduğumu düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

Gitmek zorundayım.

Ayağa kalktım, oda karanlığa gömülürken tökezleyerek ilerledim.

Masaya çılgınca tutunurken inledim, ağır, siyah bir baş dönmesi dalgası görüşümü çaldığı ve uzuvlarımı ele geçirdiği için sadece ayakta kalmayı başarabildim.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu tatlı bir hizmetçi. Görüşüm engellendiği için onu .

"Evet, ben iyiyim. Sadece çok hızlı ayağa kalktım, hepsi bu."

Ondan geriye doğru sessizce saymaya başladım. Üçe geldiğimde görüşüm aniden karanlığını kaybetti, retinalarıma renkler ve görüntüler sıçradı.

Rahatlayarak iç çektim.

İçimdeki küçük mide bulantısını yutkunarak hizmetçiye gülümsedim ve çift kapıya doğru ilerledim. Kapıları iterek açtım ve koridora yöneldim.

Bu saldırı bugün gerçekleşen ilk saldırıydı.

İtiraf etmek istemiyordum ama odamda kilitli kaldığım son iki gün bana çok iyi gelmişti. Gerçeği Jethro'ya asla söylemeyecektim ama geçirdiğim nöbetler bana işkence etmek için duydukları çılgınca ihtiyacı azaltmış görünüyordu. Ya yeni gücümün bir karışımı ya da sadece aşırı çalışmaktan kaynaklanan bir tatil... vücudum sürdürülebilir bir denge bulmuştu.

Şimdilik.

Etrafa bakındım, kaşlarımı
çattım. Hiç kimse yoktu.

Koridor boştu, sadece parıldayan cilalı silahlar ve tertemiz duvar halıları eşlik ediyordu.

Herkes nerede?

Bay Hawk özgürce dolaşabileceğimi söylemişti. Bunun doğru olup olmadığına bakmalı mıyım?

Tereddütle, sanki birinin bir zırhın arkasından fırlayıp bana saldırmasını bekliyormuşum gibi, sola doğru sürüklendim - Jethro'nun beni çıkışa doğru sürüklediği ve bana tek özgürlük şansımı verdiği yöne.

Tuhaf bir şekilde, şansımı denediğimi ve başarısız olduğumu bilmek hoşgörölü bir huzur hissi veriyordu. Kaçma dürtüsünden yoksundum, çünkü bunun bir anlamı biliyordum. Her ne kadar kaçmak istesem de, bunun imkansız olduğunu bilmek kurtulmaya *çalışma* zorunluluğunu ortadan kaldırıyordu.

Kafamda dengeyi sağlayamadım. Ama işte oradaydı.

Yüzleşmek zorunda bırakıldığım bir başka gerçek, kabullenmem bir başka yönüm.

Hoş güneş ışığına rağmen dışarı çıkmamaya karar vererek, başka bir koridordan sağa döndüm. Patika şeritlerini takip ederek evin derinliklerine doğru ilerledim.

Birkaç dakika sonra aralık bir kapıdan sesler gelmeye başladı.

Dondum kaldım.

Yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmak ama iğrenç merakıma engel olamıyordum.

Parmak ucunda yaklaşıp içeri baktım.

Deri ceketli iki adam vardı ve silahlarını bir çantaya doldururken gülüyorlardı. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. *Silahlar mı?*

Döşeme tahtaları ayak parmaklarımın altında gıcırıyor, başlarını yukarı kaldırıyorlardı. Kalbim sıkıştı. Kerkenez ve Flaw.

"Nila," dedi Kes, çantayı berjer üzerine bırakarak. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerleyerek beni odaya sürükledi.

Dekor en iyi eski dünya konforu olarak tanımlanabilirdi. Antika eşyalarla dolu cam vitrinler ve deri ciltli edebiyat eserleriyle dolu yüksek raflardan oluşan bir tür salon. Büyük pencereler güneş ışığının toz zerrecelerini aydınlatmasına ve hafif solmuş geometrik halıyı ıslatmasına izin veriyordu.

Dokunuşuyla tenim karıncalandı.

Geri çekildim ve onu tutmaya çalıştım. "Bırak beni."

Kes sırtıttı. Geniş çenesi, bir yanağındaki gamzesi ve kaslı yapısı Jethro'dan çok farklıydı. Jethro şık ve zarıftı, gerçek bir elması. Kes ise daha çok pürüzlü bir elması.

Parmakları memnuniyetle benimkileri sıktı. "Sizi tekrar görmek bir zevk." Başını tekrar koridora doğru uzattı. "Ve bekle... senin sevgini kazanmak için savaşıacak bir kardeşin yok mu?"

Cevap vermek için dilimi çözemedim; aklım başka türlü aldatmacalarla meşguldü. *Kite. O Kite mı?*

Cevap vermeyince Kes beni bıraktı ve odanın derinliklerine doğru ilerledi. Gülümseyerek, "Burayı keşfediyor musun?" diye sordu.

Beni izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Hevesli, ilgili ve... meraklı bir şekilde nazik. Kite'ın kaba mesajları ve çabuk sinirlenmesi zihnimde birbirine karıştı. Mesajlaşırken çok kibirli biriydi ama yüz yüze konuşurken açık ve anlayışlı görünüyordu.

Tabii ki anlıyor. Bir aydır seninle konuşuyor. Seninle telefon seksi yapıyor. Gönderdiğin mesajlarla mastürbasyon yapıyor.

Tiksinti ve utanç içinde ürperdim.

Anonimliğin gücüne sahipken . Şimdi, söylediklerimle düpedüz utanç vericiydi.

Bildiklerimi sana nasıl kabul ettirebilirim? Bildiğimi sandığım şeyi düzelt.

Karşımdaki uzun boylu, güçlü Şahin'in Kite olduğundan nasıl bu kadar emin olabildim? "Dilini kedi mi yuttu?" Kes başını eğdi.

Flaw kıkırdarak, "Sanırım senin misafirperver cazibene kapıldım," dedi.

Dikkatim ona yöneldi. Sahte fotoğraflar yerleştirerek hayatımı mahveden ve kalpsiz bir zebaninin kurbanı olmama seyirci kalan motorcuya.

Onlara gerçekten ne düşündüğümü söylemek istedim. Birdenbire bana neden bu kadar iyi davrandıklarını sormak istedim ama aklıma gelen tek kelime Kite oldu.

Kite.

Kes.

Kite.

Toparlanın. Emin olana kadar, belli etme.

Omuzlarımı dikleştirerek öne doğru eğildim. "Kimse dilimi tutamadı ve ikinizden birinin karşılaşması sayesinde suskun kaldığımı düşünerek kendinizi kandırmayın."

Flaw sırtarak, "Oh, omurgası var," dedi.

Kes'in Jethro, Daniel ve Bay Hawk'a çok benzeyen altın rengi gözleri benimkileri aradı. "Onda bundan daha fazlası var. Tüm vücudu çelikten oluşuyor."

Dizlerim kilitlendi. Doğruyu söylemesi için ona bağırarak, sonra da bana yalan söylediği için onu yere sermek istedim.

Bu ne anlama geliyordu? Bildiğimi bildiğine dair şifreli bir ipucu ve yabancı olmadığımıza dair belirsiz bir onay mı? O benim *arkadaşım* mıydı?

Hayır, o benim arkadaşım

değil. O benim kılık

değıştirmiş düşmanım.

Kimsenin güdülerinin beni etkilemesine izin veremezdim.

Burnumu havaya dikerek, kibirli bir mirasçığı tamamen kucaklayarak, "Sen de tıpkı diğerkleri gibisin," dedim.

Kes gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Beni 'affetme'. Neden çok iyi biliyorsun."

Mesajlar, seni aptal.

Flaw bir adım öne çıkarak ikimize de baktı. Kişisel alanımın hemen dışında durarak elini uzattı. "Sanırım yanlış bir başlangıç .

Ben Flaw. Gerçek adım Rhys, ama burada asla doğum isimlerimizle anılmayız."

Öfkenin yanaklarımı ısıtmasına engel olamadım. "Senin elini sıkmak istediğimi mi sanıyorsun? Odama girip eşyalarımı toplayan ve babama kayboluşumu açıklayan bir not yazan aynı eli mi?"

Flaw bir parmağını kaldırdı. "Teknik olarak bu baban için değil, seni takip eden paparazziler içindi. Ama odana girip eşyalarını toplamanın sorumluluğunu alıyorum."

Konuşma ve hareket tarzı bana biraz kardeşimi hatırlatıyordu. İkisi de siyah saçlı ve sırık gibiydi. İçimi sakatlayıcı bir sıla hasreti doldurdu. "Orada mıydın?"

Flaw kaşlarını çatı. "Orası mı? Neresi orası?"

Ellerimi birleştirdim. Onun orada olduğunu hatırlamıyordum ama yine de o hoş geldin yemeğinde dikkatim dağılmıştı. Dillerden ziyade parşömen parçalarına odaklanmıştım. "Beni... *yalayanlardan* biri de sen miydin?"

Flaw'ın yüzü kızardı. "Hayır. Jet için bir sevkiyatı denetliyordum. Yine de duydum."

Soğuk bir şekilde güldüm. "*Duydun* mu?" Kes'e ters ters baktım. Kollarını kavuşturmuş, dalgın görünüyordu.

Sesim meydan okumakla doluydu. "Olanların ayrıntıları size anlatıldıysa, dışarıdan birinin bakış açısıyla fikriniz nedir?"

Ne yapıyorsun?

Tüm konuşmanın bir anlamı yoktu. Neden zorladığımı bilmiyordum. Sadece Kestrel'in olduğu bir odada düzgün nefes alamayacağımı biliyordum. Tartışmacı, ürkek ve tamamen gergindim.

Flaw Kes'e baktı ve yol göstermesini istercesine omuz silkti. Kes başını salladı, yanağının iç kısmını çiğniyordu, belli ki benim gibi kaybolmuştu nereye varmak istediğimi.

Derin bir nefes alan Flaw mırıldandı: "Bana bunu neden yaptıklarını söylediler, buzları eritmek içinmiş. Seninle kardeşlik arasındaki engelleri kaldırmak için. Bana bunun tek seferlik bir şey olduğu ve bundan sonra sana bizden biri gibi davranmam gerektiği söylendi."

"Bizden birinden daha iyi," diye mırıldandı Kes. "Sen her şeyden önce bizim misafirimizsin ve senin iyiliğinden biz sorumluyuz."

Bu cümlede o kadar çok tutarsızlık vardı ki; nereden başlayacağımı bilemedim.

Benim bir misafir değil, ölmeye mahkum bir kadın olduğumu anlamadı mı? Ben onların esiriydim!

Kes'i şimdilik görmezden gelerek Flaw'a ters ters baktım. "Sana söylenmesinin sebebi buydu. Peki *ya sen* neye inanıyorsun? Kabul edilebilir bulup bulmadığını söyle bana. Tüm bunlar kız kardeşinin ya da karının başına gelseydi nasıl hissederdin?"

Kes yanımda nefesini içine çekti. "Ne yaptığını anlıyorum, Nila."

İlk adımın kullanılmasından ürperdim. Jethro'nun bu ismi kullanması için uzun zamandır uğraşıyordum ama küçük kardeşinin böyle bir teşvike ihtiyacı yoktu.

Flaw'a karşı yürüttüğüm cadı avından vazgeçerek, beni kızgınlık, entrika ve öfkeyle kaşındıran adama döndüm. "Ne görüyorsun, *Kestrel*?"

Kes'in gözleri gerildi; sert ve sıcak bir şey aktı.

Mesajlaşmalarımızdaki sapık, seksi adamın bir benzerliği parladı, sonra gizlendi. "Böyle bir şekilde aşağılanmış olmanın onaylanmasını aradığını biliyorum. Ne düşünürsen düşün, bu cinsel bir şey değildi. O adamlar seni tatmak için orada değillerdi. Seni soymak için oradaydılar."

Güldüm. "Kesinlikle başarılı oldular."

Çıplaktım ve ilk orgazmımı onların önünde yaşadım. *Eğer bu bir insanın olmazsa olmazı değilse, nedir bilmiyorum.*

Kes devam etti: "Ya sana tüm bunların sadece seninle ilgili olmadığını söyleseydim? Ya sana çıplaklığına tanık olan ve seni tatma ayrıcalığına sahip olan erkeklerin şimdi sana borçlu olduğunu söyleseydim?"

"Bana borçlardan bahsetme," diye hırladım.

Kes zihinsel güvenliğime tecavüz ederek yaklaştı. "Senin mücadeleni görerek, masanın her turunda içinde büyüyen güce tanık olarak, onların saygısını kazandın. Onların bağlılığını kazandın. Ve dünyamıza hiçbir engelle karşılaşmadan kabul edildin. Öğle yemeğinin buydu. Kendi gücünüzden vazgeçtiğiniz ve karşılığında onların gücünü kazandığınız bir güç oyunu."

Onun keskin ve aksanlı sesinin, anlamsız olması gereken bir şeyi, sadece içinde mükemmel bir şekilde yankılanması için sunmasına dayanamadım.

Mırıldanarak, "Farklı hissettiğini inkâr edemezsin. Daha güçlü. Daha cesur. En savunmasız anındaydın ama hayatta kaldın." omzumun üzerinden dökülen atkuyruğumun uçlarını yakaladı. "Sana gerçek değerini gösterdik, Nila Weaver ve şimdi gelecekle sağlam bir şekilde yüzleşecek ve zamanı gelene kadar kırılmayacak güce sahip olacaksın."

Kalbim tekledi ve sonra öldü. "Bütün bunları bana sırf son borç için kırılmayayım diye mi verdin?"

Zalimlik. *Vahşet.*

Gözlerini bana kilitleyen Kes fısıldadı: "Sana söz veriyorum. Bunu atlatacak kadar güçlüsün."

Beni ona çeken onun Kite olma ihtimali miydi yoksa bakışlarının derinliklerindeki empati miydi bilmiyorum ama *bir şey* inkar edilemezdi. Bakışlarımız uzadıkça, içimdeki mücadele gücünü tüketiyor ve beni cesaretle güçlendiriyordu.

"Beni affedecek misin?" diye fısıldadı.

"Seni affetmek mi?"

Aklım karıştı. Kardeşleri gibi beni yaladığı için mi af diliyordu yoksa mesajlarla beni kandırdığı için mi?

Her iki da, onu affetmeyi teklif edecek iradem yoktu.

Bir yerde yanlış bir dönüş mü yaptım? Alternatif bir yere mi girdim?
Artık bir mahkum olmadığım, piçlerin olmaya mahkum olmadığım ve bir
şekilde... *eşit* olduğum bir evren mi?

Kes yaklaştı, vücut ısısı beni titretti. "Neden yapamadığımı anlıyorum.
Veremeyeceğin bir şeyi istediğim için bencillik ettim."

Şiddetli bir baş ağrısı şakaklarımı sıkıştırdı. " olduğunu anlamıyorum."
Kelimeler ağızımdan dökülürken irkildim, şaşkınlık ve kırılganlık yağıyordu.

Kes kıpırdamadı ya da uzaklaşmadı, sadece parmaklarını saçlarımda
döndürdü.

"Yakında anlayacaksın." Gözlerini kısa süreliğine kapatarak at kuyruğumu
bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Anında, gerçek dünya varoluşa büründü: güneş ışığı,
Parmak arası terliklerimin altındaki lüks halı ve Flaw'ın arkasındaki büyük
şöminede yanan odunların çıtırtısı.

Eğer bu cehennemlik Bay Hawk tarafından düzenlenmiş başka bir
oyunsa, o zaman kazanmıştı çünkü Kestrel beni herkesten daha başarılı bir
şekilde tüketmişti. Beni uysal ve yapmıştı. Hiçbir korkunun ya da Jethro'yla
tartışmanın başaramayacağı şey yapmıştı.

Bu da Kerkenez'i ölümcül yapıyordu.

Kalbim gerçek bir korkuyla çarpıyordu.

Kardeşler arasındaki bir başka büyük fark: biri beni kontrol etmek için yumuşaklığı kullandı; diğeri ise don ve öfke kullandı.

Kes'in benim tarafımda olabileceğine inanmakla ne kadar da safmışım. O tam tersiydi - meşhur çimenlerdeki yılan - sadece Jethro'nun başarısız olmasını bekliyordu, böylece acıma dişlerini bana batırabilir ve beni büyüşü altına alabilirdi.

Hiç şüphesiz düşmanlarımı anlamam gerektiğini biliyordum, hem de onlar zihnimi yanlışlarla manipüle etmeden önce.

Derin bir nefes alarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve keşke bir ceketim olsaydı dedim. Çıkardığım sonuçların soğukluğu kanıma işledi ve beni korkuyla titretti.

Az önce ne olmuştu ve neden kaybetmiş gibi hissediyordum?

En azından Jethro ile onu *gördüm*. İrademiz ve öfkemiz eşitti. Ve ikimiz de bir başka meydan okuma karşısında yenilgiyi kabul ettik.

Kerkenez tehlikeliydi. Hain.

Manipölasyon konusunda o kadar ki, düşüncelerim büyülenmişti ve gerçekte ne olduğunu çözme umudum yoktu.

Flaw ellerini çırparak gergin havayı tamamen dağıttı. "Tüm bunların çözüldüğüne sevindim."

Silahların namlularının görüldüğü heybeye doğru ilerleyerek onu çıkardı ve düğmeli deriyi okşadı. "Otur. Yapacak başka bir işin yoksa bizimle ." Kes'e bir bakış atarak, "Size bir şey getirmesi için bir hizmetçi çağırabilir miyim? Kahve, çay, bir atıştırmalık?"

Koyu renk gözlerinin içine baktım, tamamen şaşkındım. "Bu yeni bir Strateji mi? Borçlu kızla dertleşin - ona sahip olduğu yanılısamasını verin *arkadaşlar?*"

Flaw başını salladı. "Uh..."

"Herkes sana son derece nazik davranacak, Nila. Bu bir numara değil," diye gürledi Kes'in derin sesi.

Numara mı?

Bu bir numaranın ötesindeydi. Bu tamamen bir hileler *prodüksiyonuydu*.

Ama ne ki? Hiçbir şey. Sadece oyuna devam etmek ve yalanların arasından gerçeği görebilmeyi ummak zorundaydım.

Flaw kapıya doğru başını salladı. "Bizi sen buldun, hatırladın mı? Sizi buraya davet ederek ve konuşarak kazanacağımız hiçbir şey yok."

Kes dedi ki, "O haklı. Sana zarar vermeyeceğiz." *Ama*

Kite'san incittiniz. Numara yaparak beni incittiniz.

Söylemediğim mesajı almasını umarak sertçe baktım.

Kes gözlerini kaçırdı, sinirlendiğimi anlamış olabileceğine dair herhangi bir ipucunu sakladı. Salonun duvarlarını kaplayan iniltili kitap raflarına doğru ilerleyerek çenesini kavradı ve bir şeyler aradı.

"Ah, ha." Yırtık pırtık ciltli, büyük boy bir kitabı kapıldığı gibi gözleri parlayarak bana doğru getirdi. "Sanırım bu ilgini çekebilir sen."

Bana oturmam için işaret ederek bir sedir çekti ve yanına oturdu. boş kanepeye. Kaşlarını çatarak düşünmemi bekledi.

Gitmeli miydim yoksa kalmalı mıyım? Bu her neyse onu oynamaya devam mı etmeliydim yoksa gidip beni ıslatan ve dehşete düşüren adamın peşine mi düşmeliydim?

Ayaklarım yavaşça sandalyeye doğru ilerledi. Sert derinin üzerine çöken Kes, ağır kitabı kucağıma yerleştirdi. "Rahatla ve bir süreliğine bu dünyayı unut."

Gözlerimi kitaptan alamıyordum. Büyük bir altın telkari 'W' harfinin kabarttığı kapakta, sayısız yaprak filizlendiren bir meşe ağacına benzeyen bir şey vardı.

"Nedir bu?" Böyle bir kitabın görkemli eski zenginliğini izleyerek sordum. Kes sırttı ve ilk sayfayı açmak için yaklaştı. "Bu senin tarihin."

Cüssesi sol yanıma dağlarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Gözlerim güzelce yazılmış kaligrafiyi yuttu.

"Bizimle kalan her Weaver kadını notlar aldı ve bizimle yaşarken yarattığı desen ve modalarla birlikte yolculuğunu paylaştı." Atalarımın birinin imzasıyla birlikte silik eskizlerin süslediği bir sayfayı yavaşça çevirdi. Ne tür kumaşlar temin edileceğine dair karalanmış notlar ve Şahinlerin yuvasında yaşamının nasıl bir şey olduğuna dair günlüğe benzer kayıtlar.

Ellerim titriyordu. Eğildim, yeterince hızlı okuyamadım.

Bugün güzel bir gündü. Bonnie istediğim şifonu getirtti ve öğleden sonrayı onun odasında yeni bir kabarık etekli gece elbisesi yaratarak geçirdim. Huysuz yaşlı bir yarasa, ama onu tanıdığınızda.

Bir sonraki paragraf karalanmıştı, o kadar karanlık ve ki, yazılanları okuma umudum yoktu. Devam ediyordu:

Yaratma tutkusu kaybolmuştu. Çizim yapma, iğne yapma ya da dikiş dikme dürtüsü olmadan bir boşlukta yaşadım. O kadar yer varken bu tutkuyu burada bulmuş olmaktan nefret ediyorum ama en azından...

Her ne kadar kabul etmek istemesem de mutluyum.

Gözlerim Kestrel'inkilere dikildi. "Ailemin hapsedilmekten *memnun* olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?" Böyle bir vahşet karşısında kalbim dondu. Ama her şey siyah ve beyazken bunu nasıl inkâr edebilirdim ki?

Kes yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Mutluluğun pek çok şekli vardır: seks, özgürlük, kontrol. Bence herkesin en basit şeylerde bile mutluluğu bulma kapasitesi vardır.

en karanlık yerler."

Sayfaların çoğunu kaparak ters çevirdi ve lekesiz parşömenleri ortaya çıkardı.

Sırtımdan aşağı ürperti yayıldı.

Bu benim için.

Yolculuğumla doldurmak için beni bekliyordu.

"Bu senin, Nila. Eğer yeterince boş sayfa yoksa, bir ciltçiye daha ekletiriz." Nazik parmak uçlarıyla gevşek bir saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Dokunuşuyla sarsıldım, duygularım karmakarışık

oldu. "Bu birçok hediyenin ilki. Göreceksin."

Gözlerim onunkilere kilitlendi; boğazıma bir yumak düğümlendi.

Aramızda bir farkındalık kıvılcımı çaktı; nefesimi içime çekerken dudaklarım aralandı. Kes bana tıpkı Jethro'nun ormandaki dövüşümüzden sonra, boğazımı patlattıktan sonra, kazandıktan sonra baktığı gibi baktı. Aynı huşu, aynı gizemli şaşkınlık, şimdi kardeşinin bakışlarında parlıyordu.

Onun ruhuna daldığımda kelimeler beni terk etti ve her şeye rağmen beni büyülemesine izin verdim.

Parmakları benimkileri kavrayıp sertçe sıkıttığında nefesim kesildi. Onu bırakarak

"Ailem hakkında ne düşünürsen düşün, bunun benim hakkımdaki düşüncelerini etkilemesine izin verme" dedi. Boştaki elini sallayarak devam etti,

"Burası benim odam. Yatak odam bu salonun dışında. Eğer bu iş fazla gelirse, kardeşim çok ileri giderse, burada sığınak bulabilirsin."

Başını eğdi, enerji ve bağlantı ondan aktı. "Sen *her zaman* hoş geldiniz."

Kalbim göğüs kafesime doğru fırladı, kaçma ya da belki de mükemmel bir şekilde sunulan akrabalık teklifine teslim olma dürtüsüyle kendini zedeledi.

Çenemi kavradığında donakaldım. Beni sıkıca tuttuğunda tenim sızladı. "Şimdi, Nila Weaver, oku. Bizi unut ve gerçek ailenle vakit geçir."

Üç lanet saat boyunca onu aradım.

Hawksridge Salonu'nda avlandım, bir daha asla adım atmak istemediğim odaların kapılarını açtım ve evin o bölümünü hiç keşfetmediğim için uzun zamandır unuttuğum koridorlarda dolaştım.

Diamond Brothers'a rastladım ve üç gün içinde gelecek olan bir sonraki sevkiyat için bir strateji toplantısına katıldım, ancak ne kadar yatak odası, banyo ve salon ararsam arayayım hiçbir şey bulamadım.

Hiçbir şey!

Yine mi kaçtı? Bunun ne kadar faydasız olduğunu kanıtladıktan sonra kaçmaya çalışacak kadar aptal olabilir miydi?

Bizi kovduğu için babama lanet olsun.

Yemek odasından dışarı adımımı attığım anda Kes bir konuda yardımımı istemişti. Zaman ayırabileceğim tek kişi o olduğu için

Cut'ın Nila ile işi bitene kadar beklemek istememe rağmen isteksizce onu takip ettim. Onunla yalnız kalmasından *nefret ediyordum*. Parmak eklemlerim o kadar sert yumruk atmaktan ağrıyordu ve paylaşma zamanı geldiğinde nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Çıldırırdım.

Tüm dolu evden dışarı çıkmasının yasak olduğundan emin olmalıyım ki tüm ailemi katletmeyeyim.

Nila Weaver benimdi, lanet olsun. İznim olmadan kimsenin onunla konuşmasını, ona dokunmasını ya da düşüncelerini çarpıtmasını istemiyordum.

Sakin ol lan.

Koridorun ortasında çarparak durdum. Bu haldeyken Cut'la karşılaşsam, baş edemediğimi anlar. Beni o kadar alçaltırdı ki, buzuldan bu kadar hızlı çıkma şansım olmazdı.

Bu kadar çabuk çözülmemelisin.

İç mantığıma hak verdim. Bu tür duygular hissetmemeliydim. Duygularımın beni alt etmesine izin vermemeliydim.

Burnumdan sertçe nefes alarak çenemi kilitledim ve her gün, günde on kez, hatta yirmi kez yaptığım şeyi ; hepsi de kendime kim olmam gerektiğini hatırlatmak ve gerçekte kim olduğumu gizlemek içindi.

Kelimelerin zihnimde sessizce süzülmesine izin verirken dudaklarım kıpırdadı.

Ben göz önünde gizlenen bir gölgeyim.

Koyun bürünmüş bir avcı.

Özür dilemeden zayıfları avlıyorum.

Gerçek öfkemi bir nezaket perdesinin altına saklıyorum. Kibarlık sanatında ustalaştım.

Ben bir beyefendiyim. Seçkin, başarılı ve . Ben bunların hepsiyim ama hiçbirini değilim.

Kurallar ve kanunlar benim için geçerli değil.

Ben kural bozan, lanet eden, hayat çalan biriyim.

Sözlerimi bitirdiğim anda ellerim yumruk oldu ve şeytanın avukatı kulağıma fısıldadı.

Yalan söylüyorsun. Bu bir saçmalık.

Çenemi sıkarak kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve buzun beni rehin almasına zorladım. Mantrayı tekrarlayarak yavaşça hipnozunun etkisi altına girdim. Sırtım gevşedi, kaslarımdaki düğümler çözüldü. Terli avuçlarım kâğıt gibi kuru ve soğuk olurken, yüzüm umursamazlıkla gevşedi.

Sonunda.

Damarlarımda sakinlik, yoluna çıkan her şeyi soğuk ve kontrol edilebilir hale getiriyordu.

On beş yaşımdan beri hayatımla ilgili her şey dikkatle tasarlanmış ve uygulanmış bir illüzyondu.

Şimdiye kadar hayatta kalmıştım.

Gerçek beni o kadar soğuk ve mükemmel bir adamın altına gömmüştüm ki, çoğu zaman buna ben bile inanıyordum.

Ama ara , buzul kabuğumda ince bir çatlak ortaya çıkıyordu.

Ve babam fark ederdi. Ve beni düzeltirdi.

Kendimi düzeltecek yaşa gelene kadar tabii ki.

Bunu sadece bir gece önce yapmıştım, o halde neden şimdi bu kadar zorlanıyordum?

Çözülme çok hızlı olmuştu. Normalde, tamir edilmem gerekmeden önce birkaç hafta, bazen daha fazla zaman geçirebilirdim. Ama Nila Weaver buzumun üzerindeki güneşti, beni akmak isteyen bir nehre dönüştürdü ve değişir ve *büyür*. Donup kalmak ve sonsuza dek hareketsiz kalmak değil.

Duygularıma saldırıyı atlatmak ve bizimle kaldığı süre boyunca hayatta kalmak için yapabileceğim tek bir şey vardı. Sadece bunu yapacak gücüm olup olmadığını bilmiyordum.

Bu korkunç düşünceden sıyrılarak ilerledim.

Odalardan geçerken erkek sesleri gelip gidiyor, mutfaklardan gelen taze pişirme ağzımı sulandırıyor.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde evin içinde ilerlerken neredeyse onun yanından geçiyordum. Konuşma sesleri dikkatimi dağıttı ve eğer öyle olmasaydı

hayal edilebilecek en garip ses olmasaydı, yanından geçip giderdim.

Kardeşimin odasının önünde durdum. *Kardeşimin*
odasının dışında.

O iğrenç ses yine geldi. Kahkahalar.

Kadınsı kahkaha.

Nila'nın kahkahası.

Alaycı ya da küçümseme dolu da değildi; neşeli ve rahattı.

Lirik ses kalbimi burktu, kendime olan acımamı öfkeye dönüştürdü.

Kestrel'in apartman kanadına kapıyı çalmadan, hiçbir talepte bulunmadan
daldım ve durdum.

Flaw, Kes ve Nila bir grup kanat bekinin arasında oturmuş,
gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Kes başını kaldırdı, ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Jet! Bize
katılman ne güzel." Ses tonu karşılama şekliyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Benim hakkımdaki gerçeği bilen tek müttefikim olan kardeşimin
nasıl olup da her şeyi mahvedecek kadar beni kışkırttığını anlamaya
çalışarak gözlerimi kısıtım. Onun derdi neydi?

Aptalca *bir şekilde* ihanete uğramış gibi hissettim - ihanete uğramaktan
daha kötüsü - kışkırtıldım.

Nila'nın kahkahası sandalyesinde daha dik otururken kesildi. Yanakları kızarmıştı, sözünü kesmemden duyduğu rahatsızlık koyu renk gözlerinde parlıyordu.

Bana kızacak kadar küstah mıydı? Hem de bana *aitken*?

Flaw ayağa kalkma nezaketini gösterdi. "Ehsanırım gidip kontrol etsem iyi olacak..." Boğazını temizleyerek küçük gruptan uzaklaştı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Bana yan gözle baktıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

O gider gitmez, "Neler olduğunu açıklamak ister misin?" diye .

Kes ayağa kalktı. "Sakin ol ve hayır, anlamıyorum. Her şeyi anlamak zorunda değilsin Jet." Nila'ya hızlıca sırtarak, "Tabii kardeşime bu kadar komik olanın ne olduğunu söylemek istemiyorsan?" diye sordu.

Nila bana soğuk soğuk baktı. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, öfkesi beni göğsümden vurdu.

"Eee?" Kalbim güm güm atıyor, bir kez daha öfke lehine soğuk kalkanından sıyrılıyordu.

Sonunda başını salladı. "Hayır. Bilmeyi hak ettiğini sanmıyorum."

Tamam... bu çok kabaydı.

Kes kıs kıs güldü. "Yeterince adil."

Dişlerimi sıkmaktan neredeyse kırılacaktım. Ona ne yapmak üzere olduğum konusunda neden endişeliydim ki? Beni önemsemediğine inandırmıştı.

benim hakkımda. Tanrı aşkına, bana sakso çekmişti. Bana sordu onu *becermek*. Benden etkilenmişti. Bunu *biliyordum*.

Tıpkı ondan etkilendiğim gibi.

Hem de çok.

Çok fazla.

Onun ıslak sıcağının içine girmeye hazırdım ve sonunda

Ona gerçeği göstermek. Onun ya da benim doğuştan hakkımız ne olursa olsun, eşit olduğumuzu. Ve daha önce hiç bu kadar zorlayıcı ve ilgi çekici biriyle tanışmamıştım.

Ama beni manipüle etti.

Beni bir kez değil, bildiğimden çok daha fazla kez kullanmıştı.

Başından beri onun güvenini kazanma hakkı için savaşıyordum, ama o bunu lanet olası kardeşime verdi.

Lanet kadın. Lanet Weaver Fahişesi.

Parmaklarımı şıklatarak tısladım, "Eğlendiniz. Bir kez daha kazandığınız için tebrikler Bayan Weaver." Ayakkabılarımla yeri işaret ederek soğuk bir şekilde emrettim, "Gel. Vakit geldi. Saklanarak günümü boşa harcadın. Şimdi sıra

Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Nila küstahça çenesini eğdi. "Bir şey için savaştığımızı bilmiyordum. Tam olarak neden ben kazandım?"

Lanet olsun.

Sorusunu duymazdan gelerek tekrarladım. "Gel. Şimdi."

Kes kollarını kavuşturmuş, sanki en sevdiği voleybol maçıymışız gibi bizi izliyordu.

Nilâ oturduğu yerden zarifçe kalktı. Elinde tuttuğu Weaver dergisini saygıyla okşadıktan sonra kucağından alıp az önce boşalttığı sandalyeye bıraktı. Hareketleri sertti, sırtı dimdikti. "Neye inanırsan inan, saklanmıyordum, Jethro. Sadece buluyordum hiç beklenmedik yerlerdeki arkadaşlar."

Kestrel'e doğru ilerlerken donakaldım.

Kollarını açtı.

Onun kucağına doğru yürüdü.

Onun *lanet* kucağına yürüdü.

Anlayamadım.

Anlamak *istemedim*.

Onu sana tercih ediyor, aptal. Farklı olduğunu görebiliyor. Berbat durumda olduğunu hissedebiliyor.

Sarılma benim tahammül seviyemden çok daha uzun sürdü. Kimi kandırıyordum ki?

-Tahammül seviyem yoktu.

Kes benimdi, Nilâ da benimdi. İkisi de bana aitti. Bana karşı birleşmeye hakları yoktu.

"Kes..." Hemen dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Zayıf olmayı ve ona bunun ne anlama geldiğini sormayı reddettim. Bunun yerine, kabalığı benimsedim. "I

ona yaklaşma, kardeşim. Ağzının nerede olduğunu asla bilemezsin." Ses tonum saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibiydi.

Kerkenez Nila'nın gitmesine izin verdi ve bana soğuk soğuk baktı. "Eğer seninle ilgili bir şeyse, tahmin edebilirim. Ama unutuyorsun *kardeşim*, paylaşım sorunu olan ben değilim. Değil mi?"

Ağzım açık kaldı. Kalbimin derinliklerinde bir acı hissettim. Birlikte geçirdiğimiz tüm hayatımız boyunca beni hiç bu şekilde kışkırtmamıştı. Hiç bu kadar acı verici ya da tüm meselemin özünü oluşturan bir konuyu amamıştı.

"Siktir git," diye homurdandım.

Kes'in gözleri gerildi, sonunda bir pişmanlık belirtisi gösterdi. Piç kurusu.

Nila sessizce aramıza baktı, enerjiden atırdıyordu. şüphesiz bu aile dramı onun için son derece eğlenceliydi. Beni böyle görmesini hiç istemezdim. Bu da neydi böyle? Kerkenez sonunda ilk oğula karşı ikinci planda kalmaktan bıkmış mıydı, yoksa Nila'da gerçekten istediği bir şeyi mi görmüştü?

Her iki şekilde de fark etmezdi. Ona sahip olamazdı. Kimse sahip olamazdı.

"Jet, unutamam gitsin, tamam mı?" Ellerini kaldırarak, "Geçmişte kaldı, tamam mı?" diye ekledi.

"Bygones? Ne halt ediyorsun sen?"

Kes başını salladı. "Bunu daha sonra konuşuruz. şu anda yapman gereken şeyler var."

"Benden borç almak gibi şeyler mi?" Nila tersledi.

Dikkatim ona yöneldi, tam da aptalca nöbetlerinden biri onu beceriksiz hale getirdiğinde yana doğru devrildiğini görmek için zamanında.

"Kahretsin." Kes insanüstü bir hızla eğildi ve onu yere düşmeden yakaladı.

Kıskançlıktan midem bulandı. İnleyen Nila,

Kes'in kollarına yığıldı.

"İyi misin?" Kes yavaşça onu ayağa kaldırdı.

İşte bu. Kardeşimle benim aramdaki gerçek fark buydu. O yakalanması gerekenleri yakalarken, ben seyirci kalıyordum. Nila'nın Milano havaalanındaki otoparkın zeminine düştüğü anı bana bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu gösterdi.

Başka seçeneğim yok.

Empati ve yumuşaklığa izin verilmezdi. Bunlar benim gibi bir insan için tüm kötülüklerin kaynağıydı.

Derin bir nefes alan Nila, Kes'i nazikçe itti. "Ben iyiyim. Yardımınız için teşekkürler."

Kes ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak başını salladı.

"Bir şey değil. Muhtemelen buna baktırmalısın."

"Bu bir hastalık değil," diye araya girdim. "Ayrıca, onu ilk aldığım zamankinden daha iyi durumda."

Nila'nın yanakları renkten renge girdi. Başka bir dalga ona çarptığında biraz yalpaladı. "Bunun neden olduğunu biliyor musun? Aslında bunu daha önce de düşünmüştüm."

Kimse konuşmadı, onun devam etmesini bekledi.

"Stresli olduğumda başıma geliyor. Çok sıkı çalıştığım ve yeni sezonumu alıcılara ve muhabirlere sunduğum zamanlarda muhtemelen günde beş ya da altı kez yaşıyordum. Ama yine de burada... Sadece *senin yanındayken* acı çekiyor gibiyim." Başını eğerek yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Bu sana ne anlatıyor, Jethro?"

Bana ne söyledi? Zayıf fikirli olduğu ve karşı dengesizlik için profesyonel yardıma ihtiyacı olduğu gerçeği dışında? "Seni strese ."

"Aynen öyle."

Başka bir dalga onu sakat bıraktı. Kes, dirseğini yakalayarak ona bir çapa veren uygun bir pislikti. "İşte yine yapıyorsun. İyi misin?"

Şakaklarını ovuşturarak başını salladı. "Özür dilerim. Lanet olası vertigo. Kontrol edemiyorum

o."

Kes gülümsedi, vücudu onunkine doğru kıvrıldı. "Özür dilemeyin. Hepimiz

kusurlar vardır ve bazen bunlar değiştirme gücüne sahip olduğumuz şeyler değildir."

Yine benden bahsediyor. Sık kafalı.

Nila'nın dudakları aralandı, gözleri onunkileri aradı. "Telefon mesajlarına hiç ."

Kaslarım anında kilitlendi.

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Kulaklarım ses tonundaki her nüansı yakalamaya çalışmasaydı bunu fark edemezdim.

O biliyor.

Kes başını eğdi, gözleri tüm ipuçlarını ve cevapları engelliyordu. Kendinden emin bir şekilde gülerek hızla yanağına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı. "Eğer bu iyi bir şeyse, övgüyü ben alacağım."

Bu .

İşim bitmişti.

İleri atılarak Nila'yı halıdan kopardım ve omzuma attım. Kes'in ağzı açık kaldı. "Um..."

"Tek kelime daha *etme kardeşim.*" Söyleyemediğim her şeyi tek bir bakışla ilettim. "Bu işe karışma. Her şeyden."

Nila ciyakladı, minik yumruklarıyla sırtıma vurdu. "beni, göt herif."

"Hiç şansın yok," diye . "Seni tam olarak istediğim yere getirene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Tercihen çıplak, sikim bacaklarının arasında sürerken.

Ama ben mükemmel bir evlat olduğum için, bunu başka bir zamana saklamam gerekecekti.

Gün.

Küçük bir borç meselesi vardı. Daha önce ödenmesi gereken bir borç. gün alacakaranlığa dönmüştü, bunun gelenekten başka bir nedeni yoktu. Elimizdeki

Zaman.

Kes bana baktı, gözlerinde bir özür ve yüzleşme ifadesi vardı.

Eğer Nila burada olmasaydı, birbirimizi yumruklayacağımızdan ya da Hayatımızın en derin, en uzun konuşmasıydı. Bu tek olay, kaçındığımız her şeyi doruğa çıkarmıştı.

Kes ve ben arkadaşlık - geri kalanı için söyleyebileceğimden daha fazla Ama arkadaşlığımıza rağmen, aramızda hala yoğun bir rekabet vardı. Sadece soy bağından ve her şeyin bana miras kalacağı gerçeğinden değil, ikimiz de geçmişimizde aynı olaydan zarar gördüğümüz için.

Sadece farklı şekilde ele aldık.

Nila söz konusu olduğunda iyi bir oyun oynamıştı. Benim asla ustalaşamadığım bir oyun, nezaketi kullanma sanatı. İyiliğim çok fazla koşulla ve zalim kalmamdan daha fazla acıyla birlikte geldi. Ama Kes, o benden daha iyiydi.

Onun gerçek yüzünü biliyordum. Nila'nın ilgisini çekmek istemesinden duyduğum acıya rağmen, o iyi bir adamdı.

Sessizce bir parmağını kaldırıp yüzüme doğrulttu. Nila onu göremiyordu, "İşe yaramadığını biliyorum. Başka bir yol bulmalıyız. yöntemleri."

, eğer görebilseydi, Cut çok uzakta .

"Kahretsin, Jethro, indir beni." Nila belime vurdu. Onu görmezden gelerek omzumun üzerinden yukarı doğru kaydurdım ve bir kez başımı salladım.

Sonra kasadaki tüm endişe ve düşünceleri içime attım ve zincirleri sıkıca bağladım. Yapacak işlerim vardı.

Kes'e beni sinirli görme zevkini tattırmadan arkamı döndüm ve ödülümü omzuma atarak tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

"Bırak beni!" Nila her adımda sırtıma vurmaya devam etti. "Oraya varana kadar seni bırakmayacağım. Üç saatimi boşa harcadım. Hayatım boyunca nerede merak ettim. Sırf tekrar kaçabilesin diye serbest bırakmayacağım."

"Ya kaçarsam" oyununu çoktan çözdük. Beni avlayacağını biliyorum. Kaçmaya çalışarak enerjimi boşa harcamazdım."

. "En azından değerli bir şey öğrendin." "Bundan çok daha fazlasını öğrendim," diye mırıldandı sessizce.

Evet, Kite007'nin kim olduğu gibi.

Kolum ona daha sıkı sarıldı. Lanet olası ağabey. Zamanım olduğu an, sebep olduğu tüm pisliklerle yüzleşecektim.

Sertçe yutkunarak kendimi tekrar buzun içine kaymaya ve olmam gereken her şeyi kucaklamaya zorladım.

Çıkarmam gereken bir borç vardı.

Benden beklenen buydu.

Ve bunu çok iyi yapmak istedim.

İlk Borç'un gerçekleşeceği odaya varmamız uzun sürmedi.

Gelenekler her birinin nerede belirliyordu. Ve bu hepsinden daha güzel bir yerdi.

Borçlar ilerledikçe tanıklar çağrılacaktı ama bu ilk olduğu için sadece ben ve Nila vardı. Kutsanmış bir sessizlik ve kurtuluşumu eleştiren gözler yoktu. Sadece gizli video kamera her şeyi belgeleyecek ve dosyaya girecekti.

Solaryuma girerek büyük cam kapıları kilitledim ve Nila'nın belini kavrayıp onu yere yatırmadan önce anahtarı cebime . Hemen geriye doğru adım attı, göğsü korkuyla kabarmıştı.

Eğer tekrar bayılırsa, kardeşim onu yakalamak için orada olmayacaktı. Düşecekti ve ben de onun bilinçsizliğini kullanarak onu tam olarak ihtiyaç duyduğu yere yerleştirecektim.

"Beni nereye getirdin?" Palmiye ağaçlarını, egzotik eğrelti otlarını, orkideleri ve yükselen üç katlı cam çatıyı inceleyerek etrafına bakındı. Oda büyüktü, sekizgen şeklindeydi ve tamamen camdan yapılmıştı. Sıcak, nemli ve havasızdı.

Çıplak olmak ve cildin kızarmasını teşvik etmek için mükemmeldir. Acı veren bir şeye tepki vermek ve çiçek açmak için.

"Buranın zindan ya da balo salonu olmadığına şükredin - ikisi de kullanılacak ve ikisi de bundan çok daha kötü olacak."

Nila yutkundu, boğazındaki kas sütunu gerginlikle kasıldı. "Sen gerçekten delisin."

Bir adım öne çıktım, geri geri gittiğinde gizliden gizliye sevindim. Ağabeyimin yanında zaman geçirdikten sonra, gerçekten kimden hoşlandığını hatırlaması gerekiyordu. Her ne kadar şiddetle inkar etse de, benimle tartışmaktan hoşlanıyordu.

Ve lanet olsun, benim de hoşuma gitti.

"Akıl sağlığı, Bayan Weaver. Mükemmel kapasitede olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Başını odanın ortasındaki büyük bir direğe doğru çevirdi. Burası çoğunlukla eğrelti otu fideleri ve sarmaşıklar için kullanılır, kök sistemleri yeterince güçlendiğinde yeniden dikilirdi. Bahçıvan değildim ama büyükannem sık sık beni ve kız kardeşimi buraya getirir, bize adabı ve bizden beklenenleri öğretirdi. Çok sevdiği yeşilliklerle ilgilenirken bir yandan da gevezelik ederdi.

Nila, temizlenmiş direkler ve sadece ürkütücü bir dekorasyon için orada duran ipek çiçekler arasında neyin saklı olduğunu fark ederek ilerledi.

Kelepçeler direğin tepesine zincirlenmiş ve yanlardan aşağı sarkıtılmıştı. Zincirin uzunluğunu sıkılaştırmak için bir vinç ve makara vardı. Bu

Basit, tamamen altı yüz yıl önce kırbaçlama direğini nasıl kullandıklarına uygun.

Başını salladı ve bana doğru döndü. "Her ne yapmak , dur."

"Durmak mı?" *Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Kameralara gülümse. İkimiz de gösteriş yapıyoruz.*

"Evet. Sadece içinde olduğunu bildiğim o ahlakı bul. Tanrı aşkına biraz merhamet göster." Bir başka küçük baş dönmesi büyüsiyle yana doğru sendeledi.

Daha önce zayıflığından nefret etmişim ama şimdi bir yardım olarak kullanılabilirdi.

Ne zaman tökezlese ya da düşse, bu ona ulaştığım anlamına geliyordu. Bu demek oluyordu ki

derisinin altına doğru ilerledim ve zihninin kaçmaya çalışması için onu yeterince gerdim.

Bu onun üzerindeki gücün bir
sembolüydü. Olması gerekenden
daha çok sevdim.

"Merhamet benim repertuarımda yok, Bayan Weaver. Pişmanlık , acımıyorum. Kurbanlara karşı duyulan gereksiz yakınlık duygusu ihanet." Babamın sözleri yumuşak bir şekilde çıktı, çiğ sinirlerimi okşadı ve garip bir huzur verdi.

"İstediğin kadar saçmalayabilirsin ama yalanların ne olursa olsun, *hissediyorsun* Jethro. Ormanda bana karşı bir şeyler hissettin. Benim için bir şeyler hissettin.

kardeşin beni kollarına aldığıında. Ve eğer bunu göremiyorsan, senin için üzüliyorum."

İlerledim, bir şahin gibi direğin etrafında yavaşça onu kovaladım. bir serçeyi kovalar. ". Sana defalarca söyledim, beni memnun edersen ödüllendirileceksin. Beni boşaltarak beni memnun ettin ve benden ne kadar etkilendiğini ve korktuğunu göstererek beni memnun ettin. kardeşimden teselli isteyerek. İkisi de ödüllendirilecek." Tanrı'dan yalanlarımı duymamasını diledim.

Kıpırdamayı bıraktı, yerinde duruyordu. "Peki. Nasıl istersen öyle olsun. Baban bana her borcun farklı dereceleri hakkında söylediklerini tekrarladı. Bütün bunlar tamamen gülünç ama artık senin oyununu oynamayacağım."

Başımı eğdim. "Bu bir oyun değil."

Alay etti. "En kötü oyun bu, kendini kandırma." Kollarını iki yana açarak mırıldandı: "Elinden gelenin en kötüsünü yap Jethro Hawk. İlk borcunu ödemeye hazırım."

hiperventilasyon yapmak istedim; kalbim dehşetle kanatlandı.

Ama ona bu zevki tattıramazdım. Aptal baş dönmesi nöbetlerimin beni etkilediğini zaten biliyordu. Kanımda kaynayan karmaşık korku ve hayranlığı bilmesine gerek yoktu.

Neden daha önce görmemiştim? Neden yansıttığı şeyin ötesini görmedim ve altın gözlerinin derinliklerine bakmadım? Olduğunu *sandığı* şeye o kadar takılmıştı ki, ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ve bu acınacak bir utançtı, işin içindeki herkes için tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Hangi değerleri takip ediyormuş gibi davrandığına bakarak nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordum ama kolayca çılgına dönebilir ve tam tersi bir şey yapabilirdi.

Lanet olsun.

Lanet Hawk.

Jethro çenesini indirdi ve kaşlarının altından bana baktı. Onun Elleri uyluklarının yanında açılıp kapandı. "İlk Borcu ödemeye hazır mısın? Öylece?"

Başımı salladım. "Uzatmanın anlamı yok. Bitmesini istiyorum."

Yüzünde bir şey parladı ama karşılık vermedi. Bunun yerine dişlerini sıkı ve sekizgen seranın ortasındaki direğe doğru ilerledi.

Görme yetim durmadan gidip geliyor, beynimin iplerini çekiştiriyor, beni duvara fırlatmakla ya da yere itmekle tehdit ediyordu.

Bu İlk Borç.

Bay Hawk ve Jethro'nun sözleri kafamda yankılandı. *Borçlar kolay* . gerekenler sonrakilerdi. . Sonunda kellemi alacak olanlar.

Bunu düşünme.

Aklımı Kerkenez'e ve Jethro beni hoyratça çalmadan önce hissetmeye başladığım şaşırtıcı yakınlığa çevirdim. Neredeyse üç saat boyunca, eski ya da yeni hayatımda bulabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey bulmuştum.

Bir arkadaş.

Kes esprili ve nazikti; kendi çocukluğuna, Jethro'nun çocukluğuna ve hatta annemle ilgili hatırladığı bazı ayrıntılara dair anekdotlar paylaşıyordu.

Bazı nedenlerden dolayı, ondan bahsetmesi beni Jethro'dan ya da babasından duyduğum kadar üzmedi.

Cut'ın söylediklerinden sonra tetikte olmam gerektiğini biliyordum: *Bana nezaket ve şefkatle davranılmalıydı.* Endişelerinin gerçek olduğunu düşünme tuzağına kolayca düşebilirdim. Ama... eğer Kes Kite ise, aramızda aile yükümlülüklerini aşan bir bağ vardı.

Öyle değil mi?

Ne olursa olsun, beni Hawksridge Hall'dan alıp yumuşaklıkla dolu bir yere götüren şeyleri paylaşarak birkaç saat geçirmiştik. Bir bağ oluşmuş, midemde geçici çekim baloncukları oluşmuştu.

İyi biriydi... güdülerini hakkındaki sağlıklı şüphelerime rağmen. Ama bir şey beni rahatsız etti.

Anlayamadığım bir şey vardı.

Kısa mesajlar aracılığıyla küfür eden kaba davranan adamdan tamamen farklıydı. Yüz yüze olmadığında cinsel tatmin talep eden kibirli tavrı, onun cinsel ilişkiye girme tarzıyla doğrudan bir çelişkiydi. şahsen nezaket.

Hiç mantıklı gelmiyordu -sanki farklı kişiliklere sahipmiş gibi- ve bu da tüm Şahinler'in aptal olduğuna dair teorimi bir kez daha kanıtlıyordu.

"Babam sana ne söyledi?" Jethro sordu.

Gözlerimi kırptırdım ve kendimi şu anda bir akbaba gibi etrafımda dolaşan deli adama dikkatimi vermeye zorladım. "Ne?"

Jethro ellerini birleştirdi. "Seni geri tuttuğunda ne dedi?"

Omuz silktim. "Seninle aynı şey. Yeni bir şey öğrenmedim." Beni izleyiş şekli, ağığa çıkmasını istemediği sırları olduğunu ima ediyordu. Gözlerimi kısarak, "Neden?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sebebi yok." Boğazını temizleyerek ekledi: "artık itaatkâr bir aile köpeği olduğun söylendi, değil mi? Nazik davranılacak ve istediğin her şeyi alacaksın."

Kalbim sıkıştı. Öfke yoğun ve tiksindirici bir şekilde akıyordu. "Bunun gibi bir şey." *Ve tıpkı kötü davranılan bir evcil hayvan gibi, beni besleyen parmakları parçalayacağım.*

Jethro oflayıp puflayarak tekrar direğe döndü. Yetkin elleriyle asılı kelepçeleri çekiştirdi ve ahşap yapının dibindeki havluyla örtülü bir şeye tekme .

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Söyleyin bana, Bayan Weaver. Hazır olduğunuza emin misiniz?"

Kalbim panik moduna geçti. Onunla alay etmiş ve öyle olduğumu söylemiştim, ama şimdi kendimi isteyerek teslim etmek ve ne isterse yapmasına izin vermekle karşı karşıya kalmak tamamen farklıydı.

Hareket etmeyince mırıldandı, "Gözyaşı yok. Çığlık atmak yok. Bunu tıpkı atalarımın kendilerine yapıldığında yaptığı gibi sahiplen."

Borç Mirası aklıma geldi. Ailem böylesine korkunç bir intikamı gerektirecek kadar iğrenç ne yapmıştı?

Sertçe yutkunarak direğe yaklaştım. "Nedenini anlamam gerek."

"Neden?" Alnı çatıldı. "Bunun eğlencesi tam olarak nerede?" "Eğlence mi?" Aman Tanrım, bundan zevk mi alacaktı? *Ne bekliyordun ki?* I

Buz gibi robotun altında insan olan adamı görmeye devam ettiğimi sanıyordum. Bu beni yanlış sonuçlara götürüyordu ve Jethro da bunları kırıp dökmeyi seviyor gibiydi.

"Sanırım yanlış kelime bu." Jethro hareketsiz kaldı, gözleri çözemediğim şeylerle doldu. Uzun bir süre kıpırdamadan durduktan sonra onu rehin tutan şeyden gözle görülür bir şekilde kurtuldu. "Buraya gel. Başlayalım."

Karnım ayak parmaklarımın arasına düştü. Beni kendi başıma boşalmaya zorlaması her şeyi daha da kötüleştirdi. Ateşe doğru kendi isteğiyle yürüyen bir kurbanlık koyun gibiydim.

Ayaklarım yavaşça Jethro'ya doğru fısıldarken tüylerim diken diken oldu.

Nefesini içine çekti.

Hava farkındalıkla birlikte nemden keskinliğe dönüştü. Ondan nefret ediyordum.

Tenimi ürperten ve karnımı burkan bir güç. Bu adil değildi. Nefret etmem gerekirken onu bu kadar çekici bulmam doğru değildi.

Gözlerim sahte çiçeklerin arasında sallanan kelepçelere takıldı. Ne planladığını sormama gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı ve ben de ona

ve benimle oynamanın keyfini çıkarıyor.

Çenemi sıkarak daha da yaklaştım ve bileklerimi deri kelepçelere dayadım.

Jethro kaşlarını çattı, dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı. "Ne yapıyorsun?"

Olabildiğince cesaretimi toplayarak ve Tanrı'dan baş dönmemin dileyerek diyabetik bir gülümsedim. "Kelepçelerin orada olmasının belli ki bir sebebi var; sadece seni bana talimat verme zahmetinden kurtarıyorum."

Sessizlik çöktü, etrafımızda dalgalanıyordu.

Çenesi çalışıyordu. "Tıpkı kendini beğenmişlik gibi, ukalalık da size Bayan Weaver." Öne doğru eğilerek, gövdesi zaten keskin olan farkındalığı ısıracı bir çekiciliğe dönüştürdü. Onun odun ve deri kokusu beni sardı. İstemediğim halde karnım sıkıştı ve derin bir nefes aldım.

Burun delikleri alevlendi ama güçlü, soğuk parmakları bileğimi kavrayıp esnek kelepçeyi etrafıma sarmak için daha yukarı çekerken başka bir şey söylemedi.

Aramızdaki kimya - yoksa sadece kör bir nefret miydi - çatırdadı ve köpürdü, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kes'e çekildiğimi inkar edemezdim - kısmen onun Kite olduğunu düşündüğüm için, kısmen de onda bir rahatlık, bir cömertlik olduğu için

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama Jethro bana dokunduğunda hissettiğim şiddetli açlığın yanında bu hiçbir şeydi, *hiçbir şey*.

Kelepçeyi takarken dudakları aralandı. Göz teması kurmayı reddederek, kelepçeyi sıkıca bağlarken odaklanmaya devam .

Sertçe hareket ederek diğer bileğimi yakaladı.

Parmakları kâğıt inceliğindeki deriyi öptüğünde dudaklarımdan küçük nefes döküldü.

Gözleri beni rehin almıştı. Altın kahverengisi şimdi girdaplı bir bronzdu ve benimkilere yansıdığını bildiğim aynı talepkâr açlıkla öfkeleniyordu.

"Bu bana biraz ormanı hatırlatıyor," diye fısıldadım. "Etrafımızdaki ağaçlar, başka kimse yok." Sözlerim yapraklar gibi dökülüyor, Jethro'nun onları parlak ayakkabısının altında ezmesini bekliyordu.

Ama yapmadı.

Bir elini bileğimden kolumun iç kısmına, oradan da boğazıma doğru uzatarak atkuyruğumu sıktı. Ruhumu kim olduğumun özüne kadar soyan bir yoğunlukla, başımı yavaşça, şehvetli bir şekilde, cinsel güçle dolu bir şekilde geriye çekti.

Gözleri ağızıma kaydı. "Size küçük bir sır vereceğim, Bayan. Weaver."

Nefes nefese kaldım, boynum onun tutuşuna karşı gerildi, ama dokunaklı farkındalığı kırmak için hiçbir hareket yapmadım.

"O gece sen kazandın ama beni söylerken yalan söyledim." Ağzı düştü, dili alt dudağımı sıyrarak yaladı. "Birinin ağzına boşalmaktan seninkine boşaldığım kadar hiç zevk almamıştım." Beni tekrar yaladı ve bedenimi titretti. "Aslında, aynı taşak parçalayıcı serbest bırakmayı alsaydım, isteyerek tekrar kazanmana izin verirdim."

Dudaklarım onunkilerle birleşmek için yalvarıyordu. Aramızdaki bu tek düşünceli şehvet kutsaldı. İkimizin de eşit olduğu ve mirasın otoritesinin olmadığı tek yerdi. Seksi ona karşı kullanacağıma dair söz vermiştim ama şimdi sözüme bir yenisini ekliyordum.

Onu beni daha güçlü, daha iyi ve yenilmez yapmak için kullanacağım.

İnce bedenime ve deneyimsizliğime aldırmadan, cephaneliğinde şehvet ve duygusallık olan bir kadın olmak istiyordum.

"Öp beni," diye mırıldandım, saçlarımı hafifçe çekiştirerek. Jethro başını salladı, parmakları at kuyruğumun etrafında sıkılaştı. Dilinin ucunu bir kez daha alt dudağımda gezdirerek, "Ben düşmanlarımı öpmem," diye fısıldadı.

Kalbim bir cehenneme dönüştü, her atışında alevler saçıyordu. "Onları öylece siktin mi?"

Ağzı sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece yalvarırlarsa."

Vücudu benimkine yaslandı, kalçası bilerek benimkinin arasına girdi. Bacaklar.

Zonklayan klitorisime karşı sallanırken gözlerim kapandı.

"Yalvarır mısınız, Bayan Weaver? Sikimi içine sokmam için bana yalvarman için seni ne kadar ateşli ve sinirli yapmam gerekiyor?"

Bu düşünce beynimi kasıp kavurdu. Cevap mı? Uzun sürmez. Borcunu unutup beni odasına götürebilecekse hemen şimdi yalvarabilirdim. Nerede uyuduğunu görmek istiyordum. Rakibimin sızmak ve onu kaynağından baltalamak istiyordum.

"Sadece konuşuyorsun. Bırak beni becermeyi, beni öpmeyeceksin bile."

Jethro başımı geriye çekti. Acı omurgamdan aşağı vurdu. "Ne kadar yanıyorsunuz Bayan Weaver." Sonra kara arzunun yerini kindar bir gülümseme aldı. "Yine de itiraf etmeliyim ki çok zekice."

Gözlerimi kırptırdım, şehvet sisini dağıtmaya ve ona ayak uydurmaya çalıştım. "Neden?"

Kalçası bacaklarımın arasından kaydı; parmakları saçlarımdan çözüldü. "Burada olmamızın gerçek nedeninden başka şeylere odaklanmamı sağlamak çok akıllıca." Geri çekilip derin bir nefes alarak bir elini saçlarında gezdirdi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun ve ben de bana gösterdiklerini küçümsemeye devam ediyorum."

Sıkıca güldüm. "Beni küçümsüyormuşsun gibi görünmüyor." Pantolonunun içindeki ereksiyona bakarak çenemi eğdim. "Bence benden hoşlanıyorsun ve Yapacaklarına ve kim olduğuna rağmen seni hâlâ çekici buluyorum."

Ve inanın bana, bu delilik için bir olsaydı, tereddüt etmeden alırdım.

Zalimce, serbest bileğimi kaptı ve kalan kelepçeyi sıkıca sardı. Tokayı hızla sabitledikten sonra mırıldandı: "Kendini kardeşimin kollarına atma şeklin, tüm Şahinler için bir arzun olabileceğini ima ediyor." Beni direğe doğru döndürürken nefesi kulağımda sıcaktı. "Sen sadece işbirlikçi bir manipülatörsün."

Direğin arkasında kaybolup gizli bir vinç yardımıyla kollarımı yukarı kaldırdığında haykırdım. Bir sarsıntı daha oldu ve bileklerim esnek deri. Vücut ağırlığım ayak parmaklarımdan kollarıma geçerken gövdem nemli tahtaya çarptı.

"Bu nasıl bir his?" Jethro geri dönerek sordu.

Omuzlarım çığlık atıyor, kanım parmak uçlarıma ulaşma çabasıyla zonkluyordu. Kaçma şansım olmadan sallanıyordum.

Nasıl hissettiriyor?

Çok acıttı! Önceki şehvet düşüncelerimi gülünç hale getirdi. Onu baştan çıkarmakla ilgili tüm kavramlar yok oldu. Sadece bunun bir an önce bitmesini istiyordum,

Böylece yenilgiyi kabul edip yaralarımı özel olarak sarabilirdim.

"Sana bir soru sordum," diye homurdandı Jethro, eli omurgamı okşarken.

Dokunuşuyla irkildim. Bu saygısızlıktı, çünkü şimdi bile içimdeki arzuyla sıkıştı. "Acıyor. Duymak istediğin bu mu?"

Jethro'nun gövdesi sırtıma yaslandı ve yanağımı direğin nemli tahtasına bastırdı. Bitkilerin gevrekliğı ve toprağın misk kokusu onun kokusunu bastırıyor, beni delirten adamdan uzaklaşmamı sağlıyordu.

"Bu halinizle oldukça cazip görünüyorsunuz Bayan Weaver. Belki de *ben* Bu iş bitmeden yalvarmak."

Tenimin farkındalıkla titremesine ya da kalbimin endişe ve arzuyla engel olamıyordum.

"Dokunma bana," diye tısladım.

Küçük bir kahkaha atarak itti ve teması kesti.

Boynumu büktüm, gözümün önünden ayrılmasına izin vermedim. Onun bu kadar yakınımda olmasından nefret ediyordum. Onu durduracak gücüm olmamasından nefret ediyordum. Orada öylece durup sessizliğe gömülmesinden, henüz çözemediğı bir gizem gibi beni izlemesinden nefret ediyordum.

Konuşmadık, ilk kimin kırılacağını görmek için bekledik.

Nihayet bir dakika sonra usulca, "Size bir tarih dersi vereceğim Bayan Weaver. Beni dikkatle dinleyecek ve bu borcu neden ödediğınızı anlayacaksınız." Adımlarını hızlandırarak ekledi: "Her borç bu şekilde başlar. Tarih anlatılacak, sonra borç geri ödenecek. Atalarınızın benim atalarıma ne yaptığı konusunda bilgilendirileceksiniz. Geçmişteki günahları için özür dileyip tövbe edeceksin ve ancak o zaman çıkarma işlemi gerçekleşecek."

Yaklařtıķķa vücut ısısı beni yakıyordu. Sözleri kulağıma inen küçük kırbaçlar gibiydi. "Eğer tövbe etmez ve borcun ödenmesine izin vermezsen, dayak yiyeceksin. Bir borcun neden ödenmesi gerektiğini kabul etmezsen, ekstraksiyon iki kez alınacaktır. Anladın mı?"

İki kez mi?

Çifte korku.

Çifte dehşet.

Sonra... Güldüm. Korkunçtu, evet, ama kafamdaki görüntü komikti.

"Yani bana iki kez kafamı keseceğini mi söylüyorsun?" Gülümsedim.

"Sen

büyücülerin yanı sıra deliler? Lütfen, bunun nasıl işleyeceği konusunda beni bilgilendirin."

Eliyle kot pantolonumun arkasına bir şaplak attı.

Bağlarımın içinde sarsılarak inledim. Vuruşunun verdiği acıyı, meme uçlarımdaki ve klitorisimdeki zonklamayı çözemiyordum.

Kahretsin. Şimdiden aklımı başımdan aldığına görmesine izin verme.

Bana dokunursa, ne kadar sıırılsıklam olduğumu hissederse, bir daha asla kendimle yaşayamam.

"Ağzınızdan yeterince laf aldım, Bayan Weaver."

"Emin misin? Ormanda dudaklarım senin üzerindeyken öyle görünmüyordu. Bunun benim ilk oral seksim olduğunu biliyor muydun?"

Nefesini içine çekti. Eli saçlarıma indi, kalınlığını yumrukladı ve kafa derimi yaktı. Dudakları kulağımı gıdıklarken şöyle fısıldadı.

Ormanda olanlarla benimle alay ediyorsun. Yutkundun diye *minnettar* olduğumu mu sanıyorsun? Duygusal? *Aşık* mı?" Beni sarstı. "Ne var Bayan Weaver? Dilimi o kadar sert sıkan sendin ki neredeyse beni morartıyordun, hatırlatmayayım mı? Aminı her yalayışında ve tadına baktığımda seni çılgına çeviriyordum." Dilinin ucunu kulağımdan yanağıma kadar takip etti.

Titredim, her yerim gerildi.

"Eşit . Orgazm için orgazm. Bunun size güç verdiğini düşünmeyin, çünkü vermiyor."

Nefes almakta zorlandım, beslediğim nefretin bir benzerini bulmaya çalıştım. Ama vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirerek ereksiyonunu sırtımın küçük kısmına sürttü.

Nefesinin altında inledi. "Seni becermek için neler vermezdim. Alay etmeyi bırakıp seni istediğin gibi kullanmak için."

İçimdeki her şey şarj oldu, tutuştu, kontrolden çıktı.

Onun içimde olması düşüncesi beni hem tiksindiriyor hem de baştan çıkarıyordu. Çıplak bedenlerimiz egemenlik için savaşıırken bu bilinmeyen savaşta verdiğimiz mücadelenin zihnimdeki görüntüsü içime kavurucu heyecanlar gönderdi.

Nefes alışım pantolona dönüştü. "Neden yapmadın?"

Kahretsinkelimeler sansürlemeye vakit bulamadan dudaklarımdan döküldü. Jethro'nun kalçaları bana karşı daha sert seğirdi. Cevap vermedi.

Soru, şehvet dolu esintide dalgalanan bir bayrak gibi asılı duruyordu. Geri alamazdım ve Jethro da cevap vermezdi.

Vücut ısısını uzaklaştırarak ellerini saçlarının arasından geçirdi ve odada volta attı. "Tarih dersi zamanı."

Direğe karşı kıpırdandım, korkunç derecede rahatsızdım ve öfke ve arzuyla titriyordum.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklıktan nefret ediyordum. Bana her dokunduğunda, onu yok etmek yerine öpüp öldürmeyi tercih etmekten nefret ediyordum.

Vücudum sıcaktı ve kafam karışmıştı. Özgürlük için çaresiz. Ravenous for şehvet.

"1460 yılında Şahinler hiç kimseydi. Ne toprağımız, ne unvanımız, ne de Her türlü para. Aşağıların en aşağısıydık ve başkalarının cömertliğiyle hayatta . Neyse ki, yıllarca dilendikten ve sokaklarda yaşadktan sonra atam ve ailesi, kendilerinin tam tersi olan bir evde iş bulmayı başardı.

"Başlangıçta şans yüzlerine gülmüş, hırsızlık ve mücadele dolu günleri sona ermiş gibi görünüyordu. Bilmedikleri şey ise bunun özgürlüklerinin ve nihayetinde hayatlarının sonu olduğuydu.

Dokumacıların her emrinde ve her anlamsız taleplerinde hazır bulunan köleler haline geldiler. Atam sadece aile için çalışmakla kalmamış, karısı mutfak hizmetçileri, oğlu seyisleri ve

kızı. Dokumacı bir aile için çalışan bir Şahin ailesi."

Jethro'nun sesi hipnotize ediciydi, beni seradan alıp lağım sularının işlek caddelerde aktığı ve fare etinin Londra'nın kenar mahallelerinde tavuk kadar yaygın olduğu bir zamana götürdü.

Jethro anlatmaya hiç ara vermedi. "Her saat çalıştılar -yemek, temizlik, getir götür- Dokumacıların bakımlı ve lüks bir hayat sürmelerini sağladılar. Hiçbir şey onlar için çok fazla değildi - onlar evin işleyişini sağlayan çarklardı."

"Yani onlar çalışandı," diye araya girdim. "Atalarım göz olmaları için işe alındılar ve şüphesiz onlara oda ve yemek verildi. giysiler."

Jethro bana doğru yürüdü. Saçımı yumruklayarak hırladı, "Bunu düşünürdün, değil mi? Köle gibi çalıştıkları saatler için adil bir takas. Ama hayır. Dokumacılar istihdamda adalete inanmazlardı. Bir kuruş bile ödemediler, en dipten gelenlere bile. Ama haklısınız - yatacak yer ve kalacak yer sağlıyorlardı, ama bunu o kadar ağır vergilendiriyorlardı ki, ailem Weavers'ın mahzeninde onların sofrasından arta kalanlarla yaşıyordu. Her yıl onların ödenemeyen vergiler daha da arttı."

Midem bulanıyordu. "Nasıl yani?"

Jethro beni ve odada dolaşmaya devam etti. "Demek istediğim, her yıl daha da kötü duruma *düşüyorlardı*, sadece çalışmakla kalmayıp işverenler bu şans için. Her yıl Noel'de, Dokumacıların lütfunda yaşayacak kadar ayrıcalıklı olmanın vergilerini geri ödemeleri emredildi ve her yıl bunu geri ödeyemediler."

Bu korkunç bir şey.

Kalbim böyle bir adaletsizlik, böyle gereksiz bir vahşet için acıdı. *Bu doğru olamaz. Kimse bu kadar korkunç olamaz.* Yine de, bu çok uzun zaman önce oldu. Bunun bedelini bana ödetmek hâlâ delilikti.

Jethro'nun beyin yıkamasına karşı kendimi güçlendirmek için dişlerimi sıktım. Atalarımın zalim işverenler olduğuna inanamıyordum. O zaman bile kurallar olmalıydı. Kesinlikle mi?

Üzücü ama aynı zamanda yüzlerce yıl önceydi. Aş artık bunu.

Gönülsüz bir inançla, "Ayrılabilir ve başka bir iş bulabilirlerdi. Doğru olsa bile bu muameleye katlanmak zorunda değillerdi."

Jethro soğuk bir şekilde güldü. "Size çok basit görünüyor, değil mi Bayan? Weaver? İnsanlık dışı muamele, o yüzden git." Gözlerini kısıp baktı. "*Senin atan benim* atamın karısına her gece tecavüz ederken ve evin hanımı ülkedeki tüm kanun uygulayıcılarını onlara karşı kışkırtırken o kadar da kolay değildi. O kadar zarif bir casusluk ve hırsızlık hikâyesi anlatırdı ki, kimse onu dinlemezdi.

gerçeği. Herkes şahinlerin, namuslu Dokumacıların cömertliğini takdir etmeyen taş kalpli suçlular inanıyordu."

Jethro kollarını kavuşturdu. "Dokumacıların polisi, bir Hawk'ın Dokumacılar için çalışmayı bırakması halinde cezalandırılacağına dair daimi bir emir çıkarmaya zorlamayı bile başardıklarına inanabiliyor musunuz? Yasaya göre, işledikleri suçlar yüzünden hapse atılıp işkence görecekler, sonra da diğer yaramaz işçi sınıfına ibret olsun diye öldürüleceklerdi."

Midem düğüm düğüm oldu. Keşke ellerim çözülseydi de onları kulaklarımın üzerine kapatabilseydim ve Jethro'nun yalanlarını dinlemeseydim.

Bu . Korkunçtu. Ne yazık ki adaletsiz.

Jethro yaklaştı, ses yoktu, tıpkı o çok sevdiği sessizlik gibi. "Söylemeye gerek yok, çok mutsuzlardı. Kadın intihara kalkışmış, ancak kızı onu bulmuş ve Weavers'in en iyi doktoru onu ölümden döndürmüş. Evin erkeğinin gece eğlencelerinden kaçamıyordu ve her geçen gün çocukları uygun bakım ve beslenme eksikliğinden açlıktan ölüyordu.

"Böylece bir gün Frank Hawk, Weaver piçinin o gece karısına ikinci kez tecavüz etmesini ve onu hasta çocuğuyla birlikte yatağa yatırmasını bekledi. Ev sessizleşene ve herkes dinlenene kadar bekledi, sonra da kilerden gizlice mutfağa girdi."

Jethro'nun çizdiği resim kalbime derin ve acı verici iğneler batırdı. Bu kadar korkunç insanlar ya da bu kadar acınası bir varoluş düşünemiyordum. Atalarım nasıl böyle bir şey yapmış olabilirdi?

"Merdivenlerden gizlice çıkmalı ve patronunu uyurken katletmeliydi, ancak yıllarca süren istismardan sonra içindeki ateş iyice sönmüştü. Kurtuluşun onu kurtaracağı umuduyla hayatta kalmaktan başka bir dürtüsü yoktu.

"O gece, sadece onları hayatta tutacak kadarını aldı, çünkü kokuşmuş yaşam koşulları ne olursa olsun, ölmeye hazır değildi. Çocuklarının yitip gitmesine izin vermeye hazır değildi. Kendi değerini yeniden bulmaya ve savaşımaya hazırdı. Cinayet işleyecek öfkeyi bulmaya. Ve bunu yapmak için güce ihtiyacı vardı.

"Parmak uçlarında bodruma geri döndü, o ve ailesi yıllardır ilk güzel yemeklerini yediler. İskoç yumurtası, çıtır ekmek ve yağmalamayı başardığı diğer her şey." Jethro gülümsedi ve devam etti: "Tabii ki yedikleri yemek gözden kaçmadı."

Yutkundum, anlattığı hikâyeye kendimi tamamen kaptırmıştım.

"Ertesi gün aşçı, birinin mutfağa girip hırsızlık yaptığını söyledi. Bay Weaver hemen ailemi yataklarından kaldırdı, kırıntılar ve alelacele yenmiş yemeklerle yapılan kötülüklerin kanıtlarını buldu.

Yemek. Bir suç işlendiğini, bu nedenle cezanın ödenmesi gerektiğini duyurdu.

"Frank Hawk'ı köy meydanına sürükledi, orada kırbaç direğine astı ve kışın ortasında bir gün ve bir gece boyunca bileklerinden asılı bıraktı."

Jethro'nun elleri aniden benimkileri kavradı.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmek için üstüme çıktı; dokunuşu soğuk ve tehditkârdı.

Titredim, yanağımı ısırdım.

Aleti belime doğru seğirirken dudakları kulağıma değdi. "1400'lerde hırsızlara ne yaptıklarını biliyor musunuz?

Weaver?"

Gözlerimi kapattım, safra boğazımı haşlıyordu.

Evet, biliyordum. Kolluk kuvvetlerinin yöntemleri okulda çok tartışılan bir konuydu. Londra Kulesi'nin hak etmeyenlere acı çektirmek için olağanüstü icatları vardı.

"Evet," diye nefes aldım.

Jethro parmaklarımı çekti. "Paylaşmak ister misin?"

Yutkunarak fısıldadım, "Hırsızlığın olağan cezası şuydu eller , kulaklar çivileniyor, kırbaçlanıyor... her türlü canavarca şey."

Sertçe sıkarken parmaklarım onunkilerin altında acıyordu.

Sonra geri çekildi ve gitmeme izin verdi. "Benimle empati kurabilir misin? Atamız mı? Bir elini ya da başka bir vücut parçasını kaybettiğinde yaşadığı paniği hissedebiliyor musunuz?"

Başımı sallayarak gözlerimi sıktım. Hayatının aşkının -onu koruyacak hiçbir gücü olmayan aynı adamın- sadece onu hayatta tuttuğu için cezayı kabul etmesine seyirci kalmak korkunç ve karısı için daha da kötü olurdu. Muhtemelen tecavüz ve yoksullukla birlikte istemediği bir hayat.

Önemli noktalar.

Jethro, "Bu katlanılması en kolay borç Bayan Weaver. Ama o zamanlar en kötülerinden biriydi." Tekrar arkama geçerek parmaklarıyla tişörtümün eteklerini karıştırdı. Tişörtü tenimden çekerek, tek bir sert çekişle ikiye ayırdı. Kumaşın yırtılma sesi sekizgen boşlukta yankılandı.

Nemli hava çıplak omurgamı öptüğünde sarsıldım.

Sonunda ne yapacağını anladığımda dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Merhamet dilemek istedim. Bu saçma eski çeteleyi durdurması ve geçmişini geçmişte bırakması için, ama yırtık pırtık tişörtümü omuzlarıma itip sırtımı ortaya çıkarırken hiç ses çıkmadı. Önüme uzanıp şortumun düğmesini açarken parmakları sert ve inatçıydı.

"Lütfen," diye inledim onları çözüp ayak bileklerime doğru iterken.

Jethro cevap vermediği gibi, atılmış şortu tekmeleyip atmamı da istemedi. Kelepçelerin bileklerimi hapsettiği gibi ayak bileklerimi de hapsederek kalmalarına izin verdim.

Beni çıplak ve korkudan titrer halde bırakan Jethro ortadan kayboldu.

Onu gözlerimle takip etmeye çalışmadım. Onları sıkıca tuttum, titriyordum ve buradan başka bir yerde olmayı diliyordum.

Jethro birkaç dakika sonra omzuma vurdu, dokunuşu sert ve talepkârdı. "Gözlerini aç."

İsteksizce itaat ettim, kusursuz yüzüne ve soğuk, affetmeyen bakışlarına odaklandım.

Gözlerimin önünde bir kırbaç sallandırdı. Üzerinde düzenli aralıklarla düğümlenmiş çok sayıda deri şerit vardı. "Bunlardan birini gördün mü?"

Başımı salladım.

Ben bir tasarımcıydım. Farklı yaşam tarzı seçimleri, dönemler ve sapkınlıklar da dahil olmak üzere her şeyden ve her şeyden ilham aldım. Ancak, bunda cinsel açıdan eğlenceli hiçbir şey yoktu. Acımasız ve incitmek içindi.

Ellerimi kavuşturdum, kan daha hızlı akarken parmak uçlarımdaki karıncalanmaya ve iğnelenmeye lanet ettim. "Evet."

"Ailesini hayatta tutmak için bir çalmanın adil bir ceza olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Hayır."

Jethro da aynı fikirdeydi, "Hayır. Özellikle de kışın ortasında vücudu donmuş ve kırılıyordu, en ufak bir dokunuş bile acı verirdi." Parmağını kürek kemiklerimde gezdirdi. "Nemli bir odada sıcaksın.

Cildin esnek ve kızarmış. Acı, başlamadan önce seni bir dondurucunun içine koymuş ya da buzlu suya atmış olsaydım hissedeceğin kadar kötü olmayacak."

Sesini alçalttı. "Başka bir sır daha öğrenmek ister misiniz, Bayan Weaver? Başımı büyük bir belaya sokabilecek bir şey bilmek ister misin?"

Gözlerim parladı. Soruş şekli... ciddiydi. Döndüm, gözlerini yakalamaya çalıştım ama sadece bakış mesafesinin dışında kaldı. "Ne?" Nefes aldım.

Jethro vücudunu tekrar benimkine bastırdı, kemer tokasını acı verici şekilde belime sapladı ve çıplak tenimi yazı. "Bunu yapmam gerekiyordu. Seni o kadar üşütmeliydim ki tek bir dokunuşla kolunu kırabilirdim. Uyuşmuş olman ve soğuktan titremen gerekiyordu, böylece her kırbaç darbesi sonsuz bir acı içinde çığlık atmana neden olacaktı."

Sertçe yutkundum, korku kanıma karışmıştı. "Neden- neden yapmadın?" Cevabını kaçırma korkusuyla kalbimin atışı bile durdu. Çok geç olmadan bu adamı anlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Sesini neredeyse fısıltıya kadar düşürdü, "Çünkü hiç kimse bana öğretildiği kadar soğuk olmak zorunda." Aniden geri adım atarak kırbacı elinde aşağı sarkıttı.

"Direğe sarılmanızı öneririm Bayan Weaver. Bu canınızı yakacak."

NILA IMMEDIAT ELY dediğim gibi yaptı.

Hiç tereddüt etmeden vücudunu direğe daha sıkı bastırdı ve kısıtlayıcı kelepçelere rağmen tutunmak için elinden geleni yaptı.

Sırtındaki her kas göze çarpıyordu: düzgün kıcıncıdan gergin omuzlarına kadar her çıkıntı ve vadi. Baş dönmesinden kaynaklanan çürükler kusursuz beyazı lekeliyordu. Ağaçlardan ve doğadan gelen çizikler onu şiddetle lekeliyordu. Nefes almayı bırakıp dizlerini kilitlediğinde her kaburgası göze çarpıyordu.

Oksijensizlikten bayılmasına izin veremezdim. Benimle kalmak zorundaydı. Bu işte beraberdik.

Düğümlemiş işkence aletini toplayarak mırıldandım, "Tövbe ediyor musun? Ailenin günahlarını üstleniyor ve borcunu ödemeyi kabul ediyor musun?"

Nila sanki ahşaba ortadan kaybolabilecekmiş gibi direğe daha da sert bastırdı.

Cevap vermeyince, "Size bir soru sordum Bayan Weaver," diye ikna ettim. Kırbacı ellerimde gezdirirken bir adım daha yaklaştım. "Öyle mi?"

Nefesini içine çekti, göğüs kafesi lekeli cildine doğru gerildi. "Evet, evet." Başını eğdi ve dudakları bembeyaz oldu.

Başımı salladım. Kayıtlara geçmişti. Ben sormuştum ve o da kabul etmişti; tek ihtiyacım olan buydu.

Kurtuluş için yerimi alarak mırıldandım, "Saymanı istiyorum." Gözleri irileşti, yanağı direğin kabuğuna çarptı.

"Kont?"

Gülümsedim. "Her kırbacı kabul ettiğini duymak istiyorum."

Kalbim göğsümde, kalçalarımı açtım ve kolumu geri çektim. Onu soğutucuya kilitleme emrine itaat etmeme konusundaki gerçeği söyledim. Babam öğrenirse başım büyük belaya girebilirdi.

İkimiz de yapabiliriz.

Prosedüre neden uymadığının nedenlerini araştırarak cesareti kendimde bulamamıştım. Tek odaklanabildiğim İlk Borç'u teslim etmekti. Sonra buradan çıkabilirdim. O zaman biraz huzur bulabilirdim.

"Saymayı bırakma," diye homurdandım. Kolum ileri doğru yelken dört telli kırbacı havada ıslık çalarak gönderdi.

Bir anlığına beden dışı bir deneyim yaşadım. Kendimi *gördüm*.

Yüzümdeki öfke ve güce tanık oldum. Sanki ben değilmişim gibi izledim.

Acı çeken biri ama bir yabancı. Ve farklı bir aileye ait olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Farklı bir yetiştirilme tarzına sahip olmak.

Ama sonra deneyim durdu ve beni tekrar bedenime çarptı. Kırbaç kalın sessizliği yararak geçti.

Nila çığlık attı.

Sarsıldım.

Kırpık etini yaladığında çiğ bir kızarıklık oluştu. Cildi çok hassastı; anında kan fışkırdı.

Gördüğüm manzara karşısında tökezledim. Kalbim göğsümden fırladı ve yerde çarparak parçalandı. Avlanma ve öldürme görüntüleri zihnimde uçtu. Kan akıtmak benim için yeni bir şey değildi. Ama duygular beslediğim bir kadından kan almak yeniydi.

Öyle hissettim.

...

Siktir, bilmiyorum.

Garip. Egzotik. Tamamen tatsız değil ama tamamen lezzetli de değil. Bir belirsizlik diyarı.

Nila, acı tüm vücuduna yayılırken direğe yaslandı. Nefes nefese kaldı, iniltileri göğsünde yankılandı.

Ben üzerime düşeni yapmıştım ama o henüz yapmamıştı. "Kont!" Kükredim.

İrkilerek daha uzun durdu. Dökülmemiş gözyaşlarını geri çekerek, "Bir!" diye bağırdı.

Sesi bedenimi ele geçirdi; sikim zonkladı.

Bana emredilen her şeyi yapmaya hazırdım. Sonuçta, ben *istedim*. Bana bu kontrolü arzulamam öğretilmişti. Başkalarına zarar vermek için.

Ama o anda tamamen farklı bir şey arzuluyordum. İçine doğru kayarken, kırbaçlanmış sırtının sıcaklığını önümde hissetmek istedim. ve onu becerdim. Tamamen farklı bir nedenden dolayı çığlık atmasını istiyordum.

Lanet olsun, bana neler oluyor?

Tekrar vurdum, kırbacı uçurdum. Yumuşak deri sırtını ısırdı. "Say!" diye bağırdım. Onun acı çekmesine neden olmak benimkinin biraz hafiflemesine yardımcı oldu.

Bu kadın beni mahvedecek güce sahipti. Buna asla izin verilmeyecek. *Önce ben onu mahvetmeliyim.*

Tekrar çığlık attı. "İki!"

Kaslarım zaten gergin ve gergin olmaktan . Taşaklarım boşalma dürtüsüyle bedenimin içinde kayboldu.

Bunu nasıl atlatacağım?

İkisi gitti.

On dokuz kaldı.

Numara, ilçe infaz memurunun kayıt defterine yazılmıştır.

Frank Hawk'a hırsızlık suçundan 21 kırbaç cezası. Oğlu Bennett Hawk, Borç Mirası'nı yazan seyis çocuğuydu.

Frank'in kanaması vardı ve donmaya terk edilmişti. Ailesine baktığı için tövbe etmiş sayılmadan önce yirmi bir sızıntılı kesik kırmızı dona dönüşmüştü.

Benzerine
benzer.

Borca karşılık
borç.

Benim amacım buydu.

Ailemin çılgınlığı buydu. Prensipler için ya da atalarımızın çektiği zorlukları onurlandırmak için değil, bir zamanlar sahip olmadığımız gücü kucaklamak için. Artık mükemmel bir hassasiyetle kullandığımız güç. Dokumacılar bizim gündemimiz değildi; eziyet ve işkence etmemize, dişlerimizi damlatmamıza ve pençelerimizi keskin tutmamıza izin verecek özel bir soy ağacına sahip olmanın rahatlığıydı.

Kolumu kaldırdım, düğümlenmiş ipleri Nila'nın teninde yırtarak yüzdüm.

"Ah!" Vücudu acıyla titredi.

Nila direğin üzerinde kıvranırken sikim acı içinde kemerime saplandı. Elimi bırakarak taş gibi sert et parçasını yakaladım ve pantolonumun içinde ikiye ayrılmaması için pozisyonunu yeniden düzenledim. "Duymuyorum Sayıyorum," diye homurdandım.

"Üç," diye bağırdı.

Bir kırbaç daha.

"Dört."

Bir tane

daha.

"Beş!"

Her biriyle sırtı kabarıyor, kırbaçlanmamış mükemmellikten ağlayan hamliğa dönüşüyordu. Kış bahçesinin nemi, sıvı tuz tenimi kaplayana kadar gömleğimi ıslattı. Her kırbaç darbesinde içimde Nila'nın ve onu istediğim için benim çektiğim acıdan beslenen vahşi bir açlık oluşuyordu.

Ağzım onun omurgasını öpmek, neden olduğum karmaşayı yalamak için sulandı. Gözyaşlarını içine çekmek ve kim olduğum gerçeğini fısıldamak istedim.

Asla yapamazsın.

Dürüst olma düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Eğer konuşursam, bunu nasıl gizli tutabilirdim?

Bu kadar sıcak bir yerde bunu asla yapmamalıydım. Zihnimi düzgün bir şekilde korumadan asla böyle barbarca bir şeye kalkışmamalıydım.

Her vuruş Nila'yı dıştan yaralıyordu ama ruhuma ne yaptığını göremiyordu.

Burnumdan sertçe nefes alarak tekrar vurdum.

"Altı," diye inledi Nila.

Odanın sıcaklığı gözeneklerimden sızdı, kalbimi büktü ve yaratmış olabileceğim tüm donları eritti. Her soğuk parça eriyerek bir sıcaklık çağlayanına .

Nila'nın enfes halini içime çekerken yutkundum. Titriyordu ama dizlerinin bükülmesine izin vermiyordu. Yanaklarının kızarması ve kararması gözleri odadaki gücü emdi.

O... muhteşemdi.

Kolumu kaldırdım ve kırbacı sırtının alt kısmına doğru gönderdim.

Nila yüksek sesle inledi. "Yedi."

Tekrar vurduğumda kolum ağrıyordu.

"Sekiz."

Ve tekrar.

"Dokuz."

Dokuzu gitti.

On iki tane
kaldı.

Kahretsin, çökmeye hazırdım. Ayaklarına kapanmaya ve beni affetmesi için yalvarmaya hazırdım.

Beni affedecek misin?

Affedilecek bir şey yoktu. Bunu hak etmişti!

Kendimi acımasız olmaya zorlayarak sertçe
vurdum. "On!" diye çığlık attı.

Kulaklarım onun acısıyla çınladı.

Duygularımı kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim ve teslim oldum.

Onun kefareтини ne kadar çabuk ödersem, yaptığım yanlış o kadar çabuk düzeltebilirdim.

Dişlerimi sıkarak hızımı artırdım. üstüne darbe, daha hızlı ve daha hızlı.

"On bir," diye hıçkırdı

Nila. "On iki."

"On üç." Sesi kesildi ve yanağından aşağıya parlayan bir gözyaşı süzüldü.

Lanet kalbimi parçaladı. "On dört!"

Tekrar vurdukça yüzümden ter boşanıyordu. Nefes alışım onun kiyle eşleşti. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ya da hiç bu kadar iğrenmemiştim.

İçimde, çok derinlerde sakladığım şeylerle yüzleşmemi sağladı. Hayaletleri ve dehşeti yüzleşmenin içine çekti. Kaçmam gerekiyordu. Kendimi kaybetmeden önce.

Ama . Kalbimin derinliklerinde onu becermeden bu işten sıyrılamayacağımı biliyordum. Bu dünyada, son kırbacı da bitirdiğim anda onu almamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Üçüncü Borç'a kadar ona dokunmamam gerektiği umurumda bile değildi.

Umurumda değil.

Her Şey . Daha önce beni itaatkr ve babamın cebinde tutmak için yeterli olan her Şey, artık değildi.

İtaatkrdım. Sadık. Benden istediği her Şeyi yaptım.

Ama bu, geleceğimden daha çok istediğim bir Şeyi bulmadan önceydi.

Ben vurdukça sikim n spermle dalgalandı. "On beş!"

Nila benimdi.

Onu istedim.

Ben olsam onu alırdım.

Tekrar savururken homurdandım, vücut ağırlığımı saldırının içine attım.

"On altı." Yer deęiŐtirerek alnını direğe dayadı. Saçları omuzlarına sızan kana yapıŐmıŐtı. Nefes nefese kaldı, sanki boęuluyormuŐ gibi havayı içine çekti.

"On yedi!" diye çığlık attı ben daha fazla kızıl acı çekerken. İstismara uğramış, parlayan derisi yarıldı ve göğüs kafesinden aşağı paslı damlacıklar serpildi.

Gözlerim kamaŐtı; tökezleyerek yaklaştım.

Özür dilerim.

zgn değilsin.

Ona dokunmam gerekiyordu. Onu iyileŐtirmeliydim. Onu becermek.

Art arda üç tanesini teslim ederken kolum böğürdü. "On sekiz."

"On dokuz."

"Yirmi!" Nila yere yığıldı, dizleri büküldü. Ağırlığı tamamen kelepçelere aktarıldı.

Kolum yanıma düştü. Zar zor ayakta durabiliyordum. Ciğerlerim sanki ölüyormuşum gibi hava emiyor; kalp atışlarım her yerde var oluyor, etrafımızdaki bitkilerde titreşiyor, kulaklarımda kükrüyordu.

*Bir tane
daha.*

Yap hadi.

Eğretili otlarının arasına gizlenmiş kameraya baktım. Babam bunu daha sonra izleyecek ve etkilendiğim için beni azarlayacaktı. Gözlerimdeki parıltıyı, yüzümdeki arzuyu görecekti. Önce onu dondurmadığım için bana bedel ödecekti. Kalbimde var olan tüm sıcaklığı yok edecek ve beni nefret ettiğim kişiye geri götürecekti.

Benim geleceğim buydu.

Ama bu bizim

hediyemizdi. Bu

bizimkiydi.

Vurdum. Sertçe. Çok sert. Çok sert. Zihnim Nila'nın asla anlayamayacağı şeylerden kendini kurtaramıyordu. Onun dünyası siyah ve beyazdı. İhanete karşı aşk. Gerçeğe karşı aldatma.

Benim dünyam farklıydı. Çok, çok farklıydı.

"Yirmi bir!" Nila yıpranmış otokontrolünü bıraktı. Hıçkırıklar dudaklarından döküldü, gözyaşları hayalet beyazı yanaklarından aşağı süzüldü. "Lütfen, daha fazla değil. Durun." Ayağa kalkmaya çalıştı ama güç bulamadı. "Lütfen! Hayır- yapamam-"

Yirmi bir.

Şanslı sayı.

Gözyaşları tehlikeli şefkati kutup ruhumdan çekip alarak beni insanlığa sürükledi.

Kendimi bu getirdiğimde kötü şeyler oldu. Kontrol edemediğim korkunç şeyler.

Ama Nila benim felaketim oldu.

Sanırım bunu Milano'da elbisesini yırttığım anda anlamıştım. Rol yapacak gücüm yoktu, bundan sonra olmaz. Şimdi olmaz.

Onu almam gerekiyordu. Onu tamamen sahiplenmeliydim, böylece hayatım boyunca kaçtığım tek şeye tamamen teslim olabilirdim.

Eğer onu şimdi alırsam, benim için geri dönüşü olmayacaktı. Lanet olası sonuçlara lanet olsun.

İnleyerek kırbacı fırlatıp attım. "Her şey bitti."

Nila daha sert hıçkırdı, minnettarlık havada keskin bir tang gibi hissediliyordu.

Titreyen parmaklarımla kot pantolonumun düğmelerini açtım, yıkıma ve bakımsızlığa ilerledim.

O benim ödülümdü.

Hiçbir şey beni onu almaktan alıkoyamaz.

HAREKET EDEMEDİM.

Acı bombardımanı kalmadan ayağa kalkamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyor ya da hissedemiyordum. Hiç bu kadar canım yanmamıştı. Dikiş makinesinin başında geçirdiğim on beş saatlik yorucu bir günün ya da topuklu ayakkabılarla ayaklarımın üzerinde geçirdiğim on iki saatin ardından bile.

Hiç bir acıya maruz kalmamıştım. Böyle bir *dayağa*.

Ve bu borçların en kolayı mıydı?

Diğerlerinin ne anlama düşününce dehşet boğazımı tıkadı.

Hareket dikkatimi çekti. Eğretili otlarına doğru ilerleyen ve yeşilliklere uzanan Jethro'ya odaklanmak için gözyaşlarımla lekelenmiş görüşümü zorladım. Ne yapıyordu?

Bir saniye sonra bana doğru ilerledi; her adımını öfke ve yoğun bir şehvetle doluydu.

Kahretsin.

Kelepçeleri çekiştirerek kıvrandım. Kırbaçlanmadan önce, beni almasına isteyerek izin verirdim. Almasını *istedim*.

Ama bu şekilde değil.

Böyle olmaz!

Beynim acıdan ağlarken ve duygularım tamamen mahvolmuşken değil.

"Hayır," diye inledim.

Jethro çenesini sıktı, eli kot pantolonunun içinde kayboldu.

Boğazıma bir feryat tırmandı. Beni becermesine izin veremezdim. Canım yanıyordu.

Hem de çok. Ne tahrik olmuşum ne de en ufak bir ilgim vardı. Daha fazla taciz edilmeyi kaldıramazdım.

Seçme şansın yok.

Bu düşünce kalbimi parçaladı. Hayır, başka seçeneğim yoktu. Beni alacaktı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunun dışında...

Onun içinde olduğunu bildiğiniz sıcaklığa hitap edin. Dinlemesini sağlayın. Görmesini sağlayın.

Jethro'nun elleri kalçalarımın indi ve beni direktten uzaklaştırdı. Vücudum jöle gibiydi, derim ter ve kanla kayganlaşmıştı.

Başımı sallayarak, "Lütfen bana dokunma" diye inledim.

Jethro'nun tek başparmaklarını nemli kalçalarımda kaygan daireler çizerek ovma oldu.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek tükenmiş bedenimi itaat etmeye zorladım. Ayak bileklerim garip bir şekilde çaprazlandı, nefesim kesildi. "Jethro lütfen... bunu yapma."

Dondu kaldı, kulağıma sertçe nefes verdi. "Beni istiyorsun. Benimle ve her kavga ettiğimizde kendini bana sundun." Alnı enseme yaslandı, nefesi omurgamdan aşağıya doğru dağıldı. "Yine de, şimdi lanet kural kitabını bir kenara atmaya istekli olduğum için, beni istemediğine karar veriyorsun. Ben mi?" Sesinden zehir damlıyordu. "Aklını başına topla, kadın."

Dizi bacaklarımın arasına girmeye çalıştı ve kalçalarımı genişletmek için ilerledi. Kalan gücümün her zerresini dizlerimi daha sıkı kilitlemek için kullandım.

"Bırak sana . Sakın alma. Zorla değil. Beni zorlama
-Senden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret ." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü.

Jethro nefesini içine çekti. "Lanet olsun." Sesi canlı ve ihtiyaç doluydu. Onu hiç duymadığım kadar canlıydı. Soğukkanlılığı ve dikkatli hesaplamaları gitmişti. Sıcak kanlı ve öfkeliydi ve bir parçam onun arzusundan gurur duyuyordu.

O beni istedi.

Hem de çok.

Bu güç, sırtımdaki yanan ateşi bükülmüş ve yanlışı bir şeye dönüştürdü.
Ama boyun eğmedim. Boyun eğemezdim.

Eğer yapsaydım, benim için hiç umut olmazdı. Beni bu şekilde almasına izin verirsem kendimi affettirme şansım olmaz.

Onu baştan çıkarmak istedim.

Kazanmanın gücünü istedim.

Bu... bu tecavüz olacaktı ve kafasında istediği her şeyi alabileceği ve hiçbir tepki görmeyeceği fikrini pekiştirecekti.

"Kes !" Elleri önümden aşağıya doğru kayarken çığlık attım. İçimdeki kavga şiddetlendi ve sırtımda yayılan korkunç acıyı bastırdı.

Sıcak ve ipeksi bir şey omurgamın küçük kısmına sürtündü. "Tanrı aşkına, kadın. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

O da ne?

Tüm duyularım beni sert bir zonklamayla okşadığı yere yöneldi.

Bu onun ereksiyonu.

Kalbim boğazıma fırladı.

Jethro daha sert salladı, vücut ısısı her santimi kavuruyordu. Çıplak siki kanlı sırtıma çarptı.

Acı yoğunlaştıkça tısladım.

Bağların içinde sarsıldığımda homurdandım. "Lütfen-" diye yalvardım.

Dengemi korumaya çalışırken uçları direği tırmaladı. Dizleri kalçalarımın kilidini açmak için daha çok çalıştı.

"Bunu durduramazsın. İkimiz de durduramayız." Sesindeki gerçek kalbimi hançerledi.

Eğer bunu yaparsak, insanlıktan uzaklaşır ve ruhumuzu teslim etmiş oluruz.

Hayvanlara dönüşürdük, sürekli kavga eder ve birbirimize küfrederdik.

Kolu belime dolanıp beni direktten çekerek bükülmüş kucağına aldığı anda sırtım alev alev parlıyordu. Ona karşı kıvrandım, acıyı engellemeye çalıştım.

"Jethro!"

Aleti beni tekrar dürttü, ihtiyacıyla beni zedeledi.

"Kahretsin, bırak beni-"

"Yapmayacağım! Bu şekilde olmaz."

İnledi, hüsrana hırıltısı ve pişmanlık homurtusunun vahşi bir karışımıydı.

Görüşüm karardı, sonra geri geldi, acıyı maskeleydi ve beni sürüklenmeye teşvik etti. Daha uzun bir savaş bekliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kaybetmeyi ve sıradan bir köle gibi kırbaça direğine götürülmeyi, kanımın aramıza bulaşmasını bekliyordum.

Teslim daha iyiydi, bu işi bitirmek. O zaman dinlenebilirdim.

Evet, dinlen. Uyu.

Kaçınılmaz olana boyun eğerek uzuvlarımdan mücadele fişkırdı.

Ama Jethro... Teslim olduğum an, kaskatı kesildi.

Gitmeme izin verdi.

Vücut ısısı arkamda kavurucu ve her şeyi tüketen bir halde kaldı ama bana dokunmadı.

İkimiz de kımıldamadık. Nedenini soramayacak kadar şok olmuştum.

Sonra kulaklarıma bir ses çarptı. Aşına olmadığım ama *tam olarak* ne olduğunu bildiğim bir ses. İçimdeki ilkel bir parçanın onaylanmaya ihtiyacı yoktu, Jethro'nun ne yaptığına dair kafamda canlı bir sahne çiziyordu.

Ritmik ses yükseldikçe kalbim hızlandı. Nefes alışları kısa ve keskindi, bu da tenimin bilgiyle karıncalanmasına neden oluyordu.

Zihnim onun görüntüleriyle doldu. geriye attığını, göğsünün yükselip alçaldığını ve bacaklarını denge için açtığını hayal ettim. Hayal gücümün dolaşmasına izin verirken dudağımı ısırdım, horozunun etrafına sarılmış güçlü parmaklarını odak noktasına getirdim, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı çalışan bir kavrama ile kendini cezalandırdım. Daha hızlı ve daha hızlı.

Nefes alış verişi benim hastalıklı hayallerime uyuyordu. Ben orada yüzükoyun, kanlar içinde ve sessiz dururken onun mastürbasyon yaptığı düşüncesiyle karnım sıkıştı.

Sırtımın alt kısmına sıcak ve yakıcı bir şey sıçradığında yumuşak bir inilti sert nefesini süsledi.

Az önce-?

Bir başka akıntı omurgamdaki kesikleri yırtarken daha yüksek sesle inledi.

Son bir kez homurdandı ve şiddetli bir fişkırma tenimi işaretledi, asit gibi yaralarım sızdı.

Dudaklarım tiksintiyle incelirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çılgın bir canavar gibi beni dölleriyle işaretlemişti. Yalvarışıma saygı göstermiş ve beni almamıştı ama kendine hizmet etmek zorundaydı.

Jethro'nun alnı kafatasımın tabanına indiğinde kelepçelerin içinde titredim. "Kahretsin, beni mahvediyorsun."

Ortam bir anda değişti. Kötü muamele ve borç ödemelerinden kırılğan ve şaşkın bir hale dönüştü.

Kalbimi sakinleştiremiyor ya da dölünün yaralarımındaki ateşli sızısını görmezden gelemiyordum.

Jethro sözünü sakınmadan uzaklaştı. Yeniden bağlanan bir fermuarın belli belirsiz sesi, hırpalanmış nefeslerimizden başka tek sestti.

Farkındalık yavaşça geri geldi - diledim.

Santim santim, acı üstüne acı kendini belli etti. Kaslarım böğürdü; sırtım yüzlerce arı sokmuş gibi uğuldadı. Ve beni bombardımana tutan sorular, kafa karışıklığıyla birlikte mide bulantısı yarattı.

Her şey çok fazla gelmeye başladığında gözyaşları görüşümü çaldı. Kırbaçlanma.

Jethro'nun saygısızlığı ve itirafı.

Sanki iskeletim parçalanmış, kemiklerim sarkmış ve her düşünceyle birlikte çıplak kalmış gibi hissediyordum. Kırbaç darbelerinin yalayıcı alevleri enerjimin geri kalanını çaldı.

Tüm kontrolümü kelepçelere bırakarak
boyun eğdim. Tekrar ağlamak
istemiyordum.

Beni incitmekle kalmayıp bundan zevk alan canavarın önünde zayıf görünmek istemiyordum. O kadar tahrik olmuştu ki, beni sahiplenerek işaretlemek zorunda kalmıştı. Sanki ben onun bölgesiymişim gibi.

Ne kadar güçlü olmayı dilesem de . Gözlerimden akan yaşlara ya da göğsümde biriken hıçkırıklara engel olamıyordum.

Yavaşça, sessizce vinç serbest kaldı, kollarımı indirdi, böylece sadece direğe yaslanarak ayakta durabildim.

Bileklerimdeki tokalar çıkarıldı, kelepçeler artık beni hapsetmiyordu.
Jethro'nun dokunuşu sonsuz derecede nazik ve kibardı.
Bacaklarım alttan çökmeden önce ikinci bir uyarı verdi.

Be
n.

Düşmek için kendimi hazırladım. Daha fazla acıya karşı dişlerimi sıkıttım. Ama traverten zemine yuvarlanmadım.

Güçlü kolların arasına düştüm.

Ve kaydedilen tek şey şoktu. Kollar soğuk değildi.

Ama sıcak.

Yavaşça karnımın üzerine yatırıldım.

Üzerine uzandığım şey bir bulut kadar yumuşaktı ve bir o kadar da taze kokuyordu.

Bir kez unutulmayı dileyerek kabarıklığın içine daha da sokuldum, ama parçalanmış sırtımdan gelen acı verici ağrı kaybolmama izin vermedi.

Kıpırdamamak ve hareketsiz kalmak için mücadele ederken ellerim altımdaki çarşafı kavrıdı.

Acıyor. Kahretsin, acıyor.

Zihnimi uyuşturan acıyı hafifletecek bir ağrı kesici için cinayet işleyebilirdim.

Soğuk bir el çıplak sırtıma bastırarak beni yatağa yasladı.

Yatağım mı?

Neredeyim ben?

Gözlerimi kaldırmadan söyleyemezdim. Bakmak için omurgamı germem gerekiyordu ve hiçbir şekilde hareket etmiyordum.

"dur," diye emretti Jethro, sesi sakindi ama her zamanki buzyoktu.

Dondum kaldım, daha fazla işkence ya da korkunç akıl oyunları bekliyordum. En zayıf, en savunmasız halimdeydim. Beni daha fazla incitmeye karar verirse, zihinsel ya da fiziksel hiçbir savunmam yoktu.

Dokunuşu özellikle şiddetli bir kirpik izinin üzerinde gezindi. Dudağımı ısırarak tısladım.

İnlemek istedim-acıyı seslendirmenin onu serbest bırakmaya yardımcı olup olmayacağını görmek için.

Koşmaktan ayaklarımda oluşan kesikler ve vertigo yüzünden oluşan morluklarla birleşince, hiç bu kadar hırpalanmamıştım.

Vaughn bunun için onu öldürür. Kardeşim beni incinmiş görmeye asla dayanamazdı.

Jethro gözden kaybolurken yatak yerinden oynadı. Hayal meyal, açılan bir musluğun sesi ve suyla genişleyen eski boruların iniltisi kulağıma .

Ne kadar zaman geçtiğini ; odanın etrafındaki doldurulmuş kuşlardan bir çift kanat nakledip uçabilmeyi dileyerek acı içinde gidip geliyordum.

Sonra yatak tekrar alçaldı, Jethro yanımda gezinirken tenim farkındalıkla çatırdadı.

Yatağın başucundaki masaya keskin antiseptik kokan bir şey çarptı.

İrkildim ve ne olduğunu görmek için başımı çevirdim.

En azından enfeksiyonu durduracak ilaçlarımız var. 1400'lerde bu kadar şanslı olamazlardı.

Jethro'nun parmakları saçlarıma indi ve usulca okşadı. "Seni düzelteceğim. Sakın kıpırdama."

"Beni düzeltmek mi?" Sesim daha önceki çığlıklarımın dolayısı cızırtılı ve acılı çıktı. "Beni düzeltemezsin."

Cevap vermedi.

Bunun yerine, yumuşak beyaz bir bezi berrak kahverengi sıvı dolu kaseye daldırdı ve sıktı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra sırtımdaki karmaşaya kilitlendi. Sıcak nemi bir kesiğime bastırıldığı anda gözyaşlarına boğuldum. Kirpiklerim sonsuz bir kükremeye kükredi. "Dur! Ah, acıyor."

Diğer eliyle beni tuttu ve sanki kendimi daha fazla tehlikeye atacaktım gibi başımı okşadı. "Acıdığını biliyorum ama yaralarını sarmadan önce temizlemem gerekiyor."

Bunu anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. "Neden benimle ilgilenen sensin?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı, artık nefret ettiği paçavrayı dezenfektan karışımına daldırdı ve bir kez daha cildimi arafla yaktı.

"Çünkü sen benimsin."

Bu sebepten nefret ederdim. "Ben senin değilim."

Sesi yumuşaktı. "Benim olmaktan çok daha kötü şeyler var Bayan Weaver. Benim kontrolüm altında olmak, sizi güvende tutmak için her şeyi yapacağım anlamına gelir. Sizi başkalarının zulmünden koruyacağım. Size ne verdiğimi tam olarak anlamadan teklifimi yüzüme vurmayın."

Dokunuşu daha aşağılara indi, açık yaralarımı nazikçe sildi.

Ellerim çarşafı yumrukluyor, burnumdan zorlukla nefes alıyordum. Başım gerilmekten ağrıyordu ve gözlerimden yaşlar istemsizce süzülüyordu.

"Ne teklif ettiğinizi biliyorum ve bunu istemiyorum."

Bunu söylediğim an, kelimeleri geri almak istedim. Onu yanımda *istedim*.

Bana istedim, böylece onu ailesini haşarat gibi yok etmek için kullanabilecektim.

"Emin misin?" diye mırıldandı. "Aramızda inşa edilen her şeyi bir kenara atmak istediğinden emin misin?"

İrkildim, kendimi inkar etmeye . *Aramızda hiçbir şey yok*

Biz

Sen her zaman umutsuz bir yalancıydın, Nila.

Avcı ile avcı arasında ortaya çıkan bir bağlantıyı nasıl kabul edebilir?

Av mı?

Jethro tekrar saçlarımı okşadı. "Ne düşündüğünü biliyorum, bunu senin de hissettiğini biliyorum." Sesini alçaltarak fısıldadı: "Yalan söylemeyin Bayan Weaver."

İkimiz de gerçeği bilirken olmaz. çekildiğimizi inkâr mı ediyorsun?

Hissetmememiz gerektiğini bildiğimiz şeylerden çok kendimizle savaştığımızı?"

Sessizlik.

Cevap vermedim. Beni ele vermeyecek hiçbir şey.

Jethro yavaşça ama şefkatle acıyan sırtımı temizleyerek durulamaya devam etti.

"Sen güçlüsün. Tanıdığım herkesten daha güçlü. Ama hâlâ çok naifsin, bu da seni inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor." Dokunuşu beni buz gibi cazibesinin derçekti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Keskin bir acı beni gafil avladığında dudaklarımı birbirine kenetledim. "Bütün bunları neden söylüyorsun?"

Bir dakika geçti.

Uzun bir süre boyunca, tıpkı sorularımın çoğunda gibi, asla cevap vermeyeceğinden endişelendim.

"Bilmiyorum." Verdiği cevap göğsümü yararak itiraf niteliğindeydi.

Borç geri ödemesinin sonunda yaşananlara dair anılar zihnimi esir aldı. "Bunu nasıl yapabildin? Beni bu kadar incittikten sonra nasıl gelebildin?" Acı omurgamda alev alev yanarken yanağımı yatağa daha sert bastırdım. "Kan akıtmaktan zevk almak seni sadist yapar. Bu seni sapkın yapar."

Jethro durakladı ve bezi kâsenin içinde döndürmek için beni tamamen bıraktı.

Kahverengi sıvı kanımdan paslandı. "Sadistçe mi?"

Boynumu dikleştirip onun çalkantılı altın rengi bakışlarıyla göz göze geldiğimde bir iniltiyi yuttum. "Evet. Ormanda koşarken yaralandığımı görmek hoşuna gitti. Beni rahatsız görmekten hoşlanıyorsun. Sadist sana tam uyuyor."

İçini çekti ve elindeki damlayan beze baktı. Pantolonu lekelenmişti ama umurunda değil gibiydi. "Birçok şey olabilirim ama sadist değilim."

Bakışlarımı alay ettim.

Açıkça yalan söylediğinde bir cevabı hak etmiyordu.

Yavaşça sırtımı yıkamaya devam ederken aramıza sessizlik çöktü.

Elleri aşağıya, orgazmıyla beni dağladığı yere indi.

İrkildim. Omurgamın dibine ulaştığında sert bir nefes çekti. Kalıntı yapışkanlığı yabancı ve istenmeyen bir his veriyordu. Ben onun zevk gitti. Onun zehirli akıl oyunlarının kanıtlarını üzerimde istemedim.

Fısıldadım, "Kanıtı görüyor musun? Saniyeler içinde boşaldın.

Rahatlama ihtiyacına o kadar kapılmıştın ki, bana tecavüz etmek için beni bastırmayı bile bekleyemedin." İçimi çektim. "Kim boşalmaya bu kadar çok ihtiyaç duyar ki onurunu bir kenara bırakıp ilk kez *Playboy*'a bakarken yakalanan küçük bir çocuk gibi boşalır? zaman?"

Vaughn'u tam da bunu yaparken yakaladığım anı beynime kazınmıştı. Ondan sonra hayatım boyunca korkmuştum. Bunun ne geldiğinden dehşete düşmüştüm. Kardeşimin kendine bu şekilde zarar vererek ne yaptığını anlayamamıştım.

Gördüğüm anda kaçmıştım ve bugüne kadar da hiç konuşmamıştık.
o.

"Haklısın," diye fısıldadı Jethro. "Kendimi rezil ettim. Ama elimde hiç alternatif. Seni daha fazla incitmeden istediğimi yapamazdım ve sen zaten yeterince incinmiştin. Doğruyu görebilmenin tek yolu buydu; zehrin sistemimden çıkmasına izin vermek."

"Zehir mi?"

Hüzünlü bir şekilde kıkırdadı. "Bunun için tek bir kelime var."

Dokunuşu tekrar omurgama indi ve yaptığı günahın kalıntılarını sildi.
"Eğer bir özür istiyorsan, bunu yapmayacağım."

"Yani döllerini yüzülmüş sırtıma bulaştırmanı kabul mü edeceğim?"

Başka seçeneğim olmadığı için sana ait olduğumu kabul mü etmeliyim?

Cevap vermedi. Bezi kâseye atıp, yanındaki krem tüpünü aldı. Sessizce losyonu kesiklerime sürdü.

Krem hafif bir zonklamaya dönüşmeden önce acıttığında tısladım. Vücudumdaki her tüy, bana ne kadar şefkatle baktığı ile kılılandı. Kalbim onun için

Tüm sırtıma titizlikle merhem sürerken tamamen farklı bir neden.

Üzerimi örttüğü anda ayağa kalktı.

"Otur," diye emretti.

mı? Bu imkansızı istemektir. Yapamazdım.

Gönülsüzce denediğimde ve acı dolu bir inilti yuttuğumda, Jethro yaklaştı. "Bırak yardım edeyim."

Havada asılı kaldı, odun ve deri kokusu kalbimi karıştırdı, ta ki kötü bir aritmi vakası geçirene kadar.

Bana dokunmadı, sadece bekledi.

İzninizi bekliyor - gücü size geri aktarıyor.

Kaşlarımı çattım. Ne tür oyunlar oynuyordu? Kimdi bu sessiz ve dikkatli adam ve öldürmek istediğim piç kurusuna ne olmuştu?

Jethro beni izlemeye devam etti, yüzü gergin ve okunaksızdı.

Bir kez başımı salladım.

Güçlü elleriyle doğrulmama ve bacaklarımı yatağın kenarına sallamama yardım etti.

Gözlerimi sıkarken, onun pençesinde sallanırken neredeyse acıdan kaynaklanan vertigoya yenik düşüyordum.

"Güven bana," diye mırıldandı, ağırlığımı almak için kollarımın altından uzanarak ayağa kalkmama yardım etti.

Sığ kesiklerden birkaçı yeniden açılıp acı içinde sızarken inledim. "Kendi başına ayakta durabilir misin?"

Onu azarlamak istedim. Yaptığı şeyle ilgili nezaketini alaya almak. Ama gözlerindeki bir şey bana rahatlamam için yalvardı - bu konuda onunla kavga etmemem için.

Gözlerimi kırptırdım, nedenlerini ya da planlarını tamamen unutmuştum. Yavaşça başımı salladım.

Beni olduğum yerde sallanmaya bırakarak, yerdeki ilk yardım çantasından büyük bandaj çıkardı.

Dişlerimin arasından mırıldandım: "Her zaman beni iyileştirmeye niyetliydin... sonra mı?"

Kaşları kalktı ve beni bakışlarıyla kilitledi. "Hâlâ anlamıyorsun."

Bakışlarındaki yoğunlukla doğru düzgün bir nefes almakta zorlandım. "Çok şey anlıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, düşünmüyorsun. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca sana işkence edeceğimizi ve sakat bırakacağımızı düşünüyorsun. Evet, geleceğin belirlendi ve evet, bitene kadar başının üzerinde asılı kalacak. Ama yaşamaya devam etmelisin, deneyimlemeye devam etmelisin. Artık ailemizin bir parçasısın. Sana öyle davranılacak."

Beynim dönmeye başladı.

"Sorunuza cevap olarak, her zaman yaralarınızla ilgilenmek niyetindeydim, tıpkı her borca yapacağım gibi. Sen benimsin." Dudakları seğirdi. "Ama Hastalıkta ve sağlıkta."

Öfke kanımda alevlendi. "Evlilik yeminini çarpıtma. Bu bir evlilik değil. Bu kaçırılmanın en kötü türü."

Gözlerini kapadı, düşüncelerini gizledi. "Evlilik bir kaçırmadır. Ne de olsa bu iki kişi arasında bir sözleşme." Yaklaştı, bandajın ucunu çözdü ve yan tarafıma doğru tuttu. Kollarım çıplak göğsümün etrafına dolandı ve şimdi bile, yaptığı onca şeyden sonra bile tenimin hâlâ arzuya dalgalanmasından nefret ettim.

Yüzü gerildi ve bileklerimi tutarak zorla yanlarıma yerleştirdi. "Kollar aşağı." Dikkatini bandajı göğüs kafesime tutmaya verdi. Yerleştirdikten sonra etrafımda bir daire çizerek gövdeyi özenle gazlı bezle sardı. Yumuşak kumaş gerekli rahatlamayı sağladı.

Yanağımın içini ısırdım. Nasıl oluyordu da onun en nazik dokunuşları beni en çok öldürüyordu? Vertigo laneti olmadan hiç bu kadar başım dönmemişti. Hiç bir insan kafamı bu kadar karıştırmamıştı.

Jethro etrafımda dolanırken gözlerini yere indirdi ve beni yavaşça daha fazla bandajla bağladı.

İkinci dönüşünde, "Bir evliyiz," diye mırıldandı.

Gergin meme uçlarıma küfrederek gözlerimi devirdim. "Hiçbir evrende buna evlilik denmez."

İç çekti. "O zaman benzerlikleri nasıl açıklıyorsunuz? Birbirimizin hayatlarının bir parçası olmak üzere yetiştirilmemiz, aileler tarafından yetiştirilmemiz, diktatörler tarafından yönetilmemiz ve isteklerimiz dışında bağlayıcı bir anlaşmaya zorlanmamız gerçeğini."

Hava katılaştı, görünmeyen bir maddeden gerçeğin ağır tuğlalarına dönüştü. Başımı kaldırdım, gözlerim Jethro'nun altın rengi gözlerine takıldı. "Az önce *ne* dedin sen?"

Sakladığı adam ışıltı ışıltı parlıyordu.

İkimizin de isteğine karşı.

Bunu ikinci kez söylüyordu.

Devam et. et. Başından beri rol yaptığını söyle. Bu benim için olduğu kadar senin için de iğrenç.

Sessizce durduk, ikimiz de yenilgi olarak yorumlanma ihtimaline karşı başka tarafa bakmak istemiyorduk. Yavaşça, gözlerindeki endişe parıldayan ayaza dönüştü - çok iyi bildiğim soğukluk ona saklanacak bir yer veriyordu. "Beni yanlış anladınız Bayan Weaver. Demek istediğim bizim değil, *sizin* dil." Bandajı ortama sarmaya devam etti, göğüslerimi uzun bir yumuşaklıkla kapladı ve sırtımdaki sızan kesikleri korudu.

Ona bağırmak istedim. Az önce tanık olduğum çatlağı bulmak ve onu kılcal çizgiden yarığa dönüşmeye zorlamak için. Ama o beni paha biçilmez bir hediye gibi sarmayı bitirip bandajı küçük bir klipsle sabitlerken sessizce durdum, zor nefes aldım.

Geri çekildi ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Mükemmel yaptınız, Bayan.

Weaver. İlk Borcunu gücünle ödedin ve

Ödül." Daha da yaklaşarak kollarını bana doladı. Kucaklaması haşladı, kırbaç izlerini kaynama noktasına kadar ısıttı.

Kollarında donup kaldım, tamamen şaşkına dönmüştüm.

Dışarıdan biri için bu bir kucaklaşma gibi görünebilirdi - hassas, tatlı, öfke ve istenmeyen şehvetle çatırdayan iki insanın birleşmesi. Benim içinse bir işkence, bir maskaralıktı.

Geri çekilerek fısıldadı, "Biliyor musun, biz çocukken tanışmıştık. Gençken mi? Zar zor hatırlıyorum ve sizden birkaç yaş büyüğüm, bu yüzden hatırlayacağınızdan şüpheliyim."

"Ne?" Zihnim geriye doğru uçtu, ruhunda buz gibi rüzgârlar esen şeytani küçük çocuğu hatırlamaya çalıştım. "Ne zaman?"

, at kuyruğunu çözdü ve güçlü parmaklarını saç tellerimde gezdirdi.

"Londra'dayken. On dakikalığına buluştuk. Büyükannem bana eşlik etti. Bize bir şey imzalattılar - parlak pembe bir elbise çizdiğin boya kalemini kullandın."

Kalbim inkârla dolup taşı. Bu nasıl olabilirdi?

Jethro dişlerini gösterdi, gözleri dudaklarıma kilitlendi. "Bu bize imzalatılan ilk belgeydi; iç içe geçmiş kaderimizin başlangıcı.

Ancak, yakında başka bir şey imzalayacaksınız."

Oh, Tanrım. Ona üzerimde daha fazla hak tanıdığım için midem bulandı. bir şey olmaz. Hawks söz konusu olduğunda imzalayacağım tek şey onların ölüm belgeleri.

Başparmağı alt dudağımda gezindi. "Hayır diyemezsin. Söz verdin."

Başımı salladım. "Ne zaman?"

"Sen kaçtığında. Eğer sınıra ulaşamazsan, başka bir belge imzalayacağın konusunda anlaşmıştık; sadece ikimizin arasında olan ve her şeyin üstünde olan bir belge." Artık sıcak olmayan serin parmaklarının uçları köprücük kemiğimde gezindi. Eğildi ve yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Oldukça meşguldüm, bu yüzden onu hazırlayacak zamanım olmadı, ama , değer vereceğim şey bu olacak. Bu senin ruhunu içerecek olan."

Elinden kurtuldum.

Daha fazla dayanamadım.

Ona tokat attım.

Sert.

Acımasızca sert, katı ve *öfke* doluydu. Onu yerin dibine sokmak istedim.

Avuç iimin izi traşlı yanağında anında parlarken dişlerinin arasından .

"Bana ne kadar sözleşme imzalatırsan imzalat, hiçbirinin ruhuma sahip olamayacağını unutuyorsun. Onun sahibi benim. Ben! Ben! Ve ben Bu iş bitmeden önce evini yakıp kül ederken ve aileni gömerken seni seyrettireceğim."

Jethro bir kayaya döndü.

Boynumdaki elmas tasmayı tutarak tısladım, "Ve bunu. Bunu çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Her bir elması ayarından koparacağım ve senin gibi piçlerin kurbanlarına bağışlayacağım."

Jethro'nun öfkesi sanki bir yok olup gitmişti. Onun Gülümsemesi zorlamaydı ama gözlerindeki tutku buz değil ateşti. "Benim gibi piçler mi? Benim gibi başka piçler *olduğunu* sanmıyorum."

Aniden , elmas gerdanlığı kaptı ve beni ileri doğru sürükledi.

Ellerim onunkileri örtmek için havalandı, omurgamdan aşağı inen büyük acı patlamasına lanet okudum.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, öpölme isteğini anında ateşliyordu. Daha kaç kez benimle dalga geçecek ve beni tatmin etmeyecekti? Daha kaç kez beni kendine çekmeli, dudaklarıma tadını fısıldamalı ve takip vazgeçmek mi? "Sana söyledim, onu ." Parmağı

kolyenin arkasına doğru ilerledi ve hafifçe çekti. "Bunu taktıktan sonra çıkarmanın hiçbir yolu yok. Anahtar yok. Numara yok."

Nefes nefese kaldım, baş dönmesi görüş alanımın dışında oynarken biraz tökezledim. "Bunu geri almanın bir yolu olmalı."

Ne de olsa onu annemin cesedinden aldın.

Jethro acımasızca gülümsedi. "Ah evet, boynunuz gibi kusursuz bir şeyin etrafında artık sıkıca bağlanmadığında çözülür." Güzel yüzü iğrenç bir kötülükle buruştu. "Eski moda bir kelepçe düşünün, Bayan Weaver." İki parmağını yakamdan içeri sokarak beni boğmaya çalıştı. "Gittikçe daha da ..." Üçüncü bir parmak takmaya çalıştı ama olmadı. Gözlerimin önünde karanlık noktalar dans ediyordu.

Kalbim çarpı ve çarpı.

"Açılması için kendi etrafında dönmesi gerekir, ancak o zaman mandal serbest kalır ve tekrar sabitlenmeye hazır hale gelir."

İçime hapsettiğim dehşetin doruğa o anı buldu. Dizlerimin bağı çözüldü, umutsuzca öfke ve dehşete teslim oldum. Hawks'a bedel ödetme görevimde başarısız olursam, sıradaki kim olacaktı?

Kimi?

Vaughn'un doğmamış kızı mı? Daniel'in arabada ima ettiği ama gerçek mi kurgu mu olduğunu bilmediğim kız kardeşi mi?

Jethro beni yakaladı ve tekrar yatağa yatırdı.

Hayatım değişti. Yolum, kaderim artık yaratıcılık, tasarım veya modaaya ait değildi.

Hiç bu kadar net olmamıştı.

Benim kaderim -bu dünyaya gelme sebebim- bu adamları durdurmaktı. Onları bitirmek. Bir kez ve herkes için.

Artık Weaver Wailer tasması takan olmayacak. Böylesine gülünç ve sadistçe bir borcun kurbanı olmayacak.

Jethro'nun ruhunda yaşıayan buz benimkine sızdı ve bu sefer... kaldı. Yükselmeme yardım edecek Kite ya da eskiden olduğum kızın umut dolu naifliği yoktu. Soğuğu kucakladım, nüfuz etmesine ve tüketmesine izin verdim.

Umursamasını sağlayacağım.

Midem bu sözle çalkalandı.

Beni sevmesini sağlayacağım.

İnancım zayıf ya da gönülsüz değildi.

Ve sonra onu yok edeceğim.

Yeminim, tıpkı elmas hapsim gibi bağlayıcı ve kırılmazdı.

"Öp beni, Jethro." Jethro

dondtu, gözleri fal taşı

gibi açıldı.

Beni yatağa güvenli bir şekilde yerleştirmek için eğildikten sonra dik durmaya çalıştı.

Ama gömleğini kavrayıp onu katlanmış halde tutarak saldırdım. "Öp beni."

Gözleri daha da büyüdü, panik derinliklerini doldurdu. "beni."

"Eğer sözleşmelerle, özenle tasarlanmış geleceklerle ve birbirine kenetlenmiş geçmişlerle etkili bir şekilde evliyse, neden çekiciliğimizle savaşıyoruz? Neden ona teslim olmuyoruz?" Tişörtünü çekerek onu daha da yaklaştırmaya zorladım. "Sondan önce birlikte geçireceğimiz yıllar var. Yıllarca sevişeceğiz, alacağız ve zevk alacağız." Dudaklarımı yalayarak, "Neden bekleyelim?" diye mırıldandım.

Parmaklarımı giysilerinden çekerek geri çekildi, gözlerinde vahşet ve şaşkınlık eşit derecede bir aradaydı. "Kapa çeneni. Yaralısın. Dinlenmen gerek."

Ses tonumdaki çılgınlığı gizleyemeyerek güldüm. "Beni seraya götürmek istedin. Şimdi hayır diyemem." Kalçalarımı açtım; göğsüme sarılı bandaj dışında çırpıçıplaktım.

Jethro'nun bakışları açıkta kalan kaydı, çenesi seğirdi.

"Öp beni. Al beni. Beni sahiplenilen ilk Hawk olarak bana bir erkek olduğunu göster." Konuştuğum pislikle midem bulandı.

Ama bir yemin etmiştim; sonuna kadar gitmeye niyetliydim.

Başımı eğerek siyah saç perdesinin bir gözümü kapatmasına izin verdim. "Savaş hatlarımızı tam burada, hemen şimdi çizelim. Savaşacağız. Birbirimizden nefret edeceğiz. Ama bu, yaptığımız her eylemi ailemizin belirlemesine izin vermemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Ateş karnımı doldurdu. Beni istiyordu. O kadarını biliyordum. Öyle olmasaydı sırtıma boşalmazdı. Ve içinde bir şey vardı

Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilen bir yanımdı vardı.

Bazen söylediklerinden o kadar emin, o kadar kararlı ve inançlıydı ki, bazen de söyledikleri yalandı. Kendisinin bile saklamakta zorlandığı büyük, şişman, iğrenç bir yalan.

"Sana kafede söyledim. Eğer seni alırsam ve aldığımda, bu benim şartlarımla olacak. Sert ve iğrenç. Seni öpmeyeceğim, sana dokunmayacağım - çünkü *umurumda* . Sadece alacağım ve sen de benimle alay etmemiş olmayı dileyeceksin."

"Beni isteğim dışında mı götüreceksin?"

Yalancı, daha önce durmuştun.

Dondu kaldı, yüz hatlarında soğuk bir ifade belirdi. "Aynen öyle. Seni almam için bana yalvardın. Yalvarmaya devam et çünkü henüz sana sikimi hazır değilim."

Başımı öne eğdim. "Teslim olacaksın. Ben kazanacağım."

Yüksek sesle güldü, gerginlik dağıldı. Bana, geçici olarak çekindiği ama şimdi saçma olduğunu düşündüğü vahşi bir köpek yavrusuyum gibi baktı.

"Kazanmaya geri döndük. Sizinle hep kazanıyorum Bayan Weaver."

Başımı salladım. "Eğer kazanan ya da kaybeden yoksa, başka ne var?"

Ortaklık.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı. Ortaklık. Kelimenin tadına baktım ve bu yasalara bağlı Şahin ile benim -kurbanı- aramda bir ittifakın ne kadar olası olabileceğini merak ettim.

Onu sadece baştan çıkarmakla kalmayıp ailesine karşı da kullanabilir miydim? Bunu daha önce de düşünmüştüm ama anlamsızdı, kendimi güçlü hissetmek için söylediğim bir şeydi... ama ya...

Bu fikir saçmaydı... *ama...*

Jethro kıpırdandı, avuç içini bandajlı göğsüme yerleştirdi ve beni geriye, yatağa doğru itti.

Şiltenin kırbaçlanan etime yaptığı baskı karşısında tısladım.

"Aptalca oyunlarınızı bırakın, Bayan Weaver. Dinlenme vakti geldi."

Gözleri parlıyordu. "Yarın için ihtiyacın olacak."

LANET OLSUN ONA.

Siktir et onu.

Manipölasyonları ve babamdan bile beterdi. Bir seansa ihtiyacım vardı.

On sekiz yaşıma bastığımdan beri ilk kez yardıma ihtiyacım vardı.

Kendimi tek başıma düzeltemeyecektim. Bunu ona yapmaktan nefret ediyordum. Bu zalimliğin özüydü.

Ama damarlarımdaki buzu neden bırakamadığımı hatırlamama yardımcı olabilecek tek kişi kız kardeşimdi.

Jasmine.

Ben bir Hawk'ım. Bu lanet gerçeği hatırla ve sahip çık.

Evin içinde dolaşarak babamı bulmaya çalıştım. Bunu yapmak istemiyordum. Kendi etimizi ve kanımızı bu şekilde kullanmamızdan nefret ediyordum. Ama elimde hiçbir şey yoktu.

seçim.

Güçlü kalmak istiyorsam olmaz.

Doğru kalmak istiyorsam olmaz.

Bir çocuk yetiştirilme tarzının ürünüydü. Uymaları gereken bazı yükümlülükler, itaat etmeleri gereken beklentiler ve takip etmeleri gereken senaryolar vardı. Büyükler daha iyi bilirdi.

Hayat yoluma karşı savaşmak yerine onu tamamen kucaklamanın zamanı gelmişti.

Buna karşı savaşmayı

bırakmışım. Çok zordu.

Bana bunun sadece kafa karışıklığı ve acı getireceğini söylemişti. Haklıydı da.

Kavgayı bırakıp babamın oğlu olma zamanı. Bir kez ve herkes için.

İKİ HAFTA PA SSED.

Jethro'dan bir iz bile görmediğim on dört gün.

Nereye ve neden gittiği bir muammaydı ve umurumda olmadığını söylemek .

Ama ben hiç iyi bir yalancı olmadım.

Merakım ne kadar kaşınırsa kaşınısın, yaşamaya devam ve onun ortadan kaybolmasının kararlılığımı zayıflatmasına izin vermedim.

Odamda üzülmедim. Saldırı planımı oluşturdum ve uyguladım.

İlk üç gün cehennem gibiydi. Ne zaman hareket etsem sırtım çatlıyor ve kanıyordu. Eğlence için sadece tavan ve yumuşak bir şekilde gülümseyen hizmetçiler tarafından getirilen yiyeceklerle yatağıma hapsedim.

Telefonuma hasret kalmıştım. Dış dünyayla kurma özgürlüğünü özlemiştim.

Dördüncü gün, duş alma riskini göze aldım ve sırtımdaki bandajı çözerek aynaya baktım.

Acı beni her ne kadar sakat bıraksa da, derim birbirine yapışmış ve güzelce kabuk bağlamıştı. Daha sık kesikler pembe bir izden başka bir şey değildi. Daha derin yaralar ise iyileşme yolundaydı.

Yara izlerini hep taşıyacaktım. Gümüş kirpiklerden oluşan yeni bir gardırop beni eski skandallarla sıkıca işaretliyordu. Bununla birlikte, vücut bir

Mucizevi bir şey - nefret suçlarından ve ödenemeyen borçlardan kendini iyileştirmek.

Umarım benim ruhum da tedavi edilebilir.

Sıcak su başlangıçta öldürmüştü, ama yavaş yavaş alıştım ve Jethro'nun bana bıraktığı kırbaç ve türbülansı yıkadım.

Beşinci gün, sırtımı tahriş edecek lastiği ya da tutucu malzemesi olmayan, uçuşan siyah bir elbise giydim ve odamdan çıktım. Kulübe ateşim vardı ve her ne kadar arkadaş istemesem de ortam değişikliğine ihtiyacım vardı.

Yemek odasına doğru sürüklenirken en ufak bir ses duyduğumda sıçradım. Dolaşabileceğim söylenmiş olmasına rağmen dolaştığım için kendimi suçlu hissediyordum. Her ne kadar Jethro'yu görmek ve telefonumun geri verilmesini istesem de, henüz onunla kavga edecek gücüm yoktu.

Kahvaltıyı çoktan geçmişti, ki bu iyiydi çünkü ben kahvaltımı yatakta yapmıştım ve etrafta hiç Black Diamond erkeği yoktu.

Herkes nerede?

Hawksridge Konağı'nın insanları gözlerden saklamak gibi ürkütücü bir yöntemi vardı. Hawksridge

Büyük boşluklar sanki yapayalnızmışım gibi hissettiriyordu. Jethro'nun arkadaşlığına katlanmak istemeyebilirdim ama küçük kardeşi kara listeye alınmamıştı.

Kes'in kamarasına giden koridoru döndüğümde, onu dört adamla birlikte salondaki büyük masada bir tür strateji tartışırken buldum.

İçeri girdiğim anda Kes'in altın rengi gözleri parladı. Sandalyesinden sıçradı ve elini uzatarak beni motorculara yaklaştırdı. "Nila. Ne hoş bir sürpriz." Bakışları sırtıma yöneldi ve görmek için beni biraz döndürdü. İyileşmeye yardımcı olması için bandajı çıkarılmamış olan kirpik izleri ortadaydı. Elbisem, etimin nefes almasına izin veren bir sırt dekoltesine sahipti.

"Ahh. Kendini tutamadığını duymuştum."

"Duydun mu?" Kaşlarımı çattım. "Sana ne olduğunu anlattı mı?"

Kes yutkundu ve bir elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Pek sayılmaz. Neyse, bu değil. Sadece iyi olmana ve sevindim." Dirseğimden tutarak beni masaya yaklaştırdı ve erkeklere gülümsedi. "Flaw'ı bilirsin."

Vaughn gibi hareket eden siyah saçlı adama kısaca başımı salladım, diğer iki suç ortağını incelemeden önce -biri kirli sarı saçlı, diğeri

Diğerinin uzun kahverengi saçları sırtında at kuyruğu şeklindeydi. "Bu Grade ve Colour."

Ne biçim isimler bunlar böyle?

Bu adamların, dillerini her yerimde gezdiren adamlarla aynı kişiler olduğu kaçmadı. Ama hiçbir gariplik yoktu; yan bakışlar ya da gözdağı yoktu.

. "Ah, şimdi anlıyorum. Daha önce isimlerinizi çıkaramamıştım. Flaw, Cut... Kendinize elmas özelliklerinin isimlerini veriyorsunuz."

Kes sırttı. "Evet. Hawk çocukları dışında tabii ki. Kara Elmas kardeşler değerli taşlara ve dönüştürülebildikleri özelliklere göre bir isim seçtiler."

Grade -kirli sarı saçlı ve kalkık burunlu adam- sırttı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nila."

Benimle zaten tanıştığını ya da azından dilinin tanıştığını söylemeye zahmet etmedim.

Kahverengi at kuyruğu ve geniş sırtışıyla Colour, aramızdaki küçük mesafeye eğildi ve yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Merhaba, Bayan Weaver. Sizi tekrar görmek çok güzel."

Geçen gün Kes bana nezaket ve saygıyla davranılması gerektiğini söylemişti ama bir yanımda ona inanmamıştı. Ancak, her şeyimi elimden alan adamlarla karşılaştığımda, sanki beni gerçekten seviyor ve yanlarında istiyorlarmış gibi görünüyordu.

almıyordu.

Ya da Bay Hawk tarafından sahnelenen pandomimin mükemmel oyuncularındırlar.

Tescilli unvanımı elimin tersiyle iterek hafifçe ürperdim. "Lütfen bana Nila deyin." Başka birinin bana soyadıyla hitap etmesini hazmedemiyordum ve Jethro'nun bunu kullanmaya devam etmesinden nefret ediyordum. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan adamı hatırlamak istemiyordum.

Kes fazladan bir sandalye çekti. "Otur ve biraz kal. Bu gece gelecek olan başka bir elmas sevkiyatını tartışıyoruz. Sıkıcı olacak ama fikirlerinizi paylaşırsanız onur duyarız."

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Jethro ona bana İlk Borç'u ödetmekle ilgili ne kadar şey anlatmıştı? Kardeşi ve benim aramda geçen savaşı biliyor muydu?

Ama en önemlisi, eğer o Kite ise, neden ona bu kadar uzun süredir mesaj merak ediyor muydu?

Telefonumu aldığı için Jethro'ya lanet olsun.

Göt herif.

Adamlar tekrar sohbete daldıklarında Flaw ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde eşyalarla dolup taşan kocaman bir sepetle geri döndü.

Motorcular gülüşüler ve Flaw'a sepeti bana sunması için yer açmak masadan geri çekildiler. Öne doğru gerildim, çiğ sırtımın

uzun, sabitlenmemiş saçlarımın bazı kanıtları gizlemesine rağmen sergilenecekti.

"Nedir bu?" diye sordum. Krep kâğıdı, çikolata, şekerleme, dergi ve yepyeni bir Kindle'dan oluşan pembe karışıma bakarak sordum.

"Senin için," diye mırıldandı Kes, hediye sepetini karıştırmak için ilerlerken. "Dün odana gelip bunu sana vermek istedim ama... şey, Jethro kimsenin senin odana girmesini yasakladı."

Neden şaşırmadım?

Çekingен bir tavırla Kindle'ı sepetten aldım ve . Beni romantik kitaplarla dolu bir kütüphane karşıladı.

"Vay canına," diye mırıldandım. Sonra sağ üst köşede cihaza verilen isme baktım. *Weaver Wailer*. Bunun hemen değişmesi gerekiyordu.

Kes omuz silkti, dik durdu ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Bu evde çıldırmış olmalısın diye düşündüm. Bu seni tutacaktır işgal edildi."

Ve öyle de oldu.

Sonraki beş gün boyunca sabahlarımı taze hamur işleri ve meyve salatasıyla yatağımda dinlenerek alfa erkekleri ve bayıltan kadın kahramanları okuyarak, öğleden sonralarımı ise Kes ve kamarasındaki çocuklarla geçirdim.

Tuhaf dünyam rutine büründü ve telefonumu ve Kite'la konuşabilmeyi arzulasam da, Kes'ten gelen gizli bir gülümsemenin ve babacan bir motorcunun nazik dokunuşunun kıymetini biliyordum.

Hepsi üzerime titrerdi.

Odaya girdiğimde hepsi gülümsedi ve söyleyeceklerimi dikkatle dinlediler.

Kendimi değerli hissettim.

Takdir edildiğimi hissettim.

Modayı değiştiren tasarımlar sunarken ve Weaver ismini daha da bile hiçbir zaman el üstünde tutulduğumu hissetmediğim işin bunu itiraf etmek çok garipti. Hayır, bu doğru değerildi. Babam ve kardeşim tarafından sevildiğimi ve hayranlık duyulduğumu hissediyordum, ancak kariyerimi zorlaştıran günlük muhabirler, modeller ve mağaza sahipleri olmuştu.

İş yoğunluğundan uzakta, geri dönmek işin hiçbir dürtü bulamadım. Yaratma dürtüsü yok.

Kimliğimin bu parçasının elimden alınması korkutucuydu ama aynı zamanda canlandırıcı ve neredeyse iyileştiriciydi.

Söylemesi tuhaf, beni yalayan aynı adamlar bir şekilde benim... arkadaşım olmuştu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama onların dostluğu daha hızlı iyileştiğimi ve kalbim işin bir sığınak bulduğumu biliyordum.

Tıpkı Kestrel'in söylediği gibi.

Tıpkı Cut'ın evine kabul edileceğimi söylediği gibi. Daha soğuk olmalıydım, kazanılması daha az kolay olmalıydım ama her şeyi fazla düşünmekten ve bir sonraki numara için köşelere bakmaktan yorulmuştum.

Beyin pes etmeden ve kabullenmeden önce bir insanın yaşayabileceği sadece bu kadar korku vardı.

Günler rahatsız edici derecede normal geçiyordu. Eğer Kes'in salonunda , paha biçilmez sanat eserleri ve duvar halılarıyla dolu el değmemiş koridorlarda dolaşıyordum. Bakımlı çitlerle çevrili bahçelerde dolaştım ve hatta meyve bahçesindeki bir elma ağacının yaprakları altında kestirdim.

Tek bir kişi bile odaya girmemi ya da odadan çıkmamı engellemedi. Bir kişi bile sesini yükseltmedi ya da bana korkmam için bir sebep vermedi.

Eğer deri giymiş ve sert görünümlü botlarıyla tepinen bir adama rastlarsam, gülümser ve hatırlamamı sorardı. Eğer bir toplantıya giden Cut'a rastlarsam, selam verip içtenlikle gülümser ve sanki onun evinde gizlice dolaşmaya hakkım varmış gibi yoluna devam ederdi.

Karşılaşmadığım tek kişi Jethro'ydu.

Sanki ortadan kaybolmuştu ve onun kayboluşuyla birlikte benim işkencem de sona ermişti.

Unutulup unutulmadığımı merak etmeye başladım. Unutulmadın.

Sadece *affedildim*.

Asla affetmeyecekler.

Şahinler'in şeytani bir zekâyâ sahip olduklarını kabul etmek zorundaydım. Onların karşılaşmasıyla birlikte, kendi başıma keşfetmeme izin verilmeseydi asla bulamayacağım bir rahatlama geldi. Benmerkezci bir kabulleniş, sadece bir yere yerleşmenin getirdiği bir şeydi.

zorlama olmadan yeni bir çevre.

Kendimi gerçekten onların evinin bir parçası gibi hissettim.
Göründüğü kadar hasta ve çarpık.

On dört günün sonunda, okumak ve keşfetmek dışında beni meşgul edecek hiçbir şey olmayınca, kaçınılmaz olarak zihnim her zaman bildiği şeye döndü.

Dikiş.

Baskı altında tasarım yapmak ya da bir sonraki büyük şeyi sunmak için acele etmek değil. Sadece dikmek.

Zanaatımın merkez üssü.

Bir iş toplantısını yarıda kestiğim için bir yazı defterine el koymuştum. Tesadüfen bir ofise girmiştım ve üç Diamond kardeş tarafından taze ızgara sosis ve bira ikram edilmişti. Yemekleri temel mutfak bilgilerinden oluşuyordu ama yine de paha biçilmez defterler ve güçle dolu bir odada, on beşinci yüzyıldan kalma bir masanın etrafında yiyorlardı.

Çizgili kağıt bana sadece bir gün yetti, sonra Kes'in peşine düştüm ve çizgisiz bir eskiz defteri istedim. Bana bir tane verdiği an.

Çizme, hızla oluşan toplulukları zihnimden koparıp kağıda aktarma dürtüsünü durduramıyordu.

O akşam Kes odama dört tane daha eskiz defteri gönderdi.

Aşırı alışma ve stres yüzünden kaybettiğim tutkuyu buldum. Zevk ve yaratıcılık intikam duygusuyla geri geldi. Gece boyunca çizim yapmaktan ellerim kurşundan simsiyah oldu. Sayfalarım gökkuşakları ve elmasların barbarca duygusallığı. Arzu ve oluşan bir gardırobu benimseyerek bugüne kadarki en cüretkâr koleksiyonumu yarattım. Tarih, hayal gücümünden gümüş iplikler gibi fikirleri çekip çıkartıyor, güvenilir kalemim sayesinde onları kağıda sıçratıyorum.

Zihnim sanatsal dürtülerden boşaldığında, Weaver tarihinin büyük cildine döner atalarımın dağınik düşüncelerini ve notlarını okurdum. Önemli şeyler yazacak kadar saf değildim.

Hawks sadece okurdu. Günlük birinin ruhuna açılan bir pencereydi ve benim ruhumu görmelerine hiç niyetim yoktu.

Ama iki soru karaladım.

Jethro hangi cehennemde?

Buza karşı en iyi hangi silahlar kullanılır? Keski mi mum mu?

Jethro'suz geçirdiğim on altıncı gecede resmi kütüphaneye rastladım.

Karanlık koridorlarda sürüklenirken, uyuyamazken, sanki

Eski edebiyat ve bilginin içine bir solucan deliğinden düşmüştüm. Tavan, lacivert bir gökyüzü ve parıldayan sarı yıldızlarla boyanmış bir kubbeydi. Duvarlar üç kat yüksekliğindeydi ve dönen merdivenler pirinçten yapılmış her rafı kolaylıkla incelemek için yürüyüş yolları.

Sessiz dünyaya adımımı attığım anda evimi bulduğumu anlamıştım. O gece, saatlerce loş ışıktaki kitap okumuş, deri kitaplarımı parmaklamıştım. en rahat kıvrılıp uykuya dalmadan önce, sınırlı sayıda basılmıştır.

Kes ertesi sabah beni buldu ve eğlenen bir sırıtışla beni dürterek uyandırdı. "Merhaba." Kendini bambu yaprakları, turnalar ve Çin sembolleriyle süslü şezlonga attı, benim el koyduğum pufun çok uzağında değildi.

, gözlerimdeki uykuyu sildim ve sertleşmiş ama çoğunlukla iyileşmiş sırtımı gerdim. "Beni nasıl buldun?"

Kes gülümseyerek yukarıyı işaret etti. "Kameralar."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tabii ki." *Bu* yüzden bana serbestlik tanınmıştı. Neden kimse beni durdurmaya çalışmadı. Yaptığım her şey ortadaydı.

Bunu daha önce fark etmemekle aptallık etmişim.

Kaşlarımı çattım. Jethro'kırbaçladıktan sonra kapattığı şey bu muydu? Beni mi? Bana karşı bir *zaafi* olduğunu göstermek için ailesinin onu sırtıma çıkarken görmesini istememiş miydi?

Ve eğer öyleyse... *neden* ailesinin görmesini istemedi? O sadece kendisine söyleneni yapıyordu, değil mi?

Geçtiğimiz iki hafta Jethro söz konusu olduğunda çok fazla soru doğurmuştu ve benim hâlâ yanıtım yoktu.

Yine de korkutucu bir sonuca varmıştım. Jethro'nun akıl oyunlarından ve hastalıklı kontrolünden ne kadar nefret etsem de... içimde yarattığı kıvılcımı özlemiştim. Bana dokunduğunda içimin sıkışmasını özlemiştim ve düellonun bağımlılık yaratan korkusunu arzuluyordum.

Kes'in arkadaşlığından ne kadar hoşlansam ve ona ne kadar düşkün olsam da, onu kazanma düşüncesiyle ıslanmıyor ya da dudaklarının dudaklarımı öpmesini hayal etmiyordum.

"Kütüphaneyi seviyor musun?" Kes boynunu bükerek yanımdaki açık karalama defterine bir göz atmaya çalışarak sordu. Sayfalarda hava ve ipliğin karışımından oluşan akıcı bir ipek pelerin tasvir edilmişti.

Jethro'yu aklımdan çıkarmaya zorlayarak başımı salladım. "Evet. Sessizliği ve kokuyu seviyorum."

Gülümsedi. "Eminim Jethro'nun sana gösterecekleri hoşuna gidecektir."

Bundan çok şüpheliyim.

Kes'in kardeşi hakkında konuştuğunu duyunca hafifçe gerildim. Ne zaman ondan bahsetse ses tonunda tuhaf bir gerginlik seziyordum. Ve ikisi arasındaki dinamiği anlayamadım. Birbirlerine çok değer veriyorlardı.

-Bu inkâr edilemezdi ama başka bir şey vardı. Sadece kardeş rekabetinden daha derin ve karmaşık bir şey.

Bekle biraz.

Kulaklarım diken diken oldu. "Jethro'nun bana gösterecek neyi var?" "Yani sana henüz göstermedi mi?"

"Bana neyi gösterdin?"

Kes başını salladı. "Seni bulmaya gelmedi mi? Açıklamadı mı?" Sesini alçaltarak, "Seni almaya gelmeyeli ne kadar oldu?" diye sordu.

Alnım çatladı. Bunu bilmesi gerekmez miydi? Jethro'nun karmaşık iç düşüncelerine vakıf mıydı?

Gözlerimi kaçırarak, "İlk Borç ödendiğinden beri onu görmedim," dedim.

Kes nefesini içine çekti. Bir elini yüzüne sürerek hızla ayağa kalktı. "Bak, söylediklerimi unut. Gitmek zorundayım."

Deri ve kot pantolon hışırtısı içinde kütüphaneden çıktı, büyük olasılıkla asi kardeşini aramaya gidiyordu.

Bir şey söylediğimi unut. Kes'in sözleri kafamın içinde tekrarlandı.

Şahinler benim için geldiklerinden beri olan her şeyi unutmak isterdim ama bu imkânsızdı.

Tıpkı Kes'e itaat etmek gibi.

O andan itibaren başka bir şey düşünemedim.

Jethro bana ne gösterecek?

Peki neden bana eziyet etmeye gelmedi?

GECE GÖKYÜZÜ mavi ve altın rengi bir havai fişekle patladı.
Karanlığın içinden yağarak ahırın tavan penceresinden göz kamaştırdı.
Lanet olsun, erken başlamışlardı.
Wings patlamayla birlikte toynağını kaldırım taşına vurdu. Havai fişeklerle arası pek iyi değildi - geçen yıl babamla gülümseyip neşelenmek yerine gece yarısı gezintisine çıktığımda neredeyse beni kovuyordu.
Bugün onun doğum günüydü.
Cut'ın tabuta bir adım daha yaklaşmasının sevinci.
Onunkinden farklı nedenlerle kutlama tercih etmem benim suçum değildi. O, kadeh kaldırarak tadını çıkarıyor, içeriye fişkırان muazzam miktardaki serveti sayıyor ve iyi geçirilmiş bir ömür için sırtını sıvazlıyor olurdu.

Bu arada ben de gölgelerin arasında somurtarak saltanat sırasının bana gelmesini bekliyor olurdum.

Bir oğulun babasının ölmesini dileyerek her şeyin bir an önce kendisine miras istemesi aşağılık bir davranış mıydı, yoksa bu sadece babasının boyunduruğu altında daha uzun yıllar hayatta kalabilmek için bir başa çıkma mekanizması ?

Öyle ya da böyle, artık bir önemi yoktu. Gelecek yıl otuz yaşımdaydım.

Ve havai fişekler babamınkinden büyük, daha gürültülü ve daha abartılı olacaktı, çünkü Hawksridge'in yeni sahibi ben olacaktım ve tüm gücü elimde tutacaktım. On sekiz yaşımdayken o gün bana sonsuzluk kadar uzak gelmişti ama şimdi artık çok yakınımdaydı.

Neredeyse başardım.

Bir havai fişek daha patlarken Wings metal ayakkabısını yere vurdu. Bütün gün süren şenlikler, kahvaltıdan hemen sonra başlayan sülün avı ve ardından tamamen dolu gölde alabalık avıyla devam etti. Personel, büyüluğun her bir unsurunun bir öncekinden daha iyi olmasını sağlamak için hummalı ve titiz bir şekilde çalıştı.

Babamın ölüme yaklaştığı haberi içten içe hoşuma gidiyor olabilirdi ama kendi doğum günümü kutlamaktan nefret ediyordum. Bir yıl daha geçerken, ölüme bir yıl daha yaklaşıırken neden sevineyim ki? Ölümsüzmüşüm gibi davranmayı tercih ederdim.

Bu şekilde, günahlarımın bedelini ödemek zorunda kalmayacak ya da yeryüzünden

Ceh
enn
em.

Arazinin üzerinde bir havai fişek daha patladı.

Wings oflayıp puflayarak kadife burnunu tüvit ceketime sürttü. "Bu gece çok açgözlüsün," dedim, bir avuç yulaf ve Gelding'e veriyorum.

Mükemmel bir yaz sonu geleneği olarak, İngiltere muhteşem bir gün geçirdi. Rüzgâr yoktu, bulut yoktu. Sonsuz sarı güneş ışığı Hawksridge Hall'u sırlıslam etmiş, Cut ve Black Diamond kardeşlerinin ön avlanmaları, balık tutmaları, kumar oynamaları ve içki içmeleri için mükemmel koşullar sağlamıştı. Çardaklar kurulmuştu ve akşam yemeği kızarmış sülün, ızgara alabalık ve geyik etinden oluşan bir ziyafetti.

Güveç.

Zihnim Nila'yı izlemeye geri döndü. İki hafta boyunca ondan kaçmışım.

İki hafta boyunca kafamı toparlamam ve aptal duygularımın beni alt etmesine izin vermemem gerekiyordu.

Bugün ilk kez beni görmesine izin verdim ama konuşacak kadar yaklaşmamışım.

Ne diyebilirdim ki? Seni kırbaçladığım için özür mü dileyeyim? Üzerine geldiğim için üzgünüm mü?

Sadece 'kendimi düzeltme' alayı ile kontrol edilebilen berbat ruhum için üzgün
?

Söyleyebileceğim ve açıklamak istediğim hiçbir şey yoktu. İçimi çektim.

Jasmine sihrini konuşturmuştu ve ben geri dönmüştüm. Beni koruyan soğuk kabuğa girmenin yolunu bulmuştum ve geçen haftayı soğuk, uzak, *duygusuz* geçirmiştım.

Sonsuza dek rahatlamıştım.

Hayatın karmaşası artık beni etkilemiyordu ve kendime hiçbir kışkırtma olmadan güveniyordum. Kışkırtılsam bile patlamam için çok şey gerekirdi. Ben sadece buzul değildim; kar fırtınaları ve buzdan bir kıtaydım.

Kardeşlerim, babam ve ben sülün avından döndüğümüzde, Nila ön terasta oturmuş çizim yapıyordu. Verandanın siyah fayansları üzerinde dalgalanan hafif kuyruklu uzun soluk mavi bir etek ve yakası fırfırlı, büyük düğmeli krem rengi bir bluz giymişti.

Memnun görünüyordu...merkezdeydi.

Ayrı kaldığımız süre ikimize de çok ihtiyaç duyduğumuz bir alan kazandırmıştı ve onun içimizde uyandırdığı ateşli duygular artık uzak bir hatıraydı.

Ondan nefret bile etmiyordum. Ona eziyet etmek, onu becermek ya da herhangi bir şekilde savaşmak için herhangi bir dürtü duymuyordum. Tüm duygular aynı yerden geliyordu.

Unuttuğum şey buydu.

Nefret ve sevgi... İkisi de aynı şeydi. Sadece birini dizginlemeye çalışmıştım.

-Nefret. Babamın oğlu olmaya çalıştım, başkalarına karşı güvensizlikle doluydum, bir yandan da baskınlık ve korku sergiliyordum.

Ve bir süreliğine başarmıştım.

Ama nefretle birlikte tutku da gelir - ya nefret ettiklerim için ya da Dayanamadığım koşullar. Her duygu patlaması, kayıtsızlığımı çalmak ve umursamamı sağlamak için daha fazla farkındalığa izin verdi.

Önemsemek benim sorunumdu.

Önemsemek beni onaramayacağım belalara soktu.

Önemsemek, sonunda beni öldürecek olan şeydi.

Ama bu artık düzeltildi.

Başımı Wings'in kaslı boynuna at ve saman kokusunu içime çektim.

"Sanırım bu işi bitirsem iyi olacak."

Nila'yla yüzleşme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ona çok fazla şey göstermişim ve şimdi beni anladığını sanıyordu. Beni *asla anlamayacaktı*.

Kahretsin, kendimi anlamadım.

Sonra tekrar, anlayacak bir şey kalmamıştı. Hepsi gitmişti. Kanatlar oflayıp pufladı, ceplerimde daha fazla yulaf aradı.

Bir başka mor ve sarı havai fişek patlaması ahır duvarlarını sarstı.

Avlunun karşısındaki kulübelerde köpekler uluyordu. Görünüşe göre herkes

Bu gece çok gerginim.

Atı son bir kez avuçladıktan sonra ahırdan çıktım ve isteksizce salona doğru ilerledim.

Black Diamonds'ın öğütücü erkeklerine ve ailelerine katıldığım anda Nila'nın siyah gözleri benimkileri buldu. Kadınlar kıkırdarak ve kendi biralarımızla çakırkeyif bir şekilde dokundular. Etrafta çocuklar koşuşturmuyordu, onlara izin verilmiyordu.

Ama mutluluk atmosferi tenimde acı dolu tırnaklar çizdi.

Öğleden sonra pokerde kazanan olduğum ve babamdan fazla alabalık yakalayabileceğime dair girdiğim bahsi kaybettiğim için tebrik edilirken Nila gözlerini kaçırmadı.

Kardeşler beni dedikodu yaparken çimenliği geçmem on dakika sürdü. Kes, köşede kükreyen büyük şenlik ateşinden sorumluydu ve eve en yakın ormandan kesilen dalları yakıyordu. Daniel -genç, psikopat kardeşlerim için tipik olduğu gibi ortalıkta görünmüyordu. Cut ise tahtında bir kral gibi oturmuş, asanın tehlikeli havai fişekler patlatmasını izliyordu.

Fırıldaklardan, gıcırtilardan ve güneş patlamalarından oluşan büyük kutu, barut ve ışıltının savurganlığı içinde ölmeyi bekliyordu.

Nila'dan birkaç metre uzakta durarak onu görmezden geldim ve şenlik sürüsünü izledim. Uzak duracağını umuyordum.

Ama tabii ki bu dilek cevapsız kaldı.

"Merhaba," dedi Nila yanımda belirerek. Hâlâ bluzlu ve büyük düğmeli uzun eteğini giyyordu. Saçları dökülmüştü, kalın ve parlaktı, şenlik ateşinin alevlerini yansıtıyordu. Bütün gün güneşte kaldığı için yanakları kızarmıştı ama gözleri sarhoşluktan berraktı.

"Neye benzediğini unutmaya başlamıştım," diye sordu ben kıpırdamayınca ya da onaylamayınca.

Hızlıca ona bakarak selamlamak için şakağıma dokundum. Geçen yıl deneme amaçlı içtiğim mürver ve devedikenini birasından bir yudum aldıktan sonra konuşmaktan bilinçli olarak kaçındım. Beni başka bir kavganın içine çekmesine izin veremezdim.

Savaşmayı bırakmıştım.

Borçları çıkaracak, tüm bunlar benim olana kadar bekleyecek, sonra da son gerekliliği ortadan kaldıracaktım.

Son gereklilik?

Onun ölümünü mü kastediyorsun?

Kaşlarımı çatarak bir yudum daha aldım. Karışım aslında o kadar da kötü değildi.

Kaskatı ve uzak durarak hiçbir şeye , gitmesini diledim.

Varlığı benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Benden nefret mi ediyordu, beni arzuluyor muydu, yoksa kalbinin derinliklerinde intikam mı besliyordu anlayamıyordum.

Bunların hepsini ve daha fazlasını bekliyordum. Tokatlanmayı ve bir daha asla yanına yaklaşmamamın söylenmesini bekliyordum. İçinde bulunduğumuz duygular yumağında bir kıvılcım için gerildim, sadece bu parçalanın ateşkesin ikimizi de yok etmesini bekliyordum.

Nila'nın bilmediğı şey, bana vurursa misilleme yapmayacağımdı. Kalbim çarpmadan ya da öfkelenmeden tokadına izin verir ve uzaklaştırdım. Bir sonraki borç ödenmeye hazır olana kadar mesafemi koruyacaktım.

Çünkü işim bitmişti.

Huzuru bulmuştum ve onunla tekrar kavga etmenin kaosuna girmek istemiyordum. Bu çok tehlikeliydi.

"Nerelerdeydiniz?" sordu, yaklaşp personelin büyük bir havai fişek çivisini yere çakmasını izledi. Fitili ateşlemek için el yordamıyla uğraşıyorlardı.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece içkimden bir yudum daha aldım.

Havai fişek gökyüzüne fırlayıp kıvılcımlar ve gök gürültüsüyle üzerimize yağmadan önce fünyenin tıslaması ve fıslaması tek uyarıydı.

Nila'nın yüzü parlayan atomlarla aydınlandı, kara gözleri takdirle irileşti.

Gece gökyüzü artık sahte güneş ışığıyla kirlenmediğinde ve duman bulutu kaybolduğunda, Nila kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Gidiyor musun

bir şey söylemek ister misin?"

Omuz silktim. Neden? Söyleyecek ne vardı ki? Önemli bir şey yoktu ve yeterince konuşmuştum. Yeterince kavga ettim. Kaderimde öldürmek olan kız için yeterince mastürbasyon yaptım.

Neden benimle konuşuyordu? Ne pahasına olursa olsun benden uzak durması gerekmez miydi?

Nila elini ön koluma koyduğunda hareketsiz kaldım. Kadınsı sıcaklığı tüvitimden sızarak bana en son ne zaman birlikte olduğumuzu ve ne yaptığımı hatırlattı.

Yanlara doğru adım attım, tutuşunu kırdım.

"Jethro-I-" Sesi göğsümde atmayan kalbimi yerinden oynattı. Ona bir bakış atma riskini göze aldım. Gözleri akik zekâsıyla parlıyordu.

"Bu başka türlü bir işkence mi? Artık beni kadar bile önemli görmüyor musun?" Sesindeki acı derimin altına daldı, isteğime rağmen kanımı tutuşturdu.

Tüm kaslarımı kilitleyerek, "Kendini övme. Söyleyecek bir şeyim yok, senin de duymak istediğin bir şey yok." Dikkatimi tekrar havai fişeklere verdiğimde, bir patlama daha atmosferi sarstı ve bir değil üç farklı renkte güneş patlamasına dönüştü.

"Sen tanıdığım en kafa karıştırıcı adamsın." Kızgınlık sesini bükmişti.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı kıpırdattı. "Teşekkür . Bu bana söylediğin en güzel ikinci şey."

"İlki neydi?"

Beni anlamadığını.

Onu şaşırttığım sürece sırlarım güvendeydi. Biramı yudumladım, onu kasıtlı olarak görmezden geldim.

Sarhoş bir kulüp üyesi düşerken aniden erkeksi kahkahalar yükseldi yüzüstü punç kasesine düştü. Dökülen alkollü sıvıyı höpürdeterek içmeye devam ederken kadını kepçeyle ona vurmaya devam etti.

Nila iç çekerek gülümsedi. "Seni özlediğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur."

sertleşti ama kendimi rahatlamaya zorladım. Aferin ona.

Sanırım.

"Ciddi misin? Sana ne oldu böyle? İki hafta önce boğazıma atlar ve delirmiş bir antilop gibi hırlardın. Şimdi... hiçbir şey yok." Nila ellerini kalçalarına koyup ters ters baktı.

Biramı boşalttım ve boş bardağı sağ tarafımızdaki yiyeceklerle dolu masanın üzerine koydum.

Ofladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Peki. Korkunç sessizliğini . Eminim Kes benimle konuşmayı çok ister."

Eteğinin önünü toplayarak uzaklaştı.

Kerkenez.

Onunla çok fazla zaman geçirdiği görüntüler beni bombardımana tuttu. Yasemin'le yaptığım kondisyon seansının başarısına rağmen, Nila'nın salonda gezinirken ve kardeşimle gülerken çekilmiş görüntülerini izlemekten kendimi alamıyordum.

Çok yakındılar.

Ona güvenmiyordu -yüzündeki temkinli ifade hiçbir zaman tam olarak kaybolmadı- ama onun arkadaşlığına tahammül ediyor ve bundan keyif alıyordu.

Benimkinin aksine.

Onun hediyelerini şüphe duymadan kabul etti ve hiçbir zaman onu gerçek yüzünü gösterecek kadar kışkırtmaya çalışmadı.

Neden onun arkadaşlığını kabul etti ama beni parçalara ayırmak için elinden geleni yaptı?

Dişlerimi sıktım. Aptalca bir soruydu. Cevap açık ve basitti. Ben onun işkencecisiydim; Kes ise kurtarıcısı. Bu hep böyle düzenlenmişti. Bu kadar kusursuz işlediği için mutlu olmalıyım.

Ayrıca, mesajlar yüzünden ona çekilmişti. Kite007'nin hilesi.

Ellerim kıvrıldı. Kes'in hayatına girmesine izin vermişti çünkü aralarında bir geçmiş olduğuna inanıyordu. Nihayetinde onun kendi tarafında olduğuna bile inanabilirdi.

Aptal, aptal Weaver.

Ona henüz açıkça sormamıştı. Bunu biliyordum. Sorduğu zaman her şey değişecekti.

Nila çimenlikteki küçük mesafeyi aşır Kes'e doğru ilerlerken donup kalmıştım. Bir yaslanmıştı, parmaklarından bir puro sarkıyordu, gömleği açıktı ve kaslı karnını gösteriyordu. Kes her zaman benden daha güçlüydü -kas gücü beyninden daha fazlaydı- ama bunu oyun dışında bana karşı hiç kullanmamıştı.

Ama şimdi tehlikeli bir oyun oynuyor, Nila'yı kasıtlı olarak benden uzaklaştırıyordu.

Kes kollarını açtığında ve Nila şezlongunun koluna tünediğinde dişlerim sıkıldı. Kes ona bir şeyler söyledi ve Nila kıkırdadı.

Midem çalkalandı; mürver ve devediken aromalı safra boğazımdan yukarı tırmandı.

Esirim ve kardeşim arasında filizlenen dostluğa tanıklık ettiğim her saniye içim içimi yiyordu.

İzlediğim her an, buzum dumanla dolana kadar buharlaştı. Bahçede tepinmek için kendime izin vermedim.

Ayakta durmaktan takip etmeye geçtiğimi fark etmedim bile.

Ve kesinlikle vücudumun eğilip bileğini tutmasına izin vermedim.

Ama yaptığım şey buydu.

Her nasılsa, ayakta durmaktan Nila Weaver'ı kardeşimin kucağından çekip almaya ve onu avlanmış bir geyik gibi salona doğru sürüklemeye başlamıştım.

"Hey!" Nila tırnaklarını bileğimin üzerinde gezdirdi. Hiç işe yaramadı. Acı, başardığım bir başka duyguydu. "Bırak gideyim."

"Hayır," diye mırıldandım. "Sana göstermem gereken bir şey var." Parti geride kalmıştı ve Kes olduğu yerde kalmayı akıl edebilmişti.

Onu salona yaklaştıırken kimse müdahale etmedi ya da bize doğru bakmadı. Büyük malikâneye girdiğimizde bileğini bıraktım ve arkasına geçerek yol gösterici elimi sırtının alt kısmına koydum. Sertleşti ama geri çekilmedi. Sessizce onu koridora doğru ittim.

Ne yapıyorsun?

Bu önemliydi.

Bunu yapmayacağına karar vermiştin.

Bu, kardeşim çizgiyi aşmadan önceydi. Kendimi uzak tutmaya çalışmanın canı cehenneme.

Nila benimdi ve bunu unutmasına asla izin verilmeyecekti.

O zamanlar bunu sadece mesafemi koruyarak kendimi meşgul etmek için kaleme almıştım. Ama sanırım kalbimde ona imzalatacağımı hep biliyordum.

Ne de olsa, kardeşime aşık olsa bile Nila'nın benim olarak kalmasını sağlayacaktı. Kes kazansa bile.

Bağlayıcı bir anlaşma.

Borç Mirası'nı bile gölgede bırakan bir şey.

Babamın öğrendiği takdirde parçalanacağı bir anlaşma.

Benim çalışmam.

Benim sığınağım.

Başka kimsenin gitmesine izin verilmeyen tek yer.

Onu buraya getirerek ne yapıyorsun?

Bunu iyice düşünmemiştim. Ama şimdi geri dönemezdim. Kalın

oymalı kapının kilidini açarak Nila'yı girişten içeri ittim.

İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledim ve onun kendi isteğiyle ilerlemesine izin verdim. Gözleri hızla etrafta dolaştı, banyo çıkışlarına, balkon kanadı penceresine ve geldiğimiz kapı aralığına ustalıkla gitti.

Zavallı kız.

Şimdiden çok değişmişti. Gerçek bir hayatta kalma uzmanı. Sadece yaşamak isteyen bir püriten.

Ama öleceksin. Tıpkı gibi.

Babamın bana aşıladığı o soğuk kendini beğenmişliği aradım. Bundan zevk almam gerekiyordu; Weaver'ların avlanmasını ve yok edilmesini sevmem gerekiyordu.

Bu bir aile hobisiydi. Atalarımızı birbirine bağlayan ve soyumuzun ortak bir zemine sahip olmasını sağlayan bir ticaret.

Peki neden onun başını kesme düşüncesi içimi burktu?

Neden kardeşimi becerirken onu izleme fikri kalbimi bir blenderda çalkaladı?

Bir baltanın onun uzun siyah saçlarını koparması, savunmasız kas kordonunu kesmesi, kara gözlerini sonsuza dek kapatması düşüncesi tüm bedenimi isyan ettirdi.

Yüzüme doğru dönüp ellerini kalçalarına götürürken sikim seğirdi. Altı pencere, yemyeşil, tombul odada yeri yokmuş gibi görünüyordu. Çin dikişi halı ve Hint ve Kovboy çocuk oyun setlerinden küçük kurşun figürin hazinesi.

Bu odadaki eşyaların tarihi zenginliği ve parasal değeri bir müzeyi bile ağılatır.

"Burada ne işimiz var?"

Masama doğru yürüdüm. Karmakarışık kırtasiye malzemelerinin altındaki gizli çekmeceyi açarak, benden başka kimsenin bilmediği bir taslak belge çıkardım. Bu odada hiç kamera yoktu. Yapmak üzere olduğum şeyi gözetleyen kimse yoktu.

Sadece biz.

Ne yaptığımızı sadece biz bilebilirdik.

"Buraya gel," dedim parmaklarımı şıklatarak.

Nila gözlerini kıstı. "Bunu sık sık

yapıyorsun." "Neyi sık sık?"

Parmaklarını şıklattı. "Beni evcil hayvanınız gibi çağırın; köpekleriniz gibi."

İki elimi de masanın üzerine koydum. "Sen benim evcil hayvanımsın.

Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Çalışma odamın kasvetli dünyasında parlak bir öfke muamması olarak ileri doğru tepindi. Sandaletli ayakları kalın halıya basarak masamın önüne yerleşti. Başını eğdi, uzun saçları omzunun üzerinden dökülüyordu, tamamen özgür ve gece yarısı gökyüzü gibi parlaktı. "Komik, daha fazlası olduğumu anladığınızı sanıyordum."

Sırtım sertleşti. "Ne zamandan beri?"

Dudakları gerildi ve şeytani bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Seni boşalttığımдан beri. Bana insan olduğunu gösterdiğinden beri. Son iki haftadır benden kaçtığından beri, hepsi aramızda olanlarla başa çıkamadığın için."

Yaklaştı.

Dimdik durdum ve onun ilerleyişine karşı tüm kaslarımı sıktım. "Söyle bana, Jethro Hawk. Bir *evcil hayvan* sizi emebilir mi? Bir *evcil hayvan* dölünü yutar mısın? Bir evcil hayvan sizi *memnun eder* mi?" Sesi bir anda

Baştan çıkarma. "Bir evcil hayvan, sahibinin varlığında hissettiği arzuya bağımlı hale geldiği için sahibini özlediğini itiraf eder mi?"

Zihnim patladı.

Sertçe yutkundum, oluşmaya hakkı olmayan şehvet ve öfke girdabından nefret ediyordum. Duygularımı hayatımdan çıkarmıştım, öyleyse neden Nila'yla bir tartışmanın sadece bir ipucu düzeltmek için bu kadar uğraştığım her şeyi tamamen geri alıyordu?

Nefes alamıyordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, cebimden el koyduğum telefonunu çıkardım ve havaya kaldırdım.

Anında ağzı açık kaldı. Açgözlülük ve heyecan yüzünde parlıyordu. "Hâlâ sende."

"Elbette, hâlâ bende." Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak, "Burada son derece ilginç mesajlar var," diye mırıldandım.

Nila dondu kaldı. Yanakları tüm rengini kaybetti. "Sana kardeşimle görüştüğümü söyledim. Onun bildiğini söyledim."

Başımı salladım. "Yaptın."

Gerginliğini gizlemeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Peki ilginç olan ne? Sana gerçeği söyledim."

İlginç olan neydi?

Peki ya müstehcenlik ve yanıcı ihtiyaç kokan lanet mesajlara ne demeli? Bir çok akşamı gönderilmemiş taslakları sıralayarak geçirdim.

Kite007. Gerçekte gönderdiğinden daha fazla mesajı silmiş, çok fazla şey saklamıştı.

Görülmesini istemediği mesajları okuyarak, onun ruhunun derinliklerini gördüm.

Sonunda Nila Weaver'ın kim olduğuna dair bir ipucu buldum. Ve artık ağabeyinin oyuncağı ve babasının kölesi olan o yürek parçalayıcı çekingen kadın değildi.

O çok, çok daha fazlasıydı.

Yazdığı ama hiç göndermediği her taslak, saf bir kız çocuğundan azılı bir rakibe dönüşmesini gösteren mükemmel bir takvim gibi telefonunda duruyordu.

Kite olarak bildiği adama yazdığı her *bir* mesaj

-Gerçekte kim olduğu daha da ortaya çıktı. E-

postaları işle ilgili olmaktan başka bir şey değildi.

Erkek kardeşi talepkar ve baskın olmaktan başka bir şey yapmıyordu. Babası yalvaran ve yapışan biriydi.

Ama Kite.

Nila'nın içindeki iyiliği ortaya çıkardı. Bense en kötüsünü ortaya çıkarıyordum. Başımı salladım, dudaklarımdan dökülen kıkırdamayı engelleyemedim.

Neden daha önce görmemiştim? Neden şimdiye kadar anlamamışım? Ben lanet bir aptaldım.

Nila kollarını kavuşturmuş, ölümüne bakıyordu. "Özel hayatıma gülmeyi

mi?"

Kıkırdamayı bıraktım, boşluğu bir kez kucakladım. "Size güldüğümü düşündüren nedir Bayan Weaver?"

Onun adını söylediğim anda, onunla savaşmak için duyduğum sarhoş edici bağımlılık yaratan ihtiyaç içerideki hapishaneden kurtuldu.

Lanet olsun, özgür olabileceğim tek zaman ondan uzak durmakmış gibi görünüyordu. Ama hayatta olduğum tek zaman onu kışkırtıp Kedi yavrusu gibi öfkesi hayat iksiri gibi.

Siktir, sıçtım.

İlk defa bunu kabul ettim. Nefretle, korkuyla ya da hayal kırıklığıyla değil; sadece Nila Weaver'ın kontrol edemediğim bir güç olduğunu ve ne kadar inkâr etmek istesem de üzerimde bir gücü olduğunu kabul ettim.

Jasmine görmüştü.

Kız kardeşimin kastettiği buydu.

Ama dinlemeyecek kadar götün tekiydim.

Yarın kız kardeşine geri dönüp bu konuşacaksın.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Ve bana tarafsız, saf bir yön verecek kadar güvendiğim tek kişiydi. Biz Hawk'ın yüz karasıydık.

ve bu tek sebepten dolayı yakınlaştık. Kes benim en iyi arkadaşımdı.

-tabii ki yakın zamana kadar- ama kız kardeşim benim kurtarıcımdı.

Ne babam biliyordu, ne de Yasemin'i biz erkeklerden ve kirliliğimizden uzak tutan büyükannem.

Kimse kız kardeşimle aramızdaki bağı bilmiyordu.

Tıpkı Nila ile bağı kimsenin bilmediği gibi. İkisi de sırdı.

Ve her ikisi de benim için şimdiye kadar yaşadığım tüm diğer ilişkilerden daha fazla şey ifade ediyordu.

Kahretsin.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek telefonunu masamın üzerine koydum.

Nila bakışlarını cihazdan hiç ayırmadı. "Yaptığım her şeye gülüyor gibisin, bu yüzden mesajlarımın seni sonsuza kadar eğlendirdiğini düşünmek mantıklı."

Tüm odağımı kaybetmeden ve Nila'nın yutmak için o kadar uğraştığım her şeyi sürüklemesine izin vermeden önce buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmalıydım.

"Yıkıma davetiye çıkarıyorsunuz Bayan Weaver" diye mırıldandım. Masanın etrafında dolanıp uzun saçlarının uçlarını yakalayıp parmak uçlarımda döndürürken nefesim kesildi.

Saçında bir şeyler vardı. Beni emerken ya da daha iyisi, içine boşaldıktan sonra terli göğsüme yapışırken saç tellerinin sikimin üzerinde olmasını isteyen vahşi yanıma çağıran bir şey.

Bu fanteziler kafamı boşaltmama yardımcı olmamıştı. Son iki haftada daha da kötüleştiler. Ve kendime hizmet etmeyi reddediyordum. Ancak, yerine birini çağırma düşüncesini midem kaldırmadı.

Tıpkı Nila'nın saçlarını küçük parmağıma doladığım gibi, o da beni kendi saçlarına doladı.

"Nila. Benim adım *Nila*. Sikin ağzımda ve dilin bacaklarımın arasında olduğuna göre bana böyle de diyebilirsin. Birbirimizin tadına bakmak gibisi yok, değil mi *Jethro*?"

Saçını çekiştirdim. "Sessiz ol." "Hiç şansın yok."

Gözlerim açıldı. Kimdi bu kadın? Vücudu öfkeyle titrerken benimle alay ediyor, beni dürtüyordu. Sanki patlamamı *istiyor gibiydi*. Ona zarar vermemi. Misilleme yapmamı.

Belki de öyledir?

Belki o da benim gibi hissediyordu - tartışmalarımızda bir bağlantı, kavganın sıcaklığında anlamlandırılması gerekmeyen ezici duygulara teslim olma özgürlüğü.

Yarattığım bu kişiliği nasıl sürdürebileceğimi sanıyordum? Yıllarca başarıyla taşıdığım bu zarif sofistikeliği?

Zamanım dolmuştu.

Ve Nila gidene kadar da öyle kalacaktı.

Onun ortadan kaybolacağı düşüncesiyle sertçe yutkundum.

Gözlerim elmas yakaya takıldı. "Sana yapabilirdim, ama bence hoşuna giderdi."

Tasma boynunda olduğu sürece yaşıyordu. Elmaslar parıldadığı ve onu gökkuşaklarıyla ıslattığı sürece, bana eziyet etmek için orada olacaktı.

Ve her geçen gün beni daha da zayıflattı. Ve zayıflatırdı.

Ta ki bir gün hepsini kaybedene kadar.

Böyle bir şey olamaz.

Ama bunu önlemek için ne yapabilirdim?

Senden nefret etmesini sağla. Seni hor görmesini sağla.

O zaman aniden fikrimi değiştirmek istesem bile bu benim isteğim dışında olurdu.

"Bana yaptığın her şeyden nefret ediyorum," diye tısladı.

Onu masaya yaslayarak, "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandım. Gözlerim dudaklarına kaydı. Onu öpmek için neler vermezdim. Haftalardır onu öpmek istiyordum.

Ağız aralandı, nefesi yumuşak ve hızlı bir hal aldı. "Evet, her şey."

Öfke odanın içinde dönüyor, ısıtıyordu. "Seni öpmemi beklemek hoşuna gidiyor görünüyor."

Kadın . "Kendini övme."

Çenesini tutarak parmaklarımı yanaklarına geçirdim. "Seni şimdi öpsem, ne istersem yapmama izin verirsin."

Mücadele etti, gözleri siyah bir vahşilikle parlıyordu. "Öp beni, ben de seni ısırayım."

Kavgamızın saçmalığına gülmek istiyordum ama bu beni iki haftadır hissetmediğim kadar canlı hissettirmediyse ne olayım.

Yine de devam etmesine izin veremezdim.

Buna bir son verilmeli.

Çenesini bırakarak ona bir tokat attım.

Dudaklarından şaşkınlık ve acı dolu bir nefes kaçtı.

Avucumdaki yüzük bana olmak için yetiştirildiğim adamı hatırlattı ve kendimi yüzüğün içine attım. Yanağındaki parlak kızarıklık Yüzü yana kaymış, onu yalamam için yalvarıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Onu yakınımaya çekerek dilimi sıcak, cezalandırılmış etinin üzerinde gezdirdim ve fısıldadım: "Eğer kışkırtmalarınıza boyun eğsem beni çok seversiniz Bayan Weaver. Sizi daha önce uyarmıştım; bu oyunu oynamakta ısrar ederseniz kazanamazsınız."

Zor nefes aldı. "Komik, skorun eşit olduğunu sanıyordum."

Soğuk dudaklarımı onun sızlayan yanağına bastırdım. "Komik, doğduğun gün kaybettiğini sanıyordum."

Nefesini içine çekti, kara gözleri yaşlarla doldu. Benim için vur.

Bu tartışmayı , peki neden midem kurşun gibi hissediyordu?

Onu bırakarak masadan yeni hazırlanmış sözleşmeyi aldım ve yüzüne çarptım. "Bunu kabul ettin. İmzala."

Yeni mürekkeplenmiş belgeyi görünce ağzı bir karış açıldı. Bilgisayar ve yazıcı yerine kalem ve mürekkeple, geleneklerimize uygun şekilde özenle kaleme almak için gecelerimi harcamıştım. Mükemmel değildi ama bağlayıcıydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Evrakları karalamak için kullandığım kuğu tüyünü kaptığım gibi Nila'nın elini çaldım ve parmaklarını tüyün etrafına doladım.

"Nedir bu?"

"Felaket koşu girişiminizden borçlu olduğunuz anlaşma." Sayfaya dokunarak, "İmzala" dedim.

"Okuyana kadar hiçbir şeyi imzalamıyorum." Bakışları simsiyah parlıyordu, yanağı tokadımın etkisiyle hâlâ pembeydi.

Bir adım geri çekilerek ellerimi açtım ve sözleşmeyi sundum. "Elbette, Bayan Weaver. Okuyun."

çattı, elleri titreyerek kitabı elimden kaptı. Okurken dudakları aralandı.

Ne dediğini bilmek için görmeme gerek yoktu. Ruhuma işlemişti.

Tarih: 5^{inci} Eylül 2014

Bryan Hawk'ın ilk doğan oğlu Jethro ve Emma Weaver'ın ilk doğan kızı Nila Weaver, bunun yasalara uygun ve tartışılmaz bir sözleşme olduğuna yemin ederler.

Nila Weaver, teklifi kabul ettiği 19 Ağustos sabahı yapılan anlaşma uyarınca, özgür iradesinin, düşüncelerinin ve bedeninin tüm sahipliğini iptal eder ve bunları Jethro Hawk'tek velayetine verir
Jethro Hawk'tan özgürlüğü karşılığında kaçmasını istedi.

Borç Mirası olarak adlandırılan önceki tartışılmaz belge, ikinci talep hakkına girer ve bu yeni belge olduğu sürece geçersiz kalacaktır.
anlaşma yürürlüktedir.

Uzlaşılan şartlar Nila'nın özgürlüğü ve Borç'un serbest bırakılmasıydı
Kazanırsa miras, kaybederse Jethro Hawk'a ait olan her şeyi iptal eden gönüllü imzası.

19 (Ağustos)tarihinde Nila Weaver kaybetmiştir; dolayısıyla bu anlaşma tamamlanmış ve bağlayıcıdır.

Hem Nila Weaver hem de Jethro Hawk ne koşulların ne de kalp değişiminin bu yemini değiştirmeyeceğine söz verir.

Hastalıkta ve sağlıkta. İki
ev.

Bir sözleşme.

Zaten imzalamıştım, aşağıdaki sayfanın yarısını kaplıyordu.

Nila dehşete düşmüş bir halde başını kaldırdı. "Ciddi olamazsın. Sen-sen
-"

Gerildim. "Ne söylediğine dikkat et. Bunun senin için ne kadar acı verici olacağını düşün.

eğer bir daha akıl sağlığıma hakaret edersen."

Ağzından dökülmek üzere olan kelimeleri yutkunarak geri çekti. "Bunu imzalamıyorum, seni piç kurusu."

Başımı eğdim. "Piç mi? İlginç bir kelime seçimi." "Bunu beğenmedin mi? Şerefsiz ne dersin? Katil? Tecavüzcü?" Ona bir tokat daha attım, paylaştığımız eşit yanmanın keyfini çıkarıyordum.

Acı vermek için . Zevk vermek için zevk. İkisinin birbiriyle ilişkili olması ne tuhaf.

"'Piç' ve 'sik kafalı'yı kabul ama 'tecavüzcü'yü hiçbir koşulda kabul etmem. Seni almaya çalıştım mı? Seni zorladım mı? Ve ben katil değilim."

Gözleri parlıyor, parmakları yanağını ovuşturuyordu. "İlk Borç ödendikten sonra olanları kasten mi görmezden geliyorsun yoksa sadece işine gelen şeyleri hatırlayacak kadar deli misin?"

Deli.

Bir elimi sonsuz yavaşlıkta saçlarımda gezdirdim. Onu cezalandırmak için tüm gerekçelerim vardı. Onu defalarca uyarmıştım.

"Söylesene Jethro, *katil* olmadığını söylüyorsun, henüz. Ama öldürücü darbeyi vuran sen olacaksın, değil mi? Geçmişte bunu itiraf etmiştin. Tabii çok korkak olup babana . Ya da belki zavallı Kes. Beni o mu öldürecek? O senden daha büyük bir adam mı? Artık istenmediğinde aile hayvanını öldürmek için mi?"

Çenemi o kadar sıkımsıttım ki ağrıyordu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gerçeği zaten tahmin etmişsinizdir.

Düşünce neredeyse yanağı kadar parlak bir şekilde parladı.

"Gerek yok, ben zaten biliyorum. Ne kullanacaksın? Kasap bıçağı mı? Keskin bir bıçak mı, kör bir bıçak mı?" Sesindeki güç ve mücadele aniden hıçkırıklara dönüştü. "Kanım mükemmel ayakkabılarının üzerine döküldüğünde kendinle nasıl yaşayacaksın?"

Oda hüznle paramparça oldu; duvarlar korkunç geleceklerle bizi ezdi.

Dehşet dolu bir feryatla kendi içine kıvrıldı, sanki ruhu dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi karnını tuttu. "Söylesene Jethro, madem kısıtlı bir zamanım kaldı, neden bana bunu imzalatma maskaralığını yapıyorsun?!" Parşömeni yüzümün önünde salladı. "Bu da ne ? Bir adı var mı? 'Weaver Vexation' olabilir mi?"

Akıl sağlığı her hecede hızla özölüyordu.

Kaskatı kesildim, çılgınca sevgili buzuma sarıldım. Ama o anda, onun acısını hissettim. Gözyaşlarını tattım. Onun kederini yaşadım.

Ellerim titredi. O zaman verdiğim isim bana küstahça gelmişti ama şimdi bunun onu nasıl paramparça edebileceğini görebiliyordum.

Sakin .

Ofisteki hava durgunlaştı, konuşmamı bekliyorlardı. Sonunda itiraf ettim, "Ayin Yemini."

Her şey onu ezecekmiş gibi görünmeden önce yarı kıkırdadı, yarı güldü. "Bunu mi yaptın?! Kutsal evlilik *yemini* mi?"

Ben cevap veremedem başını salladı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Sallanırken, sıcak gözyaşları sözleşmeye sıçradı, mürekkeple karıştı ve büyük siyah girdaplarla lekелendi.

Bana bu fikri veren oydu. Ne de olsa teknik olarak evliydik. için yaratılmıştık, kaderimiz birbirimizi deliliğe sürüklemektir. Bu bizim kaderimizdi. *Lanet olası kaderimiz.*

Kahkahaları hıçkırıklara karışıyordu. Bu ses tamamen kalp kırıcıydı. O yerde daha sıkı kıvrılırken bedenimi hareket etmeyecek şekilde kilitledim.

"Bu gerçek. Bu...bu bir kabus değil. *Bu gerçek!*"

Gözlerinden süzülen yaşlar, nefesi sıkışıp boğulurken daha da hızlı akmaya başladı. Boğuldu, hıçkırdı ve tekrar boğuldu. "Bu değil

adil. Eve gitmek istiyorum."

Hiç kimsenin bu kadar tamamen dağıldığını görmemiştim.

Bu sadece eylemle ilgili değildi. Bu, hissetmesine izin vermediği her şeyle ilgiliydi. Geçmişini geride bırakmamıştı. Bunun onun geleceği olduğu gerçeğiyle yüzleşmemişti ve ne kadar mümkün olduğunu düşünse de geri dönüşü olmayacaktı.

Gerçek değilmiş, her şey bir şekilde yok olacakmış davranarak böyle mi hayatta kalmıştı?

Her şey tepeye çıktı ve kırıldı, küçük bedenini kederle titretti.

Böyle bir zayıflık görmekten nefret ederek dikildim. Onu yıkıma sürüklediğim için küçümsedim. Ama aynı zamanda, onun savunmasızlığı karşısında koruyucu bir tavır takındım, nöbet tuttum, arınabileceği bir huzura sahip olduğundan emin oldum.

Bir , onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum. İkimiz de istemediğimiz bir geleceğe zincirlenmiştik ve ikimiz için de bir çıkış yolu yoktu.

Ona dokunmadım. Ona eziyet etmedim.

Endişelerini kusmasına ve kendini temizlemesine izin verdim. Sadece ağlamasına izin verdim.

Her damlacık halının üzerine sıçradığında, kendimi kıskançlıktan çatlarken buldum. Serbest bırakılmanın onun için bu kadar kolay olmasını kıskanıyordum. Bu yüzden

Kendini tekrar bir araya getirme gücüne sahip olduğunu bildiği için çözülmesi kolaydı.

Yarım saat geçti, belki de sadece on dakikaydı, ama Nila'nın gözyaşları yavaş yavaş durdu ve sarsılan bedeni derin, sonsuz bir sessizliğe gömüldü.

Gece tamamen lekelenmişti. Ona bir şey imzalatmak için hiç hevesim yoktu.

ya da savaşmak için. Ve kesinlikle zalim olmak için daha fazla enerjim kalmamıştı.

Buna gerek yoktu. Onu kırmak zorunda değildim, o kendini kırdıktan sonra olmazdı.

İçimi . "Ayağa kalk."

Yavaşça, sessizce ve itaatkârca ayağa kalktı. Bir hayalet gibi bembeyaz, sallanarak duruyordu. Ellerinde hâlâ gözyaşlarıyla ıslattığı tüy kalem ve parşömeni tutuyordu.

Tek kelime etmeden ıslak belgeyi masanın üzerine koydu, kuğu tüyünü mürekkep kuyusuna daldırdı ve imzasını attı.

Midem yanlış yöne savruldu. Mutlu olmalıydım ama bunun yerine sevincim içimi çürüten kirli bir yağa dönüşmüştü.

Göz temasından kaçınarak fısıldadı, "Odama dönmek istiyorum. Eğer içinde birazcık ruh varsa, Jethro, benim için bu tek şeyi yapacaksın."

Kalbim sıkıştı, buzul kırdı, damla damla eridi. Ellerim ona dokunmak, teselli etmek, rahatlatmak için kaşınıyordu.

Senden nefret ediyor, g t herif.

Ona dokunulmasını istemesine imkan yoktu. Özellikle de benim tarafımdan. En azından onu serbest bırakabilirdim.

Sonsuz bir yavaşlıkla masaya döndüm ve telefonunu aldım. "Al bakalım." Gevşek avucunun içine bastırdım.

Beni tanımadı bile.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca ona odasına kadar eşlik ettim.

Keşke bana cevap versen Vaughn. Lütfen bana bir şeyleri havaya uçurmak üzere olmadığını söyle, Tanrı bilir ne ile buraya saldır ve kendini tutuklat ya da daha kötüsü... öldür. Lütfen cevap ver. Seni özledim.

Yanaklarımdaki yapışkan tuzu sildim. Kalbim yanmış bir et parçası gibi ağırlaşmıştı. Dün gece uzak bir hatıraydı, oldukça sisli ve bulanıktı. Havai fişekleri hatırlıyordum, kitap okuyarak ve bahçe büfesinin hazırlanmasında çalışanlara yardım ederek geçirdiğim rahat günü hatırlıyordum ama Jethro'nun ofisinde neler olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

Tek bildiğim sonunda patladığımdı.

Geldiğim gün kulübede yaptığım ağlama, ne kadar çözüldüğümün yanında hiçbir şeydi.

Jethro'nun beni en zayıf halimle görmüş olmasını önemsemeliydim ama enerjimi toplayamıyordum. Kendimi garip bir şekilde uzak, her şeyden soyutlanmış hissediyordum.

Ağlamana izin verdi.

Bana eziyet etmedi ya da daha fazla dehşet yaşatarak durumu daha da kötüleştirmede. Buzdan bir heykel gibi duruyordu, hiç boyun eğmiyordu ve hiç erimiyordu, ben halısının içine ağlarken üzerimde yükseliyordu.

Ama o kutup sessizliğinde bir şey vardı... farklı bir şey.

Sessizliği pişmanlıkla zonkluyordu... anlayış ve hatta karşılıklı ıstırapla.

Ay ve yıldızlar yerini bir başka muhteşem güne bırakmış, güzel bir partinin korkunç sonunu mucizevi bir şekilde iptal etmişti.

En iyisi mi? Jethro beni yalnız bıraktıktan sonra ölü gibi uyumuştum. Ağlamak her şeyimi tüketmiş, beni bilinçsizliğe sürükleyen yoğun bir baş ağrısıyla baş başa bırakmıştı.

Telefonum çaldı.

Başımı sallayarak dün geceyi yok ettim ve parlayan ekrana baktım.

İkizimden bir cevap almak istiyordum. Ama aldığım cevap daha iyiydi.

Kite007'den iki hafta sonra gelen ilk mesajı okuduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kite007: İki haftadır sessiz olduğun için neden cevap vermeni umuyorum bilmiyorum ama boktan bir gece geçirdim ve konuşmaya ihtiyacım var.

Yargılamayacak biri.

Bana mesaj atmaya mı çalışıyordu?

Gelen kutusunda hızla gezindim ama hiçbir şey bulamadım. Jethro'nun Kite'in mesajlarını sildiğini düşününce midem bulandı. Ne göt herifti.

Tek bağlantısı babası ve erkek kardeşi olan, gözlerden uzak bir terziyken, üç yöne savrulan biri haline gelmişim. Her ne kadar inkâr istesem de Kite'a karşı bir şeyler hissediyordum. Benim için bir piçti, ama bana ona karşı koyma gücü verdi ve bu da Kestrel'e karşı hisler geliştirmeme neden oldu. *Çünkü o aynı kişi; bunu biliyorum.*

Ona soracak cesareti hâlâ ama bazen gözlerinde sırlarla beni izlerken yakalıyordum onu.

Tüm bunların kafamın içine girmek için bir oyun olabileceği umurumda değildi. Umursamadım.

Ne düşüneceği ve kime güveneceği söylenen bir kukladan başka bir şey değildim. Tüm bunları unutmalı ve kalbimin sesini dinlemeliydim; çünkü nihayetinde beni kurtarabilecek tek şey buydu.

Sonra, tabii ki, Jethro vardı. Kafamı karıştırdı, kafamı karıştırdı ve beni tamamen şaşırttı. Bir an seve seve üzerine benzin döküp ve onu nadiren gördüğüm kişiye dönüştürebilir miyim diye baktım. Bir sonraki sefer dün geceki gibi şeyler yaptı ve ona karşı olan tüm yumuşaklığımı mahvetti.

Kendini bile anlamayan birini nasıl anlayabilirdim?

Konuşamıyorsun. Bir an onu baştan çıkarmaya çalışıyorsun, sonra kanını akıtmaya çalışıyorsun.

Birbirimiz kadar kötüydük.

Mesaja tekrar bakarak yanıtla butonuna tıkladım. Dudağımı ısırarak Kes/Kite'ın neden kötü bir gece geçirdiğini merak ettim. Jethro beni çekiştirdiğinde ne olmuştu? Ve Kes mesajlarına cevap vermediğimi fark ettiğinde neden benimle konuşmaya ?

Birbirimizi her gün görüyorduk. Tek yapması gereken kulağıma bir şey fısıldamaktı. Bu labirentimsi gizemi kesin olarak doğrulayacak bir şey.

Belki de Jethro yeni sözleşmeyi Kes'e göstermiş, Kes benim hakkımda ne hissederse hissetsin bana asla sahip olamayacağını yüzüne vurmuştur?

Ugh. Dün geceki baş ağrısı ağır bir bulutla geri geldi.

Needle&Thread: *Şimdi buradayım. Ve haklısın, yargılamayacağım. Dün gece ne oldu?*

Mesajda cinsel hiçbir şeyin yer almaması tuhaftı ama 'arkadaşlığımız' artık daha derindi.

Yastıklara daha da gömüldüm. Elmas yaka boynumu zedeliyor, sıcaktan zonkluyordu; içinde uyumak pek de rahat değildi.

Kite007: *Yepyeni bir alçaklığa tenezzül ettim. Hepimizin yetiştirilme tarzımızın ürünü olduğumuzu söylediğimi hatırlıyor musun? İçimde yanlış giden her şeyin suçunu buna atıp duruyorum. Bunu bir bahane olarak kullanıyorum, ama ya artık yeterince iyi değilse?*

Aman Tanrım.

Kite'in sesini hiç bu kadar melankolik duymamıştım. Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken kalp atışlarım hızlandı.

Needle&Thread: *yanlış bir şey yok.*

Gönder tuşuna basmadan önce durakladım. Bunu yaparsam şüphelendiğimi anlayacaktı.

Satır aralarını okur ve bunu umursamaz bir yorum olarak görmezse, gerçek ortaya çıkacak ve nasıl devam edeceğine seçim ona ait olacaktı. Bu güce sahip olmasını istiyor muydum?

Dişlerimi sıkarak gönder tuşuna bastım. Hemen bir cevap aldım.

Kite007: *Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.*

Needle&Thread: *İstersen rol yapmaya devam edebiliriz, ama bu sadece başka bir bahane. Görünüşe göre gerçekle yüzleşmeye hazırsın. İsteyip istememek sizin kararınız.*

Dakikalar geçiyor.

Zihnim geldiğim güne geri döndü. Hoş geldin yemeği, köpek kulübesindeki gece ve Jethro ile garip, aşağılayıcı karşılaşmalar. Nasıl oluyor da Hawks her şeye sahipken herkes saklanıyor gibi görünüyordu? Gerçeği mi? Jethro saklanıyordu. Kes saklanıyordu. Daniel ortadan kaybolmuştu -küçük sürüngen- ve Cut gizemli bir havayla etrafta dolaşıyordu.

Yüzeyin altında kimsenin tartışmaya cesaret edemediği çok şey vardı.

Ve dürüst olmak gerekirse, beni de aynı türden bir yaratığa dönüştürdüler. Tek bir boyuttan evrimleşmiş ve şimdi pek çok kişilikle birlikte yaşayan birine.

Hâlâ Londra'daki sessiz, baş dönmesi yaşayan kızdım ama aynı zamanda eziyet çekmeyi seven, kavgadan zevk alan ve sekse susamış bir kadındım.

Ve bu beni daha da şaşırttı, çünkü *Jethro* ile seks yapmak istiyordum, Kestrel ile değil.

Bu ne anlama geliyor?

Jethro beni tanıkların önünde tamamen ve muhteşem bir şekilde boşaltmıştı. Beni manipüle etmişti, bana bir ödül vermişti. Hem iğrenç hem de tatlıydı.

Hayır, asla tatlı değil,

Nila. Evet, tatlı.

Maskenin altında pek çok şey vardı ve tatlı da bunlardan biriydi. Kite007:

Benim çağrım mı? Dürüst olacağımdan bu kadar emin misin?

Needle&Thread: *Neden ki? Kim olduğumu biliyorsun. Ben de senin kim olduğunu bilmek istiyorum. Ben güvenilir biriyim.*

Kite007: *Yanıliyorsun. Senin kim olduğunu bilmiyorum. Her gün öyle olduğumu düşünüyorum, ama sonra sen algımı değiştiren bir şey yapıyorsun. Sen bir*

Karmaşıklık.

Kalbim patladı. Sonunda.

Onaylama. *Yaptığın her gün.*

Söylemeyin, yazmayın ya da ima etmeyin. Eylemde olduğu gibi fiziksel. Cevap verirken ellerim titredi.

Needle&Thread: *Belki de başkalarının içini görebilmek için gardınızı düşürmeniz gerekiyordur. Sen de bir o kadar karmaşık, bir o kadar kafa karıştırıcısın.*

Gönder tuşuna bastığım anda panikledim. Birbirimizi tanıdığımızı itiraf etmişti. Bunu ben de itiraf etmişim. Bu anonim özgürlük şimdi bir Bilgili kafes.

Kite007: *Bana yalan bir şey söyle. Bana gerçeği söyle. Ne sakladığını göreyim.*

Beynim zonkluyordu. Çok fazla sır, çok fazla bulmaca vardı. Çok değişmişim; artık neyi saklamam gerektiğini bilmiyordum. Pençeleri olmayan küçük bir kedi yavrusu böyle açıklayıcı bir soru karşısında top gibi kıvrılırdı ama bu artık bir seçenek değildi ve ben de öyle olmasını istemiyordum.

Artık derinlere dalmaktan ve gerçekte kim olduğumu bulmaktan korkmuyordum.

Needle&Thread: *Gerçek bir şey mi istiyorsun? Hayatımda sadece bir kez geldim, o da birkaç gün önceydi.*

Bu küçük bir itiraf gibi görünüyordu, ancak tüm yalan yayınlarımdan ve sapıkça mesajlarımdan sonra çok büyüktü.

Kite007: *Bu nasıl mümkün olabilir? Yaptığın diğer tüm lanet sürümler neydi? Kendini tatmin etme konusunda usta olduğunu sanıyordum.*

Needle&Thread: *Kim olduğumu sağlayacak sorular soruyorsun. Buna hazır mısın, Kite? Gerçekten mi? Hazır olduğunda geri dönüş yok.*

Telsiz
sessizliği.

Tipik.

Tekrar koşacaktı.

Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu, bunu sonlandırmamaya kararlıyım. Bu maskaralığı kabul etmeye bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Needle&Thread: *Düşündüğünüz gibi mastürbasyon yapan bir sürtükmişim gibi davranmaya devam edebilirim ya da size karşı dürüst olabilirim. Yine, seçim senin.*

Gözlerimi devirdim. *O bir Hawk.* Belki de hakkımdaki her şeyi zaten biliyordu? Muhtemelen ailemi yıllardır gözetim altında tutuyorlardı. Belki de Kes'in bana yanlış numaradan mesaj atmasının tek nedeni buydu - Jethro'ya ne kadar zavallı ve umutsuz olduğuma dair bilgi vermek.

Yastıklarına yaslandım. Mantıklı gelmişti. Ve çok fazla acı veriyordu.

Kite007: *Mastürbasyoncu sürtük mü? Bu başlığı sevdim.*

Gözlerim parladı; karnım hevesle döndü.

Kite007: *Daha fazlasını bilmem gerek. Konuya bağlı kalın ve bana gerçeği söyleyin. Daha fazlasını değil. Ne eksik ne fazla. Geldiğini söylediğinde ne yapıyordun?*

Kalbim hızla çarpıyordu.

Needle&Thread: *Benim için serbest bırakmalar ya koşu bandımda ya da beynim uyuşana kadar çalışarak bulundu.*

Beş dakika geçti.

Kite007: *Ve sadece sen mi geldin? O nasıl oldu? Sanki bilmiyorsun.*

Birdenbire her şeyi aşmıştım. Yalanları, yarı gerçekleri, üstü örtülü sırları. Nasıl biliyordu. Lanet kardeşinin dilini bacaklarımın arasına sokup beni yakmasını izlemişti.

Needle&Thread: *Düşmanımın dili bacaklarımın arasındayken geldim. Beni o kadar uçurdu ve zorladı ki, ona hiç kimsenin sahip olmadığı bir paramı verdim ve o da bunu bana karşı bir silah olarak kullandı. İşte, mutlu musun?*

Göğsüm bir bir kalkıyordu. Yüzsüz mesajlarla tartışmak yeterli değildi. Saldırmak, incitmek ve çığlık atmak istiyordum.

Kite007: *Burada benimle olsaydın, sana ikinci tahliyenı verirdim. Seni sırlıklam olana kadar , sonra da seni gördüğümünden beri yapmak şeyi yapardım.*

Ağzım korkunç derecede kurudu.

Needle&Thread: *Ne yapmak istediniz?*

Kite007: *Ne kadar sıkı olduğunu hissetmek istiyorum. Seni doldururken ıslak sıcaklığını deneyimlemek istiyorum. Sana sikimi vermek istiyorum Needle. Bana izin verir misin?*

Aman Tanrım. Vücudum arzudan kemiksiz kaldı. Farklı bir göndericiden başka bir mesaj geldi.

Tekstil: *Nila? Bana neden cevap vermediğini anlıyorum, ama V ve benim bu işi bitirmenin bir yolunu bulmaya daha yakın olduğumuzu bilmen gerektiğini düşündüm.*

Bu saçma kabus. Umudunu kaybetme, tatlım. Seni çok seviyorum.

Oh, kötü zamanlama, baba. *Cidden* kötü zamanlama. Şehvetim için için yanan bir öfkeye dönüştü.

Saçma mı? Bunun *saçma* olduğunu mu düşünüyordu? Annemi ve soy ağacımdaki tüm ilk doğan kadınları öldüren bu borç saçma mıydı?

kelimelere güldüm. Bu saçma değildi; delilikti.

Needle&Thread: *Baba, beni almalarına izin verdin. Geldiklerini başından beri biliyordun ama beni korumak için hiçbir şey yapmadın. Beni besili bir dana gibi gözyaşı dökmeden ve şiddet uygulamadan teslim ettin. Benim için geldiğini nasıl söylersin? Beni sevdiğini nasıl söylersin?*

Umudumu kaybetmiyorum. Kendi umudumu inşa ediyorum ve hayatımda ilk kez sana bağlı değil. Beni rahat bırak.

Gönder tuşuna bastığımda çok titredim. Babamla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım. Hiç bu kadar saygısız olmamıştım. Kendimi hasta ama aynı zamanda özgür hissettirdi. Onu hayal kırıklığına uğratma korkusundan arınmış.

Çünkü önce o beni hayal kırıklığına uğrattı.

Kite007: *Seni becermeme izin verir miydin? Kuralları bana çok ihtiyacım olan şeyi verir misin?*

Zihnim Kestrel'le yattığıma dair görüntülerle dolup taşıyordu ama ne kadar çabalasam da tek görebildiğim Jethro'ydu. Tek hissedebildiğim Jethro'ydu. Tek istediğim Jethro'ydu.

Kahretsin.

Lanet telefonumu duvara fırlatmak istedim.

Needle&Thread: *Sana bir cevap vermeden önce bana bir soru cevapla.*

Kite007: *Ne?*

Derin bir nefes alarak yazdım:

Needle&Thread: *Önce beni öper misin? Yoksa bu kurallara aykırı mı?*

Bir dakika. Sonra iki.

Kite007: *Seni sadece öpmezdim. Yanaklarını tutardım ve ağzına tapardım. Dudaklarını yutar ve dilinle sarhoş gibi sevişirdim. Seni içime çekerdim, böylece ciğerlerimde sonsuza dek yaşardın.*

Hareket edemedim.

Hawk kardeşler arasındaki bir başka fark daha. Biri beni öperdi, diğeri ise öpmemek için elinden geleni yapardı. Biri ölene kadar bana tapardı, diğeri ise muhtemelen mezarımda dans ederdi çünkü bu onun yükümlölüklerinin tamamlandığı anlamına geliyordu.

Kalbim toz haline geldi.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Telefonumu ters çevirerek kılıfını çıkardım, bataryasını söktüm ve parçalara ayrılmış cihazı komodinin çekmecesine attım.

Cevap vermeyi umursamadım.

Sessizliğimin onun duygularını incitip incitmemesi umurumda değildi.

Tek umursadığım siklonik acıyı dindirmektir. Ve lanet olası

Jethro Hawk'ı unutmaya çalışmak.

Ertesi sabah duş almış, göğsünde payetli bir orkide olan siyah maxi bir elbise ve mor bale terlikleri giymiştim.

Biraz boşluğa ihtiyacım vardı ve arazinin etrafında yürüyüşe çıkmayı planlıyordum. Telefonumu hâlâ açmamıştım ve açmak için de bir isteğim yoktu. Telefonum hala çekmecedeki parçalar. Şimdilik dış dünya ya da Kite'in cevabı umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Özgürleştiriciydi.

Yatağımın ucuna oturarak saçlarımı hızla ördüm ve uzun ipi omzuma .

Odamın kapısı çarparak açıldığında başımı kaldırdım. "Bu da ne-"

Jethro kapının girişinde nefes nefese duruyordu. Soğuk kalpli düşmanım siyah kot pantolon ve gri bir tişört giymişti -cidden, başka bir tişörtü yok muydu?

Renkler?

"Nereye gittiğini ?" Sesi çakıl, granit ve buz gibiydi.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak ayağa kalktım. "Size de günaydın. Bilmeniz gerekiyorsa efendim, yürüyüş vaktim geldi. Gördüğünüz gibi ben iyi bir evcil hayvanım. Günlük egzersizimi yaptığımdan emin oluyorum."

Ateşle ya da duruma göre buzla oynadığımı biliyordum, ama gerçekten umurumda değildi.

Ofisinde geçirdiğim önceki gece içimde bir şeyleri kırmıştı ve Kes/Kite beni istediğinden bahsederek işimi bitirmişti.

Dün gece Kite beni öpeceğini söylediğinde yaşadığım paniği çözememişim; ani dehşetim bir anlam ifade etmiyordu. Ama şimdi anlamlıydı.

Kes'in/Kite'ın nezaket tuzağına düşmeme izin verirsem, kazanmak için mücadele ettiğim her şeyi kaybedecektim. Ve bundan vazgeçmek istemiyordum. Ben

bencil ve bu yeni Nila'yı sevdim. Ve eğer bu, iyi kalpli insanlardan uzak durmam ve etrafımı sadece piçlerle çevirmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Jethro'nun kalbimi çarptırmasına ve isteksiz ıslaklığı çekmesine izin verilen tek kişi olacaktı. Başka kimse olmayacaktı.

"Dikkatli olun Bayan Weaver," diye mırıldandı Jethro. Odaya girerken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Onun varlığı bir meydan okumaydı ve ben bunu karşılamaya hazırdım. Aramızdaki küçük mesafeyi geçerek halının ortasında buluştuk; her kasım gergin ve dövüşmeye hazırdı.

Burun delikleri alevlendi, altın rengi gözleri benimkileri derinlemesine inceledi. "Ofisimde yaşadığın fiyaskodan sonra yatağının altında saklanacağını düşünmüştüm."

Omuz silktilim. "Herkesin bir sınırı vardır ve ben benimkini aştım. Senin şanssızlığına, benim limitim şimdi arttı, bu yüzden yakın zamanda tekrar kırmamı bekleme." Babama verdiğim cevabı düşünerek gülümsedim. Sonunda ona beni rahat bırakmasını söyleyecek cesareti bulmuştum. Jethro da farklı olmayacaktı.

Tıpkı telefonumun fişini çektiğim gibi onun fişini de çekmeye hazırdım.

Bir adım daha atınca parmak uçlarım göğsüne indi ve nazlı nazlı kemerine doğru eğildi. Gözleri parladı ama tuttu. "Beni zorladığın için teşekkür ederim, Jethro. Sen olmasaydın, hâlâ korkuyor olurdum. Ama şimdi hissediyorum ki şaşırtıcı bir şekilde...sakin."

Gelecek için endişelenmeyi bıraktığım bir sakinlik. En az onlar kadar değişken ve en az onlar kadar dengesiz olduğum bir sakinlik.

"Sana ayak uyduramıyorum." Sesi karanlıktı ve içinde öfke izleri vardı. Başını eğdi, tuzlu ve biberli saçları pencereden sızan sabah güneşini yakaladı. "Beni yine şaşırttınız Bayan Weaver ve bir kez daha bundan hoşlanmadım." Öne doğru eğildi, dudakları benimkilere çok yakındı. "Hakkınızda bildiğim her şeyin yalan olup olmadığını merak etmeye başladım."

Sağlam durdum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu konuşma neden dün telefonda yaptığım konuşmaya benziyor?

Kıkırdadı. "Biz Hawk'ların kendi yöntemleri vardır. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Şifreli yorumu beni raydan çıkarmadı. Kite'ın mesajlarını okumuştı. Benim hakkımda, tamamen yabancı biri için kastettiğim her şeyi biliyordu.

Daha çok baktım, birçok katmanını ortaya çıkarmaya çalıştım. Ama bu, kendimden başka hiçbir yansıması olmayan siyah bir göle bakmak gibi anlamsızdı.

"Gelin. Değerli taş ve kahvaltı zamanı." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Açlıktan ölmek üzere olduğunuza hiç şüphem yok... neydi o? *Çöküş* kelimesini mi tercih edersin yoksa *histeri* mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "İkisi de değil."

"Birini seçmek zorundasın."

"Hayır, tanımlamıyorum. Eğer tanımlamamı isterseniz, buna veda etme şeklim diyebilirim."

Sarsıldı. "Güle güle mi?" Elleri yumruk olurken parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Kime?"

Gözlerim gerildi, onu okumaya çalışıyordum. Mükemmel bir rol oynadı. Eğer Kestrel'in bana mesaj attığını biliyorsa, aldatmacasını çok iyi saklamıştı, çok iyi. Mükemmel yalancı.

"Geçmişime, eskiden olduğum kişiye, Kite adında bir arkadaşıma." Tepki çok inceydi.

Küçük bir nefes alışı. Yüzünün hafifçe beyazlaşması. Kaslarının fark edilemeyen ürkekliği.

Sonra kayboldu, çok iyi koruduğu karlı dış görünüşünün altına gizlendi. "Ah evet, James Bond aptalı, 007. Seninle mesajlaşmayı bırakamayan aynı salak." Hızla hareket ederek dirseğimden tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi. "Vedalaştığınıza sevindim. Bitmemiş bir işle ölmekten daha kötü bir şey olamaz." Gülümsemesi, aniden yırtılan göğsümde şiddetli rüzgârların esmesine neden oldu.

Çarparak durdum. "Kendine engel , değil mi?" Durakladı, alnı çatıldı.

"Bu kadar acımasız olmak zorundasın."

Dramatik bir şekilde iç çekerek beni kapıdan uzaklaştırdı ve tekrar odanın ortasına doğru götürdü. "Ben zalim değilim."

Güldüm. "Bunu muhtemelen aynaya baktığında yansıması olmayan kalpsiz insan söylüyor"

Tehditkâr bir adım daha attı. Ben de bir adım attım. Ondan uzaklaştım, avcı ve av olarak odanın içinde yavaşça vals yaptım.

"Ruhsuz olduğumu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Tamamen ruhsuz."

Sırıttı. "Tamam, dene beni. Benden bir şey yapmamı iste. Sana bir ruhum olduğunu kanıtlamamı sağla."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Bir adım daha atarak beni yatağa yaklaştırdı. Etrafında zonklayan öfke yerini cinsel ilgiye bıraktı. Nefes alışım hızlandı.

Altın rengi gözleri karardı. "Kanıtı ihtiyacı olan sizsiniz Bayan Weaver. Seçimi siz yapın."

Ona ne yaptırabilirim?

Onun bir kalbi olduğunu ve onu baştan çıkarma kararımın gerçekten işe yarayacağını ne kanıtlayacaktı?

Biliyorum.

Yapmaya çalıştığım her şeyin merkez üssü gibi görünen tek şey.

Geri çekilmeyi bıraktım, güvenimi kaybedip kaçmamak için dizlerimi kilitledim. "Elimde bir şey var. Bir test. Düşündüğüm gibi bir canavar olmadığını kanıtlayacak."

Yaklaştı, dudaklarında yavaşça yayılan bir gülümseme vardı. " et."

Ellerimi birleştirip derin bir nefes aldım. Uçurum ardına açıldı. Bir inanç sıçraması yaptım ve atladım. "Öp beni."

Odadaki oksijen kayboldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Jethro dondu kaldı. "Affedersiniz?"

Dik durarak, "Beni öpmeye çok yaklaştın. Ahırda, ormanda, bana İlk Borcu ödetirken, hatta ofisinde bile. Alay etmenden bıktım, Jethro. Ne zaman işler ilginçleşse beni çekmenden bıktım. Nedenini bilmek istiyorum."

Jethro'nun elleri iki yanında kenetlendi. "Ve aptal bir öpücüğün neyi kanıtlayacağını düşünüyorsun?"

Gözlerimi kısmıştım. "Düşündüğün kadar soğuk olmadığını. Baş düşmanını öpmekten etkilenecek kadar önemsiyorsun." Jethro güldü ama gülüşünde belirsizlik ve... korku mu vardı?

"Böyle saçma bir noktayı kanıtlamak için seni öpmeyeceğim."

Onunla alay edercesine ellerimi açtım. "İstedğim her şeyi yapacağını "

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Değerli bir şey söyledim."

"Beni öpmeye değmez mi?"

Bakışları benimkilere kilitlendi. Bir saniye geçti. Bir saniye daha.

Sonra buz gibi kabuğunu kaybetti. "Benden ne istiyorsun, Nila?" Kalbim durdu.

Nila.

Bana *Nila* derdi.

Ben kazanmıştım. Bir şekilde ona adımı söyletmiştim.

Kalbim kanatlandı, aynı şekilde içim de arzuyla titredi.

Tekrar söyle.

Kazanmanın mutluluğunu duyayım.

Kaydığını fark eden Jethro'gözleri irileşti, ardından öfkesi yüzüne yansıdı. Öfkeyle ileri atıldı ve parmaklarını boğazıma doladı. Kontrolünün pürüzsüz kenarları şimdi öfkeyle sivrilmişti.

Yatak kaçışımı engelleyene kadar geri geri gittim. Jethro beni takip etti. parmakları boynumda sıkılaşıyor. "Söyle bana, lanet olası. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Bakışlarındaki anlaşılmaz ifade kalbimi acıttı. Kendini çok iyi saklamıştı. Topladığım kısa gerçek kırıntıları birbirini . Var olmayan bir şeyin .

Öyle bir şey var. Zorlamaya devam et.

Gözlerim ağırlaşmıştı, vücudum hızla artan şehvetle titreşiyordu. "Sadece istiyorum...."

Bu tartışmanın bir anlamı yoktu. Daha başlamadan bitmişti.

"İhtiyacım var..."

Azıcık da olsa önemseyebileceğini bilmek. Beni

biraz olsun istemeni.

İçimde beni öldürmeni engelleyecek bir şey bulman için.

Pegasus'un uçup beni alıp götürmesini dilemek gibiydi. Dilediğim hiçbir şeyi elde edemezdim. Jethro'ya karşı hissettiklerim yersiz, yersiz olduğu kadar da yanıltıcı. Beni avladığını görmüştüm. Canımı almaktan bahsederken duyduğu soğuk zevki görmüştüm. Gördüğümü sandığım diğer her şey bir yalandı.

Sertçe nefes aldı, odun ve deri kokusu etrafımı sardı.

Ellerim onunkileri tutmak için havalandı ve parmaklarını çekmeye çalıştı.

"Sadece... unut gitsin. Bırak gideyim. Bir şey söyleyecek kadar aptal olduğumu unut."

Jethro ellerini bırakıp volta atmaya başladı. "Unuttun mu? Konuyu açan sensin. Tekrar tekrar konuyu açıyorsun. Seni öpmemi istemenden bıktım usandım." Bir elini saçlarında gezdirerek, "Aramızdaki anlaşmayı bozan sensin," diye ekledi.

"Ne anlaşması?"

"Borçlar, Bayan Weaver! Yapmamız gereken tek şey bu. Senin iyiliğin ya da duygusal tatminin umurunda değil. Aramızdaki seksin bir ceza olması gerekirken, sen bunu bir ödöl gibi gösteriyorsun. Lanet bir lezzetli bir ödöl."

Çenesi bir kez daha kayınca sıkıştı, yüz hatları karardı. "Beni o kahve dükkanında öpmeye çalışarak basit bir yükümlülüğü mahvettin! Hepsi senin suçun. Eğer benden korkuyor olsaydın, bu çok kolay olurdu!"

Başımı kaldırdım. Jethro kaybetmek üzereydi. Belagati küfürlerle dolmaya başladı.

"*Kolay mı?* Bunun kolay olacağını mı sanıyorsun? Bunların hiçbiri kolay olmazdı Jethro, ikimiz için de. Beni her taciz etmeye geldiğinde bir köşede ağlıyor olsaydım bile daha iyi olmazdı. Sadece *farklı* olurdu."

Jethro patladı. "Seni sikmeyi ne kadar çok istediğimle her gün lanet bir savaş vermemden daha iyi olurdu!"

Kalbim yerinden fırladı, meme uçlarım onun sesindeki acı dolu ihtiyaçla çakıllaştı.

"Benim de aynı sorunu yaşadığımı düşünmüyor musun? Bu sorunla nasıl yaşayabilirim?"

Senden nefret ettiğimi, gelecekteki katilim olduğunu bilmeme rağmen

seni arzulamaktan? İstemediğim halde beni ıslatmandan nefret etmediğimi mi sanıyorsun?"

Kahretsin, bunu söylememeliydim.

Jethro dondu kaldı, nefes

nefese kalmıştı. Sessizlik

sağır ediciydi.

İç çekerek saç örgümü çekiştirdim. "Bak, o gece kafede seni öpmeye çalıştım çünkü hayatımda ilk kez babam bana özgürlük verdi. Seni çekici bulmama engel olabilir miyim? Aynı acıyı çekiyoruz. Bedenlerimiz, aklımızın istememesi gerektiğini bildiği şeyleri ister. Bu kimyanın kanunu ve bu felaketi bana yüklemene izin vermeyi reddediyorum. Beni çalan *sensin*. Kaderimi kontrol eden sensin. Eğer bu birinin hatasıysa -Bu senin!"

Atmosfer değişti, ağır sıcaklık ve sarhoşluk için kırılğan savaşını bıraktı.

Dudakları seğirdi. "Beni çekici mi buldun?"

Tanrım, çok kalın kafalıydı.

Ağzımdan çıkan çılgınca kahkahayı durduramadım. "Gerçekten seni ormanda emeceğimi mi düşünüyorsun? Sence ben başkasının parmaklarında benim seninkilerde yaptığım gibi kıvranır mıydı? Cinsel açlık çekiyorum ama ben istemedikçe birinin bana dokunmasına izin verecek kadar çaresiz değilim!"

Elimi dudaklarımın üzerine kapattım. Kahretsin. Söylemek istemediğim bir şey daha. Bu kendimden bile başarısızlıkla sakladığım bir yalandı. Jethro'yla seksin bir silah olması gerekiyordu. Onun bana dokunduğunu düşündüğümde, bu kazanmak içindi; bastırdığım dürtülerime boyun eğmek için değil.

Ondan *almak* istedim. Bana verdiklerinden zevk almak değil.

Jethro sinsice yaklaşarak beni sayvanlı yatağın direğine yasladı. Vücut ısısı kıvılcımlar saçarak tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştı. Elleri yanlarında açılıp kapanıyordu. Çok yakındı. Baştan çıkaracak kadar yakın.

"Bu iş ilginçleşmeye başladı Bayan Weaver. Yani benim sikimi istediğini mi söylüyorsun? Seni becermemi mi istiyorsun?"

Midem bulandı. Tartışma onun zayıflıklarını ifşa etmekten benimkileri ifşa etmeye geçerken içimde bir ıslaklık oluştu.

Cevap vermeyi reddederek dudağımı ısırdım.

Sırıttı, gözleri ağızıma kaydı. Nefes alış verişini ağırlaşıp dudakları aralandı. "Benden ne istediğini söyle. Tüm dikkatim senin üzerinde."

Kite ile uğraşmaktan kaynaklanan tüm hayal kırıklığı geri geldi. Buna rağmen

mesajlaşmayı özlemiştim. Açık saçık konuşmak içimdeki ihtiyacı körüklüyor, cinsel yanmayı artırıyordu. Beni öldürmek isteyen bir adamla sonsuz bir işkence yaşamaktan kurtuluşum yoktu. Vücudumun daha çok istediği bir adam

herhangi bir şey. Bana zevk armağan eden bir adam, ruhumda her zaman çarpık bir şekilde sarılıp sarmalanacak olan bir adam.

Jethro'nun altın rengi gözlerine bakarak öfkenin sıcaklığını kucakladım.

Bunu yapmayın.

Canın . Çok kötü yaralanırsın.

Kendimi durduramadım.

"Sana ne istediğimi söyledim. Öp beni." Kollarım yukarı kalktı ve boynuna dolandı.

Geriye doğru çekildi ve tutuşumu kırdı. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Gözleri ihtiyaçtan neredeyse kararmıştı. İhtiyacın benimkilere de yansıdığından emindim. "Bunu sormayı kes, lanet olası." "Neden seni öpmeye tenezzül ki? Öpücük duygudur. Öpücük zayıflıktır." Ellerini iki yanıma koyarak direği tuttu ve mırıldandı, "Sana defalarca söyledim; öpücük benden alacağın bir şey değil."

İlerledim ve o ayrılana kadar göğsümü onunkine bastırdım. Geri adım attı; değişiklik olsun diye onu takip etme sırası bendeydi. "Bir öpücük bir şey değil. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ne yapıyorum ben?

Ne yapıyorduk biz?

Kurallar çiğneniyordu. Evlere ihanet ediliyordu.

Sonuçlar gelecektir. Acıya katlanılacaktı. Ama o anda umurumda değildi.

Tek umursadığım Jethro'nun dudaklarının dudaklarımda olmasıydı.

Tutuşumdan kurtuldu, sonra kendini dik ve hareketsiz durmaya zorladı. Kendimi ona doğru bastırdım ve bakışlarına baktım. Dudakları çok yakındı. Kalbim ölmekte olan bir sinek kuşu gibi çırpındı, midem bulandı. Çok...yakındı.

Hareket edemedim.

Jethro geri çekilmedi, öylece durdu, kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı. Birden elleri yukarı kalktı, belimi kavradı ve beni yerimde tuttu.

Konuşmadık, sadece nefes aldık. Gerçek atırdıyordu. Bu kavganın ne kadar tehlikeli olduğunu, otokontrolümüzün ne kadar yıprandığını biliyorduk.

Haftalardır bu tangoyu yapıyorduk ve elektrik, önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmekle tehdit eden bir şimşek fırtınası gibiydi.

"Dur. Benimle oynamayı bırak. Ne elde etmeyi umuyordun? Seni öpeceğimi mi? Seni becermemi mi? Sana değer vermemi mi? Sana *aşık* olacağımı mı?"

Jethro sesini fısıltıya düşürdü. "Seni öldürmeyeceğimi mi?" Başını iki yana salladı. "Hâlâ seni çaldığım ęünkü kadar bilgisiz ve safsın."

Buna inanmıyorsun.

"Kanıtla."

Burun delikleri alevlendi. "Yapmayacağım."

Çenemi eğerek kendimi cesaretle sabitledim. "Kanıtla, Jethro. Bana umutsuzca ihtiyacım olan bir şeyi vererek ne kadar soğuk olduğunu kanıtla."

Bir umut olduğunu görmeliyim. Sadece küçük bir umut kırıntısı.

"Benim manipüle edilebileceğimi düşündüren ne? İhtiyaçlarınız ya da arzularınız umurumda değil."

"Yalancı," diye fısıldadım. "Önemsiyorsun. Aksi takdirde hâlâ burada olmazdın. Bununla savaşıyor olmazdın." Ellerimi göğsüne dayadım ve tırnaklarımı tişörtüne geçirdim. "Tasvir ettiğin gibi biri olsaydın bana vurur ve giderdin."

Parmak uçlarımda durup ağzına uzandım. "Sana söyledim, sen ikiyüzlüsün."

Durakladı, gözlerinde karanlık bir hesaplama vardı.

"Bir öpücük mü?" Başımı salladım. "Bir öpücük."

Jethro'nun kontrolü bozuldu. "Sadece bir öpücük mü? Benden ne istediğinin farkında değil misin? Seni öpmek istemiyorum!"

Kalbim kırıldı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek istemeyecek kadar iğrenç miydim?

Onun bakışları altında solmuş, Dokumacı Fahişe pozisyonuma geri dönmüştüm.

Ama sonra durdum. Bu onu bu kadar çözebileceğim tek zamandı.

kopmaya yakın. Bu benim tek umudum olabilir.

Ters ters bakarak hırladım, "Öp beni. Bana bir parça insan arkadaşlığı ver ve bir daha sana tek kelime etmeyeyim. Ne istersen olacağım.

Sadece öp beni!"

Gözleri kısıldı. "Sen bir aptalsın." "Bana söyleyip duruyorsun."

"Zamanını boşa harcıyorsun." "Bana söyleyip duruyorsun." "Seni öpmek istemiyorum!"

. Kollarım yukarı kalktı. Avuçlarımı açtım. Ve o kendini beğenmiş, egoist pisliğin yanağına bir tokat attım.

O an şehvetle dolup taşarken şiddetle durgunlaştı. Gözlerimizi dikmiş, savaşın ortasında kalmıştık.

"Sen lanet olası bir kabussun," diye tersledi.

"Öp beni."

"Hayatımı mahvediyorsun."

"Öp beni."

"Sen-"

"Öp beni, Jethro. Öp beni. Sadece öp beni ve bana ver-"

Vücudu benimkine çarptı. Elleri havalandı, yanaklarımı kavradı ve beni sıkıca tuttu. Dudakları, ah dudakları, başı benimkini morartırken

Eğildi ve saf bir öfkeyle bana haftalardır istediğim şeyi verdi.

Beni öptü.

Ciğerlerim bomboştu, tüm havamı çalmıştı ama artık oksijenle hayatta kalamıyordum. Onun ağzıyla, tadıyla, boğazımdan aşağı akan dizginlenemez enerjisiyle hayatta kaldım.

Dili dudaklarımı yırtarak geçti, beni vahşi ve aç bir şekilde aldı. Tatlı ya da nazik hiçbir şey yoktu. Bu bir cezaydı. Kazanmadığımın bir hatırlatıcısıydı. Beni öpmüyordu. Benimle el altından her şekilde savaşıyordu.

Ellerini yanaklarımdan çekip göğüslerimi avuçladı. Dokunuşundaki şiddet anında zonkladı. Sırtımı dikleştirdim, çığlık atmak için ağzımı daha da açtım, ama çığlıklarımı yuttu, beni daha derin, daha sert öptü, kalan her santim akıl sağlığımı çaldı.

Bir öpücüğün beni eşitleyeceğini düşündüm; ona önemsedliğini . Onun da benim gibi insan olduğunu. Kim olduğuma dair hiçbir fikri olmayan milyarlarca küçük parçaya ayrılmak üzerine kumar oynamamıştım. ruhumu çalmadan önce.

Beni yatağa doğru daha hızlı ve daha hızlı geri çekti. Nefesi ciğerlerimi doyurdu. Dokunuşu yanaklarımdan göğüslerime, belime ve kıcıma doğru kayıyordu. Beni kot pantolonunun içindeki kocaman uyarılmışlığa karşı sertçe sarsıyordu.

Yatak hareketimizi durdurdu, bizi çarşafların üzerine yuvarladı ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey dudaklarımızı çözemedi.

Birleştik, öpüştük, çılgınca, çaresizce.

Ellerimi altından geçirip tenini tenimde hissetmek istediğimde inledi.

O kan, ateş ve sıcaklıktı.

Olduğu gibi davrandığı buzuldan çok farklıydı.

"Siktir," diye homurdandı parmaklarım tokasına doğru sürüklenirken.

Bariyeri yırtıp hevesli parmaklarımla boxer-briefine dalarken sayısız pantolon yapma geçmişime teşekkür .

Ben onu okşarken dişleri alt dudağımın etrafında kenetlendi. Soluk
Öpüşmemiz saf şiddete dönüşürken aramıza metalik bir tat bulaştı.

Görüşüm karardı, sadece beyaz kıvılcımlar ve hisler görüyordum.

Jethro'nun elleri aniden belime gitti, elbisemi yukarı itmek ve külotumu kalalarımından yırtmak için üzerimden yuvarlandı. Onları umutsuzca bacaklarımdan aşağı itti.

Yolumuza çıkan her şeyi atıp geri kalanını bırakırken dünya daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Dudaklarımız asla özölmedi; dillerimiz kayarken ve süzölürken başlarımız döndü ve döndü.

İnlemeler ve homurtular kulaklarımda yankılanıyordu ama bunları kimin yaptığını bilmiyordum. Parmaklar tenimi zedeledi, tırnaklar etimi çizdi ve ruhlarımız çok geç olmadan diğerini tüketmeye çalışarak dişlerini gıcırdatarak ve yırtarak büyüdü.

Çok kızmıştık.

Vahşiydik.

Şehvetten tamamen delirmiştik.

Jethro kalçamı kavradı ve beni sertçe yatağa yapıştırdı. Uyluklarımın içi, her şeyi tüketen arzunun ıslaklığıyla gıdıklanıyordu. Hiç bu kadar ıslak olmamıştım. Hiç bu kadar kaygan olmamış ve alınmak için can atmamıştım.

Eli bacaklarımın arasında kayboldu ve çıplak bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Onu ne kadar çok istediğimi anladığı an inledi. "Sen-sik-"

Kalbim onun tutarsızlığı karşısında kanatlandı. Pes etmesini, teslim seviyordum. Tırnaklarımı sırtının alt kısmına batırarak, "Durma. Durmanı istemiyorum."

Başını öne eğdi, dudakları ruhumu yakan bir öpücükle tekrar dudaklarımı yakaladı. Saat beş yönündeki gölgesi hassas tenimi tırmalıyordu ama ben bu yanmayı, bu saldırıyı seviyordum.

Uzun bir parmağım girerken sırtım kamburlaştı.

"Evet-Tanrım..."

Dili açık dudaklarımın arasından kayarak beni de onu öpmeye zorladı. Onun heyecan verici tadına ve parmağının iç duvarlarıma sürtünmesinin verdiği göz patlatma hissine dikkat etmeye çalıştım.

İlk gün bana gösterdiği o ürpertici uçurum geri döndü; açlıkla ona yapıştım.

, daha fazlasına ihtiyacım vardı... daha büyük, daha geniş bir şeye... onun sikine ihtiyacım vardı.

İkinci bir parmağını sokarken homurdandı. Karmakarışık sesin içinde birbirine bağlanmış kelimeler olabilirdi ama boğazımdan aşağı duyulmadan döküldüler.

"Durma." Kalçalarımı kaldırarak onu karşıladım ve daha sert itmesi için yalvardım.

Doğum kontrol hapı kullanmadığım umurumda değildi. Bizi onun kabus dolu dünyasından çıkarıp yeni bir boyuta taşımaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Yapamam- yapamazsın-" Jethro öpücükler arasında inledi. "Evet, yapabilirsin. Duramazsın. Şimdi olmaz."

Parmakları dondu.

Bunu fazla düşünmesine izin vermeyi reddettim. Dudağını ısırma sırası bendeydi. Sertçe.

Böğürdü... sonra... haydutlaştı. Her zaman arkasında durduğu son bariyer parçalandı ve parçalanmış ruhunu varlığıma akıttı.

Parmakları içime girerek beni inanılmaz derecede ıslattı. Dudakları kemirdi ve beni düşüncelerden ve insanlıktan yoksun bırakarak tahrip etti.

Serbest eli göğsüme gitti, parmakları içimde daha sert ve daha hızlı ilerlerken elbisemin kumaşı altındaki meme ucumu büktü.

İstila aklımı başımdan aldı.

Çok . *Bu yeterli değil.*

Bacaklarımı daha da açarak onu kavradım. Tüm düşünceler kaybolmuştu. Tüm endişeler ölmüştü.

Nasıl görüldüğüm ya da sonrasında bana ne olacağı umurumda değildi. Sadece onu istedim.

"Al beni. Lütfen."

Beni öpmeyi bıraktı. Dudakları şişmiş, kızarmıştı. Gözleri tutku ve ıstıraptan çılgına dönmüştü. Çenesi gerildi ve korkunç bir an için reddedeceğini düşündüm. Cinsel geçmişimi biliyordu; beni çıplak bırakmaktan korkması için hiçbir neden yoktu. Ben onunkini bilmiyordum ama o hayatının her alanında kusursuzdu. Her nasılsa, onun birileriyle yattığını göremiyordum. Kendini böylesine savunmasız bir duruma soktuğunu göremiyordum.

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı, dili dudaklarımı yırtarak geçti. Boynunun arkasını kavradım ve ağızlarımızı birbirine daha sıkı kenetledim.

Parmakları içimden kayboldu, beni daha da genişletirken kalçama bulaştırdı. Bacaklarımın utanmazca açılmasına izin verdim. Terbiye ya da endişenin ötesindeydim. Vücudum kızarmış, son derece hassas ve tamamen ateşliydi.

Jethro kusursuz bir erkek hareketiyle kalçamı sıktı ve kendini daha yukarı çekti. *Sonunda* sikişinin geniş başını kalçamda hissetmenin verdiği rahatlama

giriş beni deliliğe sürükledi.

"Kahretsin, hissediyorsun..." Sesi çökmekte olan bir mırıltıydı. "..."

"Özgürlük gibi," diye nefes aldım, gergin ve titriyordum, sadece içime girmesini bekliyordum.

Gözleri kocaman açılmış, bronz ihtiyacıyla gözlerimi kamaştırıyordu.
"Evet, kesinlikle."

Bu an çok uzun sürdü ve bir şekilde bunu sikişmekten dayanılmaz derecede değerli bir şeye dönüştürdü.

Bakışlarımız hala kilitliken, içime doğru itti.

Rahatsızlık nefes nefese bir çığlık attım. Altında kıvrandım, içimi doldurmasının sıkıştıran, tüketen baskısından kurtulmaya çalıştım.

Bir keresinde onu almaktan çok korkmuştum. Devasa boyutları karşısında dehşete düşmüştüm, asla sığmayacağından o kadar emindim ki, ama santim santim beni esnetti ve tüm algımı değiştirdi.

Çekirdeğim onun etrafında dalgalanıyor, istilasını memnuniyetle karşılıyor ve ona isyan ediyordu.

O mükemmeldi.

Tamamen
mükemmel.

O daha da *derine* inerken alınlarımız birbirine çarptı. Ancak tamamen kılıfına girdiğinde gözlerini kapadı ve beni tekrar öptü.

Birleştiğimiz tek yerden, çıplak olduğumuz tek yerden zevk sızıyordu.

şehvetliydi, iffetsizdi ve müstehcen ihtiyaçlarıma herhangi bir pozisyondan daha iyi uyuyordu.

Onu öpmek için uzandım ve parmaklarımı terden buğulanmış saçlarına daldırdım. Dilini ağızımın içine çekerken vücudu ısı yayıyor, üzerimde titriyordu.

Beni durdurmadı. Beni kontrol etmeye çalışmadı. O kadar nazık ve tatlı bir şekilde kendinden bir parça verdi ki, kalbim bilinmeyen bir sevinçle çatladı.

Kalçalarımı sallayarak kendimi onun kalın sikine sürüyor, patlamak için duyduğum zorlayıcı ihtiyaçtan teselli arıyordum. Aklımdan geçenler Sevişmek, sahiplenmek, patlayana ve bu dayanılmaz açlık doyana kadar birbirimizi tahrik etmek için ilkel bir içgüdü.

Çırılçıplak bırakılmanın, sonuna kadar doldurulmanın ve bu kadar derinlemesine alınmanın hamlığı beni orgazmın kıyısına itti.

Kendimi onun beline sabitlediğimde parmak eklemlerim bembeyaz oldu. İlk şahane kaya dünyamı yok ederken zihnim baş dönmesiyle dönüyordu.

Utanma ya da çekingenlik yoktu.

Bu onun ötesindeydi.

Bu, hayatım boyunca başıma gelen ilk gerçek şeydi. Bakışlarım onunkilere kilitlendi, gözlerimi kaçıramıyordum.

O anda bana sahip oldu. İstediği her şeyi yapardım. O da bunu biliyordu.

Tekrar salladı, kanıma havai fişek içcikleri gönderdi. Arzumuzun kokusu odayı kaplamıştı, yanlışlık ve doğruluğun baştan çıkarıcı bir karışımı.

İçime tekrar girdiğinde meme uçlarım çakıllaştı; göğüslerim zonkluyordu, hiç olmadıkları kadar ağırdılar.

İstediyim, uğruna savaştığım şey buydu. Her düellomuzda ona sahip olmak, üstüne çıkmak ve kendimi onun aristokrat sikine bırakmak istemiştim.

"Siktir," diye inledi Jethro, sertçe sürerek kalçalarını düzensiz bir ritimle salladı.

Sırtı tişörtünün altında granit gibiydi, teni dalgalanan bir ısı volkanıydı.

Nefesim kesildi, bir, iki kez iterken etrafında esnedim.

"Daha fazla. Lütfen, daha fazla."

Bir şekilde bu iş savaştan samimiyete dönüşmüştü. İkimiz de çizgiyi aşmıştık ve nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar arabayı sürerken bakışları çalkantılıydı. Yaptığım şeyle mücadele ettiğini biliyordum; onun da benim kadar mahvolmuş ve yıkılmış olduğunu hissediyordum. Birbirimize karşı savaşıyorduk ama sonuçta hem kazanıyor hem de kaybediyorduk.

Göz göze, ten tene, saçmalıklara ya da yalanlara yer yoktu.

Ve son derece korkutucuydu.

Daha geniş açtım, onu daha çok içime çektim.

Yüksek sesle bir nefes çekti, beni zarifçe gerdi.

Başka hiçbir erkeğin Jethro'nun zarif soğukluğuyla yarışması mümkün değildi. Tıpkı tercih ettiği buzdağı gibiydi, sadece farklı ışıklarda daha fazla gerçek parlıyordu. Bazıları parlak, hafif ve kör ediciydi, Diğerleri siyah, derin ve korkutucu.

Ama bunun önemi yoktu, çünkü o anda buzdağının kalbindeydim ve bulduğum tek şey tutkuydu.

Ritmimiz sakinliğini kaybetti, çiftleşmek için çılgınlığa doğru zorlandı. Hükmetmek için.

Hızını artırdı, beni yepyeni şekillerde zedeledi. "Siktir, boşalmak istiyorum."

Boynum kemerli, şilteden yükseliyor. "O zaman gel." Açıkça sertçe sürerken yakıcı zevk beni ikiye böldü.

Gözlerini erkeksi bir kendini beğenmişlik parıltısı doldurdu, beni tamamen kontrolü altına aldığını, tamamen boyun eğdiğimi biliyordu.

Göbeğim sikinin etrafında dalgalanırken inledi.

Sonra kendini kaybetti.

Kalçaları yukarı doğru kalkarken dudakları hızlı ve sert bir şekilde benimkilerin üzerine indi ve omurgamı yatağın derinliklerine doğru itti.

Bütün sinir uçlarım rahmime, Jethro'nun beni sahiplenirken eriyen sıvıyla kaplanmasına ağzım açık kaldı.

Sonra, acı.

Daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı iterken görkemli, öfkeli, akıl almaz bir acı.

Her santiminde acıyla çığlık attım. Çok büyüktü, çok uzundu, çok fazlaydı. Yavaş alışma ve nazık karşılama ile bile yeterince geniş, yeterince uzun, yeterince hazır.

Hiç durmadan içime girerken haykırdım.

Artık duvarlar, kilitler ya da sırlar yoktu. Bu oydu.

Şehvete kapılmıştım, hem cinsel hem de vahşi. Bana istediğimi verdi. Hiçbir şey saklamadan kendini bana verdi.

Dudakları benimkilerin altında açıldı ve rahmimin çarparak tekrar itti. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Durmak bilmeyen alma ihtiyacı hiç bitmedi, öpücükleri hiç durmadı.

Bedenimi ve ruhumu uyuştururken terler tenime serpildi. Oda, tenin tene çarpma ve ağır nefes alma sesleriyle buğulandı.

Ama sonra acı kayboldu ve yerini enfes bir zevke bıraktı. Vücudum onun devasa istilasına uyum sağlayarak gevşedi.

Kalçalarım onunla buluşmak için yükseldi.

Kalbi benimkine karşı gümbürdedi.

Tekrar ve tekrar ve tekrar sürdük, homurdanmalarımız, inlemelerimiz ve öfkeli bir savaşa dönüştü.

Tırnaklarımı sırtına geçirdim, arkasını tuttum ve onu daha da sertleştirdim.

kalabileceğimi sanmıyordum. Bitirmeden önce birbirimizi ldreceğimizden endişeleniyordum.

Bu zevk çok fazlaydı!

Tatmin edici bir son bulmanın karanlık vaadi imkansız görünüyordu. görev.

Birdenbire kıvrılıp açılan bir orgazm patladı. Gerildim, onun istilasını altında inliyordu.

Beni acımasızca içine alırken bacaklarım sertleşti, öfkeli hamlelerini hiç durdurmadı.

Bedenimi kontrol edemiyordum. Kontrol istemedim.

Bir ığlılıkla o kadar sert boşaldım ki neredeyse baş dönmesinden bayılacaktım. Mutluluğun kendinden geçmiş spazmları, dünyamı ipten iplikler kadar kesin bir şekilde çözdü. Zihnim, eski evinden mahrum kalmış, coşku tarafından yok edilmiş, dayanıksız bir hayalet gibi çırpınıyordu.

Oda yüzüyordu. Kendimi hasta, sevinçli ve mahvolmuş hissettim.

Jethro boğazımı kavradı, gözleri kararırken parmaklarını elmas yakamdan geçirdi. Paralanışıma şahit olunca çenesi kilitlendi. I

Gözlerimi kaçırmak ve ne kadar paramparça olduğumu saklamak istesem de bakışlarını üzerimden ayırmadım.

Ele geçirilmiştim, mest olmuştum.

Bir başka cennet dalgası titretti ve kaslarımın harcanmasıyla sarsılmama neden oldu.

Jethro durmadı. Kukum onun etrafında kenetlenmeyi bıraktığı anda, kendine onu takip etme izni verdi. Kalçaları acımasızca benimkilere çarparken inledim, beni ilahi bir yozlaşmayla cezalandırdı.

Her hamlesinde sikinin ucu tepeme çarpıyor, beni zedeliyor ve sahip olduğu şeyin acısını günlerce hissetmemi sağlıyordu.

Her hamlesiyle daha da büyüyor, daha sıcak, daha kalın, daha sert zonkluyor, arzuladığı sona doğru ilerliyordu. Yüzü tehlikeyle kazanmış, gözleri tam anlamıyla canavarlaşmıştı. Kendini uçurumun kenarına fırlatırken özdenetimden yoksundu.

Vahşi bir coşkunun ilkel hırıltısıyla orgazm oldu, salıverilmesi onu parçalara ayırdı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Sesi vahşet ve tamamen çözülmenin verdiği kırılganlıkla yankılanıyordu. Dışarı çekerken, horozunun tabanını tuttu ve beyaz sıvı şeritleri havaya fırlayıp kasık kıllarıma ve alt karnıma sıçrarken kendini yumrukladı.

Karnı fişkırp fişkırp boşalıırken dalgalandı ve beni meni iplikleriyle işaretledi.

Nefes nefese, yaptığı pislige -nefrete, aileye ve borçlara ihanetimizin kanıtına- baktı.

Az önce olanları inkar edemezdik. Sadece seks değildi. Sadece şehvet değildi.

Daha fazlasıydı.

Gitmesini bekliyordum. Benden nefret etmesini.

Ama o üzerime katlandı, kaygan aletini karnıma dayadı ve rahatsız edici bir şekilde birbirimize yapışana kadar artık yarı saydam olan pislige bulaştırdı.

Göbeğim bu kadar kötü muameleden dolayı kasıldı ve titredi, ama kendimi hiç bu kadar durgun ve huzurlu hissetmemiştim.

Yavaşça, tereddütle dudaklarımı onunkilere değdirdim ve onu rahatlattım.

Ne tek kelime etti ne beni öptü. Başı öne düştü, nemli yüzünü boynumun kıvrımına soktu.

Güçlü kolları beni sarıp sarmaladığında donup kaldım.

Onu.

Kalbim burkulup un ufak olurken gözyaşlarım hızla akmaya başladı.
Yapamadım

Özellikle de olanlardan sonra bana bu şekilde sarılmasını kaldıramazdım.

Ruhumu tek parça halinde tutabilmek için onun soğukkanlı ve mesafeli olmasına ihtiyacım vardı.

Yalancı.

Rüzgârda savrulan parçalar gibi çoktan parçalanmıştı.

Jethro'nun kalbi benimkine çarpıyor, sertçe atıyor ve bana sarıldıkça yavaşlıyordu.

Uzun süre öyle kaldık. Çok uzun süre. İkimiz de konuşarak asla yapamayacağımız şeyleri sözsüz olarak kabul ediyorduk.

Soyulmuştuk. Çırılçıplak. Teşhir edildik.

karşı ne yazık ki savunmasızdık.

Geçen her saniyede, verdiği hasarı onarmaya çalıştım. Onun da aynı şeyi yapmaya çalıştığını, dış görünüşünün parçalarını toplayıp başarısız bir şekilde yerlerine yapıştırdığını hissettim.

An be an, bağlantımız sürüklendi, bizi daha uzaklaştırdı.

Tüylerim diken diken oldu, terli şehvetimi pişmanlıkla değiştirdim.

Sonunda Jethro çekildi ve üzerimden inerek her türlü birliktelik yanılsamasını bozdu. Göz teması kurmadan fısıldadı, "Az önce olanlar bir daha asla olamaz. Eğer olursa, gerçeği görecekler ve benim seni tutacak gücüm kalmayacak."

Yutkunurken güçlü boynu kasıldı. "Boku yedik, Nila Weaver. İyice ve gerçekten boku yedik."

TANRIM.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Kendimi düzeltmem, buzumu bulmam gerekiyordu.

Kamera görüntülerini yok etmem gerek.

Kimse bilmemeli. *Hiç kimse.*

Nila'ya bakmadan kot pantolonumu yerden aldım ve sarsarak giydim.

Nefes alış verişimi kontrol edemiyordum. İçimdeki her şey altüst olmuştu ve hayatımı değiştirecek bir şeyden sonra ondan uzaklaşmak düşüncesi bile beni dizlerimin üzerine çökertmişti.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Zihnim içine batışımı yeniden canlandırdı - inlemelerini duydum, paramparça olurken etrafımda kenetlendiğini hissettim.

Sikeyim.

Git.

Çok geç olmadan.

O görmeden önce.

O görmeden önce.

Herkes lanet gerçeği görmeden önce.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, göz ucuyla ona bir kez baktım. Darmadağınık ve kullanılmış bir halde oturuyordu. Elbisesi beline dolanmış, yırtık donu yere atılmış, dudakları şişmiş ve kızarmıştı.

Bacaklarının arasına bakmayı ve hayatımın en iyi orgazmının yapışkan kanıtlarını görmeyi reddettim. Boğazından aşağı üflemenin harika olduğunu düşünmüştüm ama içine girmenin yanında bu hiçbir şeydi.

Onun için çok büyük olacağımı bildiğim için başlangıçta kendimi tutmuştum.

Ama Nila'yla ilgili her şey gibi o da beni şaşırtmıştı. Tüm uzunluğumu alabildi ve vücudunun verdiğini ve karşıladığını hissettiğim an, benim için buydu.

kaybetmiştim.

"Jethro-"

Kaslarımdaki titremeye lanet ederek elimi kaldırdım. "Yapma. Kal günün geri kalanı için burada. Yap. Yapma. Söyleme. Kimseye. Beni duyuyor musun?" Gözlerim

Gözlerimi kıstım ve yaptığımız şeyin sonuçlarından korkmuş ve savunmasız görünmek yerine hırçın ve çılgın göründüğümü umdum.

ona ne yapacaklarını biliyordum. O öğrenmedi.

Bu şekilde kalması en iyisiydi.

Nila cevap vermeyince homurdandım, "Söz ver bana. Bu bizim sırrımız.

Kimseye söyleme. Anladın mı?"

Kollarını dizlerine dolamış, gerçekte olduğundan beş yaş daha genç görünüyordu. Bacakları tay gibi ve uzundu, zarafeti neredeyse bale gibiydi. Mükemmel bir söğüt kadınıydı ama yumuşak kıvrımları ve kırılganlığı tehlikeyi de beraberinde getiriyordu.

Çok kırılabilir olmanın getirdiği bir tehlike.

"Kimseye söylemem, Jethro."

"Güzel." Kapıya doğru aklım çoktan bu felaketi gizlemek için halletmem gereken işlerdeydi.

Anahtarı çevirirken Nila'nın sesi beni durdurdu. "Seni bir daha ne zaman göreceğim? Ortadan mı kayboluyorsun?" Yatakta kayarken çarşaflar hışırdadı.

Dönüp ona bakmayı reddettim. Bakamadım. Onu yakalamamak ve ıslak, baştan çıkarıcı sıcaklığının içine tekrar batmamak için kendime güvenmiyordum.

"Soru sormayı bırakın, Bayan Weaver."

Öfkeyle iç çekti. "Yani yine Bayan Weaver'a mı döndük? Kesin şunu. Kesin şunu. Benden kaçma ve bana Nila de, Tanrı aşkına."

Omzumun üzerinden bakarak kızarmış tenini, doymuş iç çekişini görmezden gelmeye çalıştım ama en önemlisi, gözlerinde parlayan bağlantıyı görmemiş gibi davrandım. Anlayış.

Bu beni kızdırdığı kadar daha basit bir varoluş için özlem duymama da neden oldu. "Söylediklerimde ciddiymdim Bayan Weaver. Gerçekten boku yedik. Bu yüzden o güzel küçük ağzını kapalı tut ve olanları unut."

Kapıyı açarak, duymaması için alçak sesle ekledim, "Beni mahvettin, Nila. Şimdi benim işim de seni yok etmediklerinden emin olmak."

JETHRO'NUN AN, onu bir süre daha göremeyeceğimi biliyordum.

Elbette, hayatımın eskiz çizme, okuma ve Kes ve Black Diamond kardeşlerle takılma rutinine girdiği bir hafta geçti.

Jethro'yu özlemenin yedinci gününde - erotik rüyalar görmenin orgazmların yankıları ve düzgün atmayı unutacak kadar düğümlenmiş bir kalple yaşamak beni uyandırdı- şaşkın üzüntümü saklamaya çalışmaktan vazgeçtim ve öğleden sonrayı dışarıda geçirdim.

Yaz nihayet yerini sonbahara bırakmıştı ve hava . Yapraklar henüz dönmeye başlamamıştı ama esintiyle dalgalanıyor, o büyüünün onları yeşilden turuncuya dönüştürmesini bekliyorlardı.

Son eskiz defterim neredeyse doluydu ve Gökkuşığı Elması derlememle uyumlu bir samur paltoya son dakika detaylarını eklerken parmaklarım üşüyordu. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca en sevdiğim koleksiyon. Son teslim tarihlerine yetişmek için strese giren şanslı insanlardan biri olmadığım ortaya çıktı. Kuşların cıvıldadığı ve böceklerin çalılıklarda vızıldadığı tembel öğleden sonralarını tercih ederdim.

Kağıdın üzerine bir gölge düştü.

Kalem lekeleriyle kaplı elimle gözlerimi siper ederek Kerkenez'in altın gözlerine baktım.

"Ben de seni arıyordum." Gülümsedi. Yüzü açık ve dağınıktı, saat beş yönünde gölgesi vardı. Mavi kot pantolon, siyah gömlek ve deri ceket giymişti.

"Neredeyse saklanıyorum." Kolumu uzatarak güzel şezlongu, dantel şemsiyeyi ve içinde bir sürahi ekşi kızılıcık suyu ve şeker kristalleri bulunan yan sehpayı kapladım.

"Hayır, saklanmıyorsun." Ellerini ceplerine sokarken gülümsemesi düştü. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Sesindeki sıkıntıyı duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne? Hayır, tabii ki hayır."

Ona mesaj attıktan sonra neden geri dönmediğimi soracak mı diye bekledim.

Beni öpmek istediğini söylüyordu, ama gözlerinde gizlenen sorular birden

kayboldu. "Tamam, sadece kontrol ediyorum."

Babamı azarladığımdan ve Kite'in son mesajındaki tutkuyu duyduğumdan beri telefonumu açacak kadar güçlü değildim. Geçmişim beni korkutuyordu ve kafamı bir süre daha kumda tutmayı tercih ettim. Jethro'nun kalçalarımın arasına girmesinin ve her kalp atışında yaşıyormuş gibi görünen orgazmın tekrarlarıyla dikkatimin dağılması da cabasıydı.

Başımı eğerek, "Neden soruyorsunuz?" diye sordum.

Hadi ama. Dürüst ol, böylece bunu bir kez ve sonsuza dek açıklığa kavuşturabiliriz.

Hepsi.

Kes boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda Son birkaç gündür. Benimle salonda takılırken bile aklın başka yerde."

Evet, hayatımın en iyi cinsel deneyimini yeniden yaşıyorum. Hem de kardeşinle.

Normal bir şekilde yürüyebilmem ve Jethro'nun beni derinden yaraladığını dünyaya göstermemem için bir mucize gerekiyordu. Sonrasında saatlerce kramplarım durmadı. Ama acıyı hiçbir şeye değişmezdim. Rahatsızlık beni ne kadar tüketirse tüketsin, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Her hareket, her kas sıkışması zihnimi onun kollarında bulduğum saf mutluluğa geri götürüyordu.

Sadece seks değildi.

Bunu defalarca tekrarlamıştım.

Sadece seks değildi, ama tam olarak ne *olduğunu* henüz belirleyememiştim.

aramızda bir şey oldu. Borçlu ve alacaklının artık bir önemi kalmamıştı.

"Aklımda çok şey vardı. İkinci Borç konusunda endişeliydim."

Tamamen yalan değil, günler geçtikçe bir sonraki ödemeyi yapmak için nasıl ve ne zaman çağrılacağımı merak ederek çıldırdım.

Kes iç çekti, azarlanmış görünüyordu. "Kahretsin, evet tabii ki. Özür dilerim." Bir elini saçlarında gezdirerek ucuna tünedi. Tereddütle uzanıp dizime dokunduğunda sulu güneş yüzüne vuruyordu.

Dokunuşu, üzerimdeki rahat kot pantolonun içinden içimi ısıttı. Weaver'ın merkezinde çalışırken genellikle giydiğim gri kapüşonlu sweatshirt'ün bazı yerleri işaretlenmiş ve yırtılmıştı, bu da beni tamamen kıyafetsiz gösteriyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Konuşmak ister misin?" diye sordu. Yüzü ciddi, genç ve son derece güven vericiydi.

Birdenbire ona her şeyi anlatmak istedim. Jethro'ya olan çılgın duygularımı, ona Kite olarak cevap vermediğim için duyduğum pişmanlığı. Her şeyi kalbimden söküp atmak .

ne geçiyor? Bunu asla

yapamazsın.

Asla sır veremezdim. Kardeşiyle yattığım için değil. Hayır.

Çünkü Jethro derin ve tehlikeli bir şekilde girdiğinde ne kadar çözüldüğümü itiraf edecek kelimelerim yoktu. Hain gerçek yüzünden değil-

Onun sikiinin etrafına geldiğim o anda, kendimi hiç bu kadar canlı ya da ölü hissetmemiştim.

Hiçbir zaman sır veremedim çünkü Kes'e karşı duygularım basitti, ondan *hoşlanıyordum*. Arkadaşlığını takdir ediyor ve arkadaşlığından keyif alıyordum. Ama bu onun için yeterli değildi. Cut'tan gelen bazı çarpık talimatlar yüzünden bana kendimi iyi hissettirmek için elinden geleni yapmış olabilirdi ama benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

Bir başkasının etkilendiğini anlamayacak kadar deneyimsiz değildim. Bana baktığında hissettiğim farkındalık hissi yüzümün kızarmasına ve bakışlarımı kaçırmama neden oldu.

Ondan ne kadar hoşlansam da, kardeşi için hissettiklerimin yanına bile yaklaşılamazdım. Bu da bana daha fazla güç veriyordu çünkü ölümcül olan Kes'ti.

-En azından benim için. Yeni keşfettiğim cesaretimi zayıflatacak güce sahipti - etrafımda dolanmak ve beni bir kucakta boğmak için bekleyen bir yılan.

Beni ne kadar bildiğini sanmıyordum - onun nezaketinden ne kadar endişelendiğimi.

"Hiçbir şey emin misin? Tamamen kafanın içindesin." Kes dizimi tekrar dürttü ve dikkatimi çekti.

Çabucak gülümsedim. "Evet, eminim. Eski hayatımı terk edip bu yeni Hawk dünyasına girmem dışında hiçbir şey olmadı." Bu küçük zing'in onu meraklı olmaktan alıkoyacağını umuyordum.

Jethro yaptıklarımızdan kimseye bahsetmememizi söyledi.

Ona itaat etmeye niyetliydim.

Ve Kes bana şefkatli sesiyle sormaya devam ederse bunu yapamazdım.

Dizimi onun sıcak parmaklarından uzaklaştırdım. Bağdaş kurup oturarak, "Endişen için teşekkürler ama ben iyiyim. Gerçekten."

Kaşlarını çattı, bana inanmadı. Ama peşini bıraktı.

Gözleri çizimlerime takılınca bir süre sessizce oturduk.

"Gerçekten çok iyiler."

Sayfayı okşadım, yaratmaya başlamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Evimdeki atölyemi özlemiştim. Bunu itiraf edeceğimi hiç düşünmemiştim ama doğruydı.

"Bunları yapmaya başlamak istiyorsanız, malzeme ve ihtiyacınız olan diğer her şey için sipariş verebilirsiniz. Bonnie size ulaşmasını sağlayacaktır."

"Bonnie?"

Mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Büyükannem. İşin ve ailenin harcamalarından o sorumludur. Eğer bir şey istersen bana söyle, ben de onun sipariş vermesini sağlayayım."

Zihnim her türlü şeyi talep etme düşünceleriyle dolup taşıtı. Özgürlüğe giden yolu bulmak için bir pusulaya ya da helikoptere ne dersiniz?

"Sence bana buradan çıkış için tek yönlü bir bilet verir mi?" Kes'in yanında böyle bir şakayla paçayı kurtarabileceğimi bildiğim için usulca güldüm. Jethro- asla. Ama Kes... tutsaklığımın berbat olduğunu anlıyordu ve Borç Mirası hakkında ne düşündüğü konusunda oldukça açıktı.

Bu zekice bir oyun muydu yoksa gerçek miydi?

"İnanın bana, eğer bir yolu olsaydı, yapardım."

İtirafı karşısında donup kaldım.

düştü ve yasak sulara daha derin girmeden önce başka bir konu aradım.

"Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı? Bu yüzden mi beni arıyordun?"

Bu kadar kısa sürede yeni bir borç ödeme düşüncesi vücudumu paniğe sürükledi. Nedense Hawks'ın beni yıllarca tutmak istediğini bildiğim için kendimi rahat hissediyordum. Ödemem gereken binlerce borçları olmadığı sürece, ödemeler arasında biraz tatil zamanım vardı.

Kes uzaklara bakarak Hawksridge Hall'un manzarasını seyretti.

Bu malikânede ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, etkileyici kuleleri, ısıltılı pencereleri ya da damlayan zenginliği asla unutamayacaktım.

"İyilik olsun diye geldim." Gözlerini kısmıştı. "Jethro seni arıyor."

Yüzüm kızardı. Kalbim hem mutluluk hem de korkuyla doldu.

Ne istiyordu? Aramızda olanlar için beni cezalandırmak mı? Olanların inanılmazlığını tamamen bana yükleyecek kadar benden nefret mi ediyordu?

Bu adil olmaz.

Ama Jethro'yla ilgili hiçbir şey adil değildi. Kesin olarak deliydi.

Ama... çözülüyor.

"Ne istediğini biliyor musun?" Karalama defterimin kapağını kapatırken mırıldandım.

Kes başını salladı ve uzun bacaklarını önüne açtı. "Hayır. Bu arada havai fişeklerin patladığı gece nereye gittiniz? Büyük finali kaçırdınız."

Dudaklarımda doğal bir gülümseme tutmak ve ofisinde kırılmanın acısını yeniden yaşamamak için savaştım. "Hiçbir yerde. Sadece iki hafta boyunca beni görmezden gelirken uslu durup durmadığımdan emin olmak istedi."

Kes'e söyleyemediğim bir başka şey de buydu. Jethro'nun bana imzalattığı Kutsal Yemin bizim sırrımızdı. Bir tane daha. *Görünüşe göre seni kendi gizli dünyasının derinliklerine sürüklüyor.*

Santim santim beni buz gibi varlığının içinde boğuyor, beni rehine değil suç ortağı yapıyordu.

Yer değiştirdim, daha yükseğe oturdum. Bir hafta sonra bile, Jethro'nun tutkusunun içimde yarattığı morluklardan dolayı hâlâ irkiliyordum.

"İyi misin?" Kes endişeyle kolumu okşadı. Parmaklarının ucunda tenim ısındı ama Jethro bana her dokunduğunda hissettiğim keskin acıya hiç benzemiyordu.

Elini okşadım. "Evet, ben iyiyim. Teşekkürler."

Kes bir erkekte aradığım her şeydi. Sıcak, güvenilir, tatlı ve sadece mesajlarda gösterdiği sapkın bir tarafı vardı. *Tabii bu doğruysa.*

Tanrım, bu adamları anlamaya çalışmak başımı ağrıttı.

Jethro bir erkekte *asla* istemediğim her şeydi. Öfke, karmaşıklıklar, sırlar ve dehşete düşüren baskın bir taraf. *Yine de onun yanındayken kendimi Kes'in yanında olduğumdan daha güvende* . Bu aptalca mıydı, yoksa içimde benden daha iyi anlayan içgüdüsel şey mi vardı?

Neden Jethro'ya çekilmiştim? Küçük kardeşi çok daha iyi olmasına rağmen onu unutmak için neden hiç umudum yoktu? Ve *neden* beni öldüreceğini itiraf eden adamı tercih ettim?

Ciddi olamazsın?

İçimi çektim. Çok ciddiydim. Jethro'ya aşık değildim. Asla anlayamayacağım birine aşık olabileceğimi sanmıyordum ama ona umutsuzca şehvet duyduğumu da inkâr edemezdim.

Öyle ki, onu tekrar içime alma düşüncesi bile ağzımı sulandırıyordu. Yaptığımız şeyin en ufak bir anısı bile içimi ıslatıyordu. Ve kalbim onu fethetme fikriyle çırpındı.

Kes yanağımı okşadı. "Nila... konuş benimle. İyi misin? Seni yine incitmedi, değil mi? İlk Borcun ödenmesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden bu ödeme konusunda kızamam ama borçlu olunan şey dışında başka bir şey tamamen " Öfke, altın rengi gözlerinin ateşle kaynamasına neden oldu. "Söyle bana, ne yaptı?"

Beni her şeyden şüphe ettirdi.

Beni öptüğü anda bana sahip oldu.

Pençelerimi büyüttü ve bu hoşuma gitti.

"Hiçbir şey." Gülümsedim ve rahatsızlığımı gülerek geçiştirdim. Kes'in benim iyiliğimle bu kadar içtenlikle ilgilenmesi doğru değildi, hele ki bunun gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu bilmezken.

Eğer gerçek değilse, muhteşem bir oyuncuydu. Yüzündeki endişe ve gözlerindeki şefkat karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Uzun zaman olmuştu.

Biri bana acıyarak baktığından beri. V ve Tex bunu diğer tüm ifadelerden daha çok kullandılar ve beni belirsiz, beceriksiz kız çocuğu konumumda tuttular.

Şimdi, bu beni kızdırdı. Hem de çok kızdırdı.

"Hey..." Kes öne doğru eğildi ve beni kucakladı. " yok.

Her ne yaptıysa, bunu düzeltebiliriz."

Kucağında kaskatı kesildim. Kanımda öfke kabardı.

Kendimi...oyuna getirilmiş hissettim.

Ne yapıyor bu?

Bana sarıldıkça öfkem daha da kabarıyor, pervasızlığa dönüşüyordu.

Kelimeler dilimi karıncalandırdı - yüksek sesle söylememem gereken kelimeler.

Senin amacın ne?

Senin numaralarına kanarsam ne elde edersin?

Sonra suçluluk duygusu öfkemi bastırdı. Ya her şeyi yanlış anladıysam ve Kite/Kes bu sürünen yalan çukurundaki tek gerçek kişiye?

Belki de Kes haklıydı ve Jethro'dan daha çok korkmalıyım. Belki de her konuda tamamen yanılıyordum.

Başımın ağrısına ve sorularıma boyun eğerek kollarına kapandım.

Kes bir kez daha beni şüpheye düşürmek gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Jethro bana güç verdi ama Kes bir sarılmayla hepsini elimden aldı.

Jethro beni savaşımaya çağırdığında olduğum gibi azılı bir savaşçıya değil, Nila'ya dönüştüm -sadık kız ve beceriksiz ikiz kardeş.

Birbirlerini becermek bile bir kavgaydı.

Lezzetli, inanılmaz, sinsî bir kavga.

Kes'in kolları beni sıkıca tutarak geri çekilirken gerildi. Öne doğru eğilip kuru dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözlerim açıldı.

Ne?

Kes gözlerini kapatıp arayış içindeki diliyle ağzımın kenarını yalarken olduğum yerde kilitlendim.

Ne yapmalıyım?

Hareket edemiyordum.

Tadı dudaklarımdan süzüldü, kahve ve çikolatanın zenginliğini getirdi. Sıcaklığı güzeldi ama tüketmiyordu. Dokunuşu nazikti ama yiyip bitirici değildi. Havai fişek yoktu, patlama yoktu, sadece tatlı...

Onayına rağmen dili ağzıma girdiğinde inledim. "Kestrel."

Zorlukla mırıldandığım bu kelimeyle kalbim dört

nala atmaya başladı. Birbirimizden ayrıldık.

Suçlanacak hiçbir şeyim olmamasına rağmen suçluluk duygusu ciğerlerimi doldurdu.

Ne de olsa bana Hawks'ın etrafında dolaştırılacağım söylenmişti.

Peki Jethro neden ellerini yumruk yapmış bir halde tepemizde sert ve öfkeli şekilde duruyordu? "Görüyorum ki istediğimi yapmış ve onu bulmuşsun ama emirlerime karşı gelerek onu kendine saklamaya karar vermişsin."

Oh, kahretsin.

Kes ayağa kalktı, vücudu kardeşinin öfkesine karşı gerilmişti. "Geçen gece senin için de aynı şeyi söyleyebilirdim."

Gözlerim iki adam arasında gidip geldi. Kes ne kadarını biliyordu?

Jethro'nun gözleri parladı ve Kes'in omzunun üzerinden doğrudan benimkilere baktı. Bir soru ve bir cevap gördüm.

Ona söyledin mi? Çünkü ben söylemedim.

Kalbim göğüs kafesine çarptı. Belli etmeden başımı salladım ve sırrımızın hâlâ güvende olduğuna dair ona yemin ettim.

Jethro biraz rahatladı. Bakışları tekrar kardeşine, yani artık rakibi olarak gördüğü adama kaydı.

"Onu her zaman tekeline alamazsın, Jet." Kes öfkesini kontrol altında tutarak sessizce konuştu. Ailemin arasına girmek istemedim, bu aile benimkini yok etmek isteyen dünyanın en kötü ailesi olsa bile.

Jethro ellerini yumruk yaptı. "Benim ilk olduğumu unutuyorsun. Ben ondan bıkana kadar o benim. Ancak o zaman kovalanabilir. Ama o zamana kadar..." İlerleyerek mesafeyi kapattı. "O lanet olası sınırların dışında. Anladın mı?"

Kes daha uzun durdu, kolları iki yanında kilitliydi. Geri adım atacak gibi görünmüyordu. Saniyeler geçiyor, yaz sonu gökyüzü zonklayan testosteronla doluyordu.

Bir kavganın fitilinin bekledim ama Kes omuzlarını devirerek yenilgiyi kabul etti. "Peki. Ama sen yorulana kadar beklemeyeceğim. Adil olan adildir kardeşim. Seni sonra yakalarım." Sinsice uzaklaşırken el sallamak için döndü. "Yakında görüşürüz, Nila. Unutma, odam sana her zaman açık."

Ortadan kaybolduğu anda, Jethro üzerime yürüdü.

Ŗezlongumda bzldm, keŖke Ŗeytanın vücut bulmuŖ hali gibi tepemde yükselip gneŖ ıŖıđını engellemeseydi.

Geçen gece olanlar için beni azarlamak istiyorsa, öyle olsun, ama kendi kanımı akıtmadan onun öfkesine katlanamazdım.

Ama Kes nasıl dŖmanlıđından kurtulduysa, Jethro da aynısını baŖardı.

Yüzü fkeden normale döndü. Eğilerek elini uzattı. "Gel. Sana göstermek istediğim bir Ŗey var."

enem yere dŖt.

Hayatım boyunca hiç bu kadar muhteŖem, mükemmel ve davetkr bir Ŗey grmemiŖtim.

Bu gerçek mi? Yoksa bir rüyada mıyım?

"Burası da ne?"

Kestrel, Jethro'nun gösterecek bir Ŗeyi olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu?

Ben mi?

Jethro elini sırtımın alt kısmına koyarak beni ileri doğru itti.

Arkasındaki ift kapı kapandı. Kapılara yaslanarak gözlerini merak dolu yüzümden hiç .

"Burası sizin. Senin odan. *Gerçek* kamaranız."

"Anlamıyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Akbaba odası seni hizada tutmak için bulduğum aptalca bir fikirdi. O zamandan beri biraz büyüdüm."

Soracak çok şeyim vardı ama tek yapabildiğim huşu içinde ilerlemektir.

Oda çok büyüktü, oturma odası, giyinme odası, büyük duş ve pençe ayaklı küvetle tamamlanmış banyo ve doğrudan bir İran çarşısından görünen bir yatak odasına giden kemerli yürüyüş yolları ile tamamen açık bir plandı. Tik ağacından yapılma sayvanlı yatağın üzerinde ağır kumaşlar asılı duruyordu.

Ama beni büyüleyen içinde durduğumuz odaydı.

Girdiğim bütün tuhafiyelerden daha iyiydi.

Babam ve ağabeyimle birlikte özel kumaşlar bulmak için seyahat ettiğim paha biçilmez malzeme pazarlarının çok ötesindeydi.

Duvarlar tavandan tabana raflarla süslenmişti. Akla gelebilecek her renk kumaştan boltlar ve cıvatalar cazip ve yeni bir şekilde asılmıştı. Kurdele makaraları, dantel demetleri, her tarz ve genişlikte iplikler makaslar, iğneler, tebeşir kalemleri ve mezuralarla dolup taşan devasa masaların üzerinde duruyordu.

Odanın ortasında üç büyük büst, mükemmel elbiseyi tasarlamak için iki tam boy model ve üstte, odadakileri sıırıslıklam eden bir tavan penceresi duruyordu.

doğal ışıık alan bir alan.

Rahat kanepeler, aşk koltukları ve kadife şık sandalyeler moda tarihiyle dolu kitaplıkların yanına serpiştirilmişti; köşede bozulmamış turkuaz suda parlayan tropik balıkların bulunduğu bir akvaryum bile vardı.

Parmaklarım her şeye aynı anda dokunmak için ağrıyordu. Sonra gözlerim haliya kaydı.

Derin zümrüt zenginliği zarafetle ve W'nin tekrar eden tasarımıyla parlıyordu.

"Burası Dokumacı'nın odası. Sadece mevcut Dokumacı yerini tam olarak anladığında gösterilir ve sunulur."

Gülümsememe engel olamadım ve dönüp ona baktım. "Yerimi öğrenemedim."

Yüzü duygulardan arınmamıştı. "Hayır, . Ve babam bunu sana bu kadar erken verdiğim için mutlu olmayacak ama... işler değişti."

Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı, devam etmesini bekliyordum. Ama devam etmedi.

Odanın içinde ilerlerken, siyah gömleği ve gri kıyafetiyle dikkat çekiyordu.

Bir mürekkep lekesi ya da o güzelim kumaşın üzerindeki bir leke gibi. O buraya ait değildi.

Onu takip ettim. Sonunda başından beri görmem gereken şeyi gördüm.

O bu odalara ait değil. O bu eve ait değil.

O bu aileye ait değil.

Jethro hakkında bildiğim her şey yanlıştı. Görevine ve korkunç bir şekilde iç içe geçmiş ve ölümle gölgelenmiş kaderimize rağmen onu *tanımak* istedim.

Boşlukta onu takip ederken, bana doğru döndüğünde durdum.

Yüzü buruştu. "Konuşmak istemiyorum. Neler olduğunu tartışmak ya da anlamaya çalışmak bile istemiyorum."

Bakışlarında parlayan şehvetle midem altüst oldu. "Tamam..."

Büyük bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak yanaklarımı kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Seni tekrar becermek istiyorum. Hem de çok."

Nefes alamıyordum.

"Benden izin mi istiyorsun?" Fısıldadım.

Yüzü buruştu. "Hayır, senden izin falan istemiyorum." "O zaman... sadece yap."

Hava ve bir an için beni fırlatıp atacağını düşündüm.

Ama sonra parmakları yanaklarıma saplandı ve ağzı benimkine çarptı.

Ne yapıyorum ben ?

Geçen haftayı babam için çalışarak, kız kardeşimle seanslar yaparak ve son elmas sevkiyatını yöneterek geçirmiştım - onu becerdikten ve kamera görüntülerini yok etmek için güvenlik odasına gizlice girdikten sonra geçirdiğim çılgınca saatten bahsetmiyorum bile.

Lanet olası ateşle oynuyordum. Ve yanmak ve erimiş bir buzlu su birikintisine dönüşmek yerine, daha güçlü, daha iyi, inançlarımda daha sağlamdım... şey, sonsuza dek.

Benim dünyamla doğrudan çelişen bir şeyin beni yok etmek yerine nasıl geliştirebileceğini anlamıyordum.

Anlamadığım bir yolda ilerlemeye devam etmektense bunu sorgulamam, cevaplar bulmam gerektiğini biliyordum ama Nila yolun sonundayken nasıl durabilirdim ki?

Ayartıcı bir gülümsemeyle, bacaklarını ahlaksız bir davetle açarak?

Canavar değildim ama bir aziz de değildim.

Uzak durma iradem, bu sabah onu gözlerinde aç bir bakışla bahçelerde kaybolurken gördüğümde kırılmıştı.

Bu bakışın benim için olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama sonra kardeşimi öptü.

Nila'nın elleri havaya kalktı, parmakları saçlarımın arasından kaydı. İnledi, dilimi emdi, beni çılgına çevirdi.

Sikim anında kalınlaşırken karnım zıpladı. Eğer o açsa, ben de açlıktan ölüyordum.

Yanakları parmak uçlarımın altında uysaldı. Dillerimiz birbirine karıştı ve boğuştu. Yumuşak iniltisi göğsümde yankılandı ve kendimi onu yatağa doğru geri götürmekten alıkoyamadım.

Cut sayısız akşam bana onu ilk kez nasıl becereceğimi anlatmıştı. Acı, işkence ve onun için hiçbir zevke izin verilmeyen bir oyun planı. Diğer şeylerin yanı sıra bu da Üçüncü Borç'un bir parçasıydı.

Ama yine buradaydım. İtaatsizlik.

Sadece küçük bir tat için, olduğum her şeye itaatsizlik ettim.

Sikimin aylarca ona yaklaşmaması gerekiyordu. Bu nasıl oldu? Ona karşı nasıl bu kadar zayıf olabildim?

Bacaklarının arkası yatağa çarparken Nila haykırdı. Tıttuğum yerden yuvarlandı, parmak uçlarımlın etine battığı yerlerden yanakları kıpkırmızı olmuştı.

Dizlerinin üzerine çöküp kollarını boynuma dolayarak beni kendine doğru çekerken aletim hiç bu kadar sertleşmemiştı.

Bunu durdurmalıyım. Lanet çıkıp kilitlemeliyim. Daha da iyisi, ona vurup ağlatmalı ve içine sağlıklı bir dozda korku salmalıyım.

Oyuncağıml olması gereken kadın. Sahibim değil. "Jethro lütfen...

düşünmeyi bırak. Düşüncelerini duyabiliyorum; öyle ki yüksek sesle."

Geri çekildim. "Ne?"

Eğer düşüncelerimi duyabiliyorsa, neden kaçmıyordu? Tehlikeyi göremiyor muydu? Bunun nasıl bir kâbusa dönüşebileceğini anlamıyor muydu?

Sadece kendi hayatımla değil, onunkiyle de oynadım. Cut ölümü hafife almazdı. Onu bunun için yalvartırdı. İlk oğlunda uyandırdığı her lezzetli his için onu parça parça ederdi.

Her öpücük, her dokunuş. Onu ödeyebileceği her borçtan daha kötüsüne mahkum ediyordum. Ve hepsi ne içindi? Çünkü ben zayıftım. Zayıf.

Zayıf.

Bugün alabilirsin.

Bunu önceden planlamıştım - işte bu kadar bağımlı hale gelmişim.

'Birisi' güvenlik sabit diskine yapışkan bir şey dökmüştü; Weaver kamaralarındaki kameraların çalışabilmesi için yeni bir parça sipariş gerekiyordu.

Değiştirilmeden önce iki gün, muhtemelen üç gün hesapladım.

İki ya da üç gün onu becerebildiğim kadar becerdim, sonra da bu olanları unuttum.

"Öp beni," diye mırıldandı, siyah gözleri şehvetle parlıyordu.

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. "Bizi bu karmaşanın içine sokan iki kelime değil mi bunlar?"

Gömleğimin önünü tuttu, usta parmakları rekor bir sürede düğmeleri çözdü.

Minik elleri göğsümde gezinip omurgama doğru gıdıklanırken başım geriye düştü.

Beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma mühürledi.

Tadı ağzıma girdiği an, tekrar patladım. Elimde değildi.

O lanet bir uyuşturucuydu.

Elmas yakasını tutarak onu sertçe ittim. Dizlerinin üzerinden devrildi, yatağa geriye doğru düşerken tırnakları göğüs kafesimi sıyırdı. Balerin bacaklarını açtığı anda üzerine atladım.

Daha fazla direnemedim, nafileydi.

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırarak yatağın üzerine diz çöktüm ve kalçalarından tutarak vücudunu çektim. Kendimi onun üzerine bastırırken, ikimiz de zevkle titredik.

Karnı ölmek üzere olan bir yaratık gibi çırpınıyordu; kalbi o kadar sert çarpıyordu ki, kendi ritmimi yeniden düzenliyordu.

Hiç kimseyi öpmekten Nila'yı öpmekten aldığım kadar zevk almamıştım. Dilini ağızımda hissediyordum ama sikimin üzerinde daha güçlü hissediyordum. Başka birinin tadıyla hiç bu uçmamıştım. Bu sadece aramızda kıvılcımlanan kimya ya da irade güçlerinin savaşı ya da hatta tüm bunların nasıl sona ereceği bilgisi değildi.

Farklıydı ve onu tanımlamak için hiçbir dürtü duymuyordum. Ne olduğunu anladığım an, ondan kaçmak zorunda kalacağım andı.

Dili benimkiyle yavaş ve davetkâr bir şekilde okşuyor, sıvı gibi dans ediyordu.

ipek.

Elim bacaklarının arasına düştü. Giydiği kot pantolon benim için en kötüsüydü.

düğmeye ve fermuara saldırırken düşman.

Ağızıma kıkırdadı ve beceriksizce hareket eden parmaklarımı iterek tek bir el hareketiyle serbest bıraktı. "Artık onlardan kurtulabilirsin."

Sesindeki ihtiyaçtan dolayı karnım sıkıştı. "Bunun için şükürler olsun." Üzerinden yuvarlanarak, rahatsız edici materyali çektim ve başımı eğdim

giydiği siyah dantel k lotu yırtmak için kalçasının üzerinden geçirdim. Onları yırtıp çıkarırken g  s mde bir inilti yankılandı.

"Hey! Bunu yapmaya devam edersen hiç i   ama ırım kalmayacak."

Günlerinin geri kalanını süslü eteklerinin ve elbiselerinin altında hiçbir şey olmadan dolaşarak geçireceği düşüncesiyle sikim kalktı. Bu fikir çok hoşuma gitmişti.

Onu Milano'dan çaldığım zaman giydiği o muhteşem siyah ve tüylü elbisenin görüntüsü zihnimi doldurdu. Keşke onu yırtık pırtık ve kirli bir halde kaldırımda bırakmak yerine yanımızda getirseydim diye düşündüm. Nila her gün   k   giymeyi hak eden türden bir g zellikti.

Onu  ort ve normal kıyafetler içinde görmekten ho landığımı ink r edemezdim ama korseler ve jartiyerler içindeki bir kadında ezici bir seksilik vardı.

Siktir, bunu düşünmeyi bırak.

Pantolonumdaki silahla birini öldürecek kadar serttim; onu daha doldurmadan bo almak istemiyordum.

Elleri kemerimin tokasına gitti. Sihirli bir şekilde hem kemerimi hem de kot pantolonumu çözdüğünde gözlerimi kıriptım. Alınan elleriyle onları da boxer- ortlarımla birlikte kal alarımдан aşağı itti.

Parmakları sikimin etrafında kenetlendiğinde inledim.

İçimde yarattığı ateş çok güçlüydü. Ruhum yapmak için eğitildiği şeyi yaptı ve anında geri çekildi, kendini korudu, gerçeği sakladı.

Frijit oldum.

Nila durakladı, nefes nefese kalmıştı. "Sorun ne?"

Her şeyi.

"Hiçbir şey." Geri çekildim, doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına salladım.

Bu çok tehlikeli. Bunu durdurmalısın.

Nila'nın zarif kolları boynuma dolanıp artık çıplak olan göğüslerini sırtıma bastırduğında nefesimi içime çektim. Yumuşak etin kabarıklığı ve sert meme uçlarının iğne batmaları neredeyse beni çözüyordu.

Ellerimi kıvırdım, alt dudağımı sertçe ısırırken kan çekiyordu. "Bırak beni."

"Hayır."

Kanımda küçük bir öfke parıltısı belirdi. "Tanrım, kadın." "Nila. Benim adım Nila." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Dene bakalım... seni öldürmez."

Yanıliyorsun. Beni zaten öldürüyorsun.

"Jethro-eğer çekiliyorsan, o kapıdan çıkıp beni günlerce terk edersen... işimizin bittiğini bilmelisin."

Onun sıcak bedenine tekrar girmeme asla izin verilmeyeceğini ima eden bu kelime bile bana küfürdü. Öfkem arttı, kanım koyulaştı. "Uygun gördüğüm şekilde davranmak için benim olduğunu unutuyorsun."

"Eziyet etmek için seninim, kabul ediyorum. Ama nedense babanın bunu yapmamızdan hoşnut olmayacağını düşünüyorum." Dudakları tekrar omuzlarımı sıyırdı. "Bu konuda yalan söyleyemezsin. Bu yüzden bana bunu bir sır olarak saklamamı söyledin."

Öne doğru yığıldım, onu tuttuğu yerden kurtarmaya çalışıyordum.

Aramıza garip bir sessizlik çöktü. Ayrılmakla doğru şeyi, dönüp ağrıyan sikimi içine sokmakla da yanlış şeyi yapmakla mücadele ettim.

Nilâ tenime karşı mırıldandı. "Seks bizi soymak . Saklı tuttuğumuz gerçekleri göstermek içindir. Sonunda seni kurtarabilecek bir şeyden korkma."

En mahrem sırlarımı ifşa etme düşüncesi kalbimi dondurdu.

Soğuk bir şekilde güldüm. "Kurtarılmak istemiyorum Bayan Weaver. Seks ise tam tersi. Hayvani bir ihtiyaçtan başka bir şeyin yansıması değildir."

"Buna inanmıyorsun. Elimizdekine değil."

"Elimizdeki şey benim konfor alanımın o kadar dışında ki, pamuk ipliğine bağlıyım."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Bu korkunç itiraf karşısında dudaklarımı kapattım.

Nila kaskatı kesildi, kalp atışları sırtıma vuruyordu. "Gördün mü, kendini sansürlemediğinde dürüst olabiliyorsun."

İçimi çektim. "Dürüstlük mü istiyorsun? O zaman tamam. Hayatımı demir yumrukla kontrol ederek yaşamaya alışkınım. Sen bu kontrolü baltalıyorsun. Bunun olmasına izin veremem. Ben olmadığım zaman işleri iyi idare edemiyorum..."

"Soğuk."

Başımı salladım. "Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde beni etkilediğini itiraf . Hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum-" diye kestirip attım. Ne?

Ne diyordum ben? Sesim ödleğ gibi çıkıyordu. "Artık sana sahip olduğuma göre, seni tekrar tekrar inkar etmeyeceğim ve lanet olsun, durmak isteyeceğimden şüpheliyim, ama durmak *zorunda*."

Daha kötü bir şey yapmadan önce durması gerek.

Nila yanıma oturmak için çekildi. "Bu kadar güzel bir şey bitmek zorunda olmamalı Jethro. Aileyi boş ver. Borçların canı cehenneme. Biz birbirimizi istiyoruz. Hadi buna teslim olalım ve yarını unutalım."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Keşke sınırsız yarınlarımız olsaydı.

Ama biz bilmiyoruz.

"Benden ne istiyorsun, Jethro? Her şeyi aldın.

-Ya zorla ya da bana kim olduğunuza dair küçük bakış açıları sunarak.

Neden bu kadar korkuyorsun?" Sesi bir lanete dönüştü. "Ne *istiyorsun*?"

İstiyorum... İstiyorum...

Kahretsin, ne istediğimi bilmiyorum.

Vücudum hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve ihtiyaçla ağrıyordu. Bu iş nasıl seksten vahiylerle dönüşmüştü?

Hayatımda istediğim her şey beni bu hale getirmişti.

Arzulamama izin verdiğim her şey bana karşı kullanıldı ve bana sevmek yerine nefret etmeyi öğretti.

Uğruna çok çalıştığım her şeyi çalma gücüne sahip olan şeyler şefkat ve empatiden kaçmak daha kolaydı.

Nila'yı becermeye devam edecektim, çünkü kendimi *iyi* olan her şeyden mahrum bıkmıştım. Ama onun kafamın içine girmesine izin vermeyecektim ve kesinlikle kalbime tırmanmasına izin vermeyecektim.

Kendimi toparlayarak, "Beni asla tanıyamayacağını anlamanı istiyorum. Benim üzerimde hiçbir gücün olmayacak, sadakatim üzerinde de hiçbir hakimiyetin olmayacak. Aramızda ne olursa olsun, seni asla serbest bırakmayacağım, aileme karşı senin tarafını tutmayacağım, hiçbir şeye boyun eğmeyeceğim.

talepleriniz. Bu açıdan değişen bir şey yok."

Nefes nefese sözümü bitirdim: "Eğer bunu kaldırabilirsen, o zaman seni beceririm ve ikimize de biraz mutluluk bahşederim. Ama eğer yapamazsan, o kapıdan çıkıp gideceğim ve İkinci Borç zamanı gelene kadar geri dönmeyeceğim."

Yanağımı avuçladı. Elleri sabitti; gözleri baş dönmesi ya da stresten uzaktı. Görünüşe göre benim söylediğim gerçekler onu neredeyse hiç üzmemişti.

Kendimi buzun içine kilitlediğim zamanki kadar. "Bunu hissetmeye devam etmek istiyorum. O yüzden kabul ediyorum... şimdilik." Bakışları dudaklarıma kaydı, endişe ve tutku yanaklarını pembeleştirdi. "Bu kadar konuşma yeter. Öp beni."

İnledim. Bir daha asla 'öp beni' komutunu duymayacak ve onu yutmak istemeyecektim.

Bu için de dik bir öğrenme eğrisiydi. Sadece uçurumdan düşüp ölmediğimizden emin olmamız gerekiyordu.

Yatağın üzerinde geriye doğru düştü. Bedenim kontrolü ele aldı, dayanılmaz bir ihtiyaç uzuvlarıma onu takip etmelerini emretti. Kalçalarımı saran kot pantolonumu tekmeleyerek çıkardım, dirseklerimi kulaklarının yanına, yatağın üzerine koydum ve bacaklarının arasına yerleştim.

Sikim seğiriyor, içine girmek için can atıyordu.

Başımı eğerek boynunun yumuşak hassasiyetini ısırdım.

Zihnim yapmak istediğim her şeyle dolup taşıyordu. Bacaklarının arasında dinlenmek keyifliydi... ama istediğim bu değildi. Aklımı başımda tutacak şey bu değildi.

Eğer onu tekrar becermeme izin verirsem, bir dahaki sefere onu aldığımda çok farklı olacaktı. Öyle olmak zorundaydı. Başka seçeneğim yoktu.

Nefes nefese kaldı, altımda kıvranarak kalçalarını yukarı doğru itti.

Çok istekliydi, gülünç derecede istekliyi. Ve onu tekrar becermek için neredeyse çaresizdim. İçine akmak istedim. Gözlerinin içine bakmak istedim.

Kendimi bıraktım ve onu doldurdum.

Nila'nın elleri enseme kavradı ve yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi.
Alt dudağımı yalayan sıcak dili işkence ediyordu.

Midem sıkıştı.

Onu derinden öptüğümde sertleştim. Geri çekilerek çıplak vücudunu doyasıya seyrettim. Çoğu yerini görmüştüm - ya koşuyor, ya bir ağaca saklanıyor ya da bir masanın üzerine uzanıyordu - ama morarmış teni ve uzamış kasları sikimi tamamen kontrol ediyor gibiydi.

İpeksi teni üzerinde karnından keskin kalça kemiklerine uzanan çukur yolu takip ederken beynim dağıldı. Narin vücudunun hiçbir yerinde bir gram bile yağ yoktu. Etkileyici ama şirin karın kasları ve mükemmel pembe dudaklarla ağırbaşlı bir şekilde gizlenmiş sıkı bir amcığı vardı.

Saf bir dişiydi - imrendiğim ve hayalini kurduğum kırılganlığın ve azmin vücut bulmuş haliydi.

Ona yapmak istediğim şeyler. Her zaman kilit altında tuttuğum şeyler yüzeyin altında fokurduyordu.

Daha önce fark etmemiştim ama özgü hafif bir tazelik kokusu vardı.
-Hem afrodisyak hem de sarhoş edici olan, beni cehennemin derinliklerine çeken rahatlatıcı bir parfüm.

Ona güzel olduğunu söylemek istedim.

Bana ne yaptığını ona söylemek istedim.

Ama yapamadım.

Göğsünü kavradım, başımı ağzıma almadan önce meme ucunu sıktım.

Başımı göğsüne bastırarak inledi. Dilimin her darbesi sikimin ihtiyaçla dalgalanmasına neden oluyordu.

Elleri yanan omuzlarımın üzerinde kayarken doyumsuzdu, yoğuruyor, okşuyor, beni hem sakinleştiriyor hem de çılgına çeviriyor gibiydi.

Vücuduna geri süründüm.

Gözleri benimkilere kilitlendi, çok yoğun ve acı verici şeylerle parlıyordu. Kalbim yarıldı ve yerinden fırladı, işlev görme kabiliyetimi aştı.

Çılgınca küçük bir buz parçasını tırmalayarak onu derinden öptüm.

Bu sadece bir öpücük olmalıydı, ama ağzı kontrolüme karşı bir büyüye sahipti. Daha fazlası için sessiz yakarışı fısıldanıyordu; vücudu benimkinin altında kayıyor ve yalvarıyordu, beni kendimi tırmandığım çukura atmaya ve artık hiçbir şeyi umursamamaya yaklaştırıyordu.

"Seni içimde istiyorum, Jethro," diye fısıldadı, nefesi tenimde buğulanıyordu.

Elim boğazına gitti, hassas sütunun etrafında gerildi. "Hiç kimseyi seni becermek istediğim kadar çok becermek istememiştim."

"O zaman ertelemeyi bırak." diye inledi.

"Hayır, seni kıvranırken izlemek hoşuma gidiyor." Burnumu onun boğazını kavradığım yere doğru indirdim. "Ne de olsa yine siz kazandınız Bayan Weaver-"

"Nila. Lütfen... Birbirimizi sahiplenmekten milimetrelerce uzakta zamanlarda bana Bayan Weaver diyebilirsiniz."

Başımı salladım. "Dediğim gibi, sen kabaca araya girmeden önce." Alt dudağını ısırdım ve ağzımın içine çektim. "Kazandın çünkü seni becerdim."

"Sanırım o konuda da sen kazandın."

yaladım, dilimin ucunu çenesinde gezdirerek titremesine neden oldum. "Yine de yalvarmadın, değil mi?"

Sertleşti, göğsünde küçük bir inilti yankılandı. "Yapma... beni zorlama."

Ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. "Oh, sizi yapacağım, Bayan Weaver." Boğazına sokularak yakasındaki soğuk elması öptüm. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Hırladı, "Sadece içime sok, Jethro."

Kıkırdadım. "Sadece içime mi saktun? Bu pek romantik değil."

"Bu romantik değil. Öyle olsaydı, mumlarımız, gül yapraklarımız ve yumuşak müziğimiz olurdu. Bu bir amaç için araç."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Sona giden bir yol mu?"
İncinmemeliydim ama lanet olsun ki incinmişim.

Nilâ karnını sıkarak bana doğru uzandı. "Gelmek istiyorum. Gelmek istiyorsun. Uzatmayı bırak."

Sikim onun sıkıntısına ağılıyordu; sağduyunun sınırlarını aşmıştı. Teslim olmak istiyordum, ne kadar istiyordum ama bir kez olsun kazanmak da istiyordum. Tüm savaşlarımızda bir şekilde galip gelen o olmuştu. Bu yenen olarak uzaklaşmak niyetindeydim.

Elimi göğüs kafesine koyarak onu yatağa bastırdım ve vücudundan aşağıya doğru kaydım. Kat ettiğim her santimde meme uçlarını, kaburgalarından göbeğine kadar her yerini ısırdım ve emdim.

"Jethro..." diye soludu, elleri bir kez daha saçlarıma daldı. Beni bu şekilde tuttuğunda kalbim garip şeyler yapıyordu; tırnakları kafa derimi kazıyor, zar zor dizginlediği şehveti her türlü zevkten daha iyi hissettiren iğne ucu kadar acıya neden oluyordu.

"Bana ne duymak istediğimi söyleyin Bayan Weaver. O zaman size istediğinizi vereceğim."

". Yalvarmayacağım. Benden önce kırılacaksın."

Yumuşakça güldüm ve dilimin ucuyla göbek deliğini okşadım. "Bundan o kadar emin misin?"

O haklı.

Aletimin zonklaması durmamıştı ve tepesindeki yapışkan ıslaklık ihtiyacımı durdurmakta başarısız olduğumu söylüyordu.

Saçımı çekerek beni yukarı çekmeye çalıştı. Düz karnını ısırarak bileklerini yakaladım ve yatağa sabitledim. "Artık dokunmak yok, Bayan Weaver. Bahsettiğim kontrolü hatırlıyor musunuz? Ona ihtiyacım var." Ağzı hizasında ve pırıl pırıl olan amına hava üfleyerek mırıldandım, "Tatmaktan zevk aldığım en sıkı, en ıslak, en yağlı amcığa sahipsin. Ve tekrar yemeyi planlıyorum. Acele etme ve yalvarmanın sana yakışıp yakışmayacağına karar ver."

"Piç kurusu," diye hırladı, bileklerini tutmama karşı koyarak.

"Piç olan ben miyim?" Kendimi konumlandırımdım ve ıslak dilimi yarığı boyunca kaydıldım. Nefesi sırtı eğildi. "Sana acı yerine zevk vermek istediğim için ben mi piçim?"

Kes şunu.

Bunu söylemek istememiştim. Başka bir hata. Başka bir tehlikeli kayma.

Nila onu tekrar dillediğimi fark etmedi, aşağıya dalıp hızlı ve müdahaleci bir şekilde içine girdi. "Ah!"

Şiddetli bir şehvet ürpertisi kaslarıma hükmetti. Kulaklarım, onunla alay etmeyi unutup onu kirli ve yanlış bir şekilde becerme ihtiyacıyla kükredi.

"Jethro...lütfen..."

"Neredeyse bir yalvarış, Bayan Weaver." Hiç duraksamadan yüzümü amına gömdüm.

Hareket etmeye çalıştı ama parmaklarımı bileklerinin etrafında kilitli tuttum ve onu dilimle becerirken hareket etmesine izin vermedim.

Karnının lezzetli hatlarını takip ederek yukarı baktım. Bana dik dik baktı, gözleri siyah alevlerle doluydu.

Gülümsedim, onu daha sert

yaladım. "Bunu

yapmayacağım."

Cevap vermedim, sadece klitorisini ağzıma aldım.

Kasıldı, kontrolsüzce titriyordu.

"Her şey küçük bir kelimeyle bitecek Bayan

Weaver." "Bitmeyecek. Bana Nila diyene kadar

olmaz."

Dilim onun daracık amına girdi; kasları etrafımda şiddetle sıkıştı.

"Bir tr-truce'a ne dersin?" Bacakları sertleşirken, ayak parmakları kıvrılırken sesi gerildi.

"Ateşkes mi?"

"İki kazanan."

Sıcak nefes aldım, içimde kaynayan her şeyle onun iç uyluklarını ıslattım. "Tamam."

"Önce sen git."

Kıkırdadım, ihtiyaçtan o kadar tahrik olmuşum ki konuşma yeteneğimi hızla kaybettim. "Hiç şansın yok. Yalvar." Ağzımı ve burnumu ona doğru bastırdım, ciğerlerim onun kokusuyla ıslanana kadar derin derin içime çektim.

"Jethro!"

Kalbim hızla çarpıyordu. Nefes alışım her kelimeyi kesik kesik ve nefessiz bırakıyordu. "Söyle, ikimizin de acısına son ver."

Başını yana çevirerek yanağını çarşafıara bastırdı. "Bunu yaparsan istediğini yaparım. Senin adını kullanacağım. Üstüne tırmanacağım seni. Bacaklarını ayıracağım ve sikimi o kadar hızlı ve derine ki bir hafta boyunca yürüyemeyeceksin."

İkimiz de aklımıza gelen görüntü karşısında inledik. Siktir, yalvarsa iyi olur. Yoksa bir raunt daha kazanacaktı. Onu almandan iki saniye uzaktaydım.

Etkileyici özdenetimim hayatım boyunca korumuş olan aynı kısıtlama-yok olmuştu.

Dilimi titreyen amında gezdirirken kalçaları çalkalanıyordu. "Yalvarın, Bayan Weaver. *Yalvar.*" Kadife tenini dilime değdirdiğimde Aile ve sonuçlarla ilgili düşünceler stratosfere kadar uzanır.

Klitorisini tekrar emdim, kulaklarım bana teslim olması için zorlanıyordu, ama

Yine de direndi.

Dilimi derine sokarak onu orgazma doğru sürükledim. Amcığı kasıldı, sığ penetrasyonumu sağdı.

İnledim. Şakaklarımdan ter akıyordu ve sırtım gerginlikten ağrıyordu. Kalçalarım yatağa doğru sallandı, sikimi yüzeye sürerek titreyen zevk-acıdan kurtulmaya çalıştım.

"Yalvar, lanet olası!" Klitorisine karşı tısladım. Daha fazla dayanamadım. "Adımı kullan ve ben de kullanayım."

Kahretsin, hiçbir yere varamazdık. İkimiz de çok güçlüydük. Çok inatçıydık.

Nefes nefese, cam gibi parlayan ve arzuyla sarhoş olmuş gözlerine baktım. "Birlikte." İlk kez bir ateşkesi kabul etmişim. Ben yapmadım ama beni içine sokacaksa, olsun.

Nila dondu kaldı, ağzı açık kaldı. Sonunda başını salladı. "Birlikte."

Amına bir öpücük kondurarak vücuduna tırmandım ve bacaklarının arasına yerleştim. Parmaklarımı saçlarına kilitleyerek, gidecek hiçbir yeri olmadan onu sıkıca tuttum. Sikim seğirdi, girişine yaslandı ve içeri kaymak için yalvardı.

Kalplerimiz hızla atmaya başladı, nefes alış verişlerimiz de aynı şekilde yıpranmıştı.

Dudakları ; sesler döküldü. "Beni becermen için sana yalvarıyorum, Jethro Hawk."

Tüm vücudumu saran bir ürperti beni alırken gözlerim kapandı. "Tekrar." Sertçe yutkundum. "Daha fazla, Nila. *Yalvar.*"

Adı ağızımdan döküldüğü anda, tuttuğu her şeyi bıraktı. Elleri kıcıma düştü, tırnaklarını geçirdi ve dizlerini yukarı çekti. Şiddetli bir güç patlamasıyla beni ileri doğru itti ve ucumu içine sokmaya zorladı.

İkimiz de inledik. Yüksek sesle.

"Becer beni, lütfen. Yalvarıyorum. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Hiçbir şeye senin beni doldurduğun kadar ihtiyacım olmamıştı." Beni öpmek için uzanmaya çalıştı ama saçlarındaki ellerim onu açık, dürüst ve çıplak tuttu.

"Jethro, beni hemen şimdi sikmezsen öleceğim. Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Neyim var bilmiyorum. Sadece kaşındığımı, ağrıdığımı, ağladığımı ve bana istediğimi vermediğin için çok kızgın olduğumu biliyorum."

"Peki sen ne istiyorsun... Nila?"

Titredi. "Sikini istiyorum. Şimdi."

Ve onu alabilirsin.

İtiyorum.

Geçen seferki gibi nazik bir gevşeme olmadı. Kendimi kontrol etmem bitmişti.

Bitti. Sonlu. Barbarca bir kazıkla içeri battım.

Çılgılık attı.

Inledim.

İkimiz de birbirimizin içine çöktük.

Düşüyor. Düşüyor. Dönüyor. Girdap. Birbirimizi esir aldık.

Tek bir hedefe odaklanarak bedenlerimizi cezalandırıyoruz.

"Oh, Tanrım, hayır... dur," diye bağırdı. Kalçaları bedenimi yerinden oynatmaya çalıştı. "Duramıyorum."

"Acıyor." Nefesi ateşli etime karşı serindi.

"Bırak gireyim." Taşaklarıma bir zevk dalgası yayılırken dişlerimi tekrar ittim.

Ağzı tekrar ılık atmak için açıldı ama bir elimle dudaklarını kapatıp onu susturdum. Elmacık kemikleri sertti, teni şehvetle gerilmişti. Gözleri o kadar karanlıktı ki yansımamı yansıtıyor, tanımadığım bir adamı gösteriyordu. Doğru ve yanlışın sınırını iyice aşmış bir adam.

Sonra göğsünde uzun bir hoş geldin nidası titreşti.

Vücudu bana teslim olurken gözlerim kapandı, gerildi, davet etti.

Sikeyim.

Ellerim saçlarında daha da sertleşti. Ön sevişme her şeyimizi . Bu sert ve hızlı olacaktı, kana susamıştı.

"Şimdi seni becereceğim, Nila."

"Evet." Ben içine girdikçe tırnakları belimi daha da derinlemesine kesiyordu. Tekrar tekrar içine girdim, taşaklarına kadar gömüldüm. Sadece bedenini değil, zihnini ve ruhunu da beceriyordum.

Her yere girmeme izin verirdi.

Her şeyi bıraktı, savunmasını buldozerle geçmeme izin verdi.

Elimde tuttuğum şeyin kıymeti karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu - onun verdiği hediye. İçimi parçaladı ve beni boşluğa çevirdi.

Bağlantı çok keskindi. Fiziksel olarak, ruhsal olarak. Hiçbir zaman ait olmak istememiştim... her zaman dışlanmış ve yabancı ama Dokumacı Fahişe'min bacakları arasında.... kurtuluşu bulmuştum.

Etrafımda kenetlendi ve göğsümden düzensiz bir inilti çıkardı. Kalçalarımı daha sert, daha derin, daha hızlı bastırdım.

Göz göze geldik.

Ona sessizce bağırdım.

Sözsüzce lanetledim. *Beni*

içinde hissediyor musun?

Seni sahiplendiğimi

hissediyor musun?

Seni yok ettiğimi hissediyor musun?

Gözleri mesajımı anlayıp kendi mesajını verdiğinde kaslarım kaskatı .

Beni etrafında hissediyor musun?

Seni baltaladığımı mı

hissediyorsun? Seni önemseddiğimi

mi hissediyorsun?

İleri atıldım ve ondan ilkel bir ses çıkardım. "Tanrım, sen- sen hissediyorsun..."

"Ne hissediyorsun? Ne hissediyorsun?"

Homurdandım. "İyi. Çok iyi. Boşalmam
lazım." *İkimizin de.*

Bunu daha fazla yapamazdım. Kaçıp saklanabilmem için bitmesi
gerekiyordu. Böylece bende yanlış olan her şeyi düzeltebilirdim. Böylece on
beş yıl boyunca olduğum adamı bulabilirdim.

Çaresiz bir ihtiyaç sesi çıkararak kendini sikime sürttü. Terden
sırılsıklam olmuşuk, tenimiz kayıyor ve birbirimize sürtünüyordu,
ciğerlerimiz havaya hasretti.

Saçlarını sıkıca tutarak ritmimi arttırdım. Onu yatağa çivileyerek vahşi
bir vahşilikle becerdim.

Orgazmı hiçbir yerden ve hiçbir uyarı olmadan geldi. Bir an benim ona
sürdüğüm kadar sert sürdü beni, sonra kaskatı kesildi ve gerildi. Ağzı
genişledi. Amcığı beni parçalara ayıran bir güçle sikimi yumruklarken kalbimi
çarptıran bir inilti etrafımıza düştü.

Kendi salıverilmem içimde bir tayfun gibi süzülüyor, uğulduyor
ve her hücremi sarsıyordu.

"Siktir." Kalçasını tutarak vücudunu eğdim, böylece daha da derin bir
ceza için açılı hale geldi.

Sikimi daha da içine sokarken gözlerinden sayıklama yaşları
süzülüyordu. Artık dayanamayacağım noktaya geldiğimde yüzü sımsıkı
sıkıldı.

daha fazla. Vücudu daha derin bir iddiayı durdurdu.

Gelmeyi bitirdiği an, duramadım.

Her hamlede içimde zevk dalgaları yükseliyordu. Taşaklarımdan fışkıran ateş onun içine sıçrayınca taşa döndüm.

Siktir, çek. Çekil.

Dik durarak parmaklarımı aletimin tabanına sardım ve karnına iplik iplik boşalırken kendi elimi becerdim.

Bittiği anda suçluluk duygusu geri geldi.

Korku.

Öfke.

Şimdi iki kat sıçmıştık ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Nila karnına baktı ve en cesur, en seksi hareketle parmak ucunu salıverilmemde gezdirdi ve ağzına aldı.

Sikeyim. Ben.

Tüm vücudum karıncalandı.

"Eğer seninle seks her böyle olursa, içimde birbirimizi erkenden mezara göndereceğimize dair korkunç bir his var."

Buzbir rüzgâr omurgamdan aşağı süzüldü. Keşke bu cümlelerin ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

Bir dahaki sefere ona ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yoktu. Bana sahip olmuştu.

sadece ten varken iki kez. Bir dahaki sefere... kahretsin, tekrar sertleşmeden ne yapacağımı .

Planladığım şeyden duyduğum sevinç iki yüzlü kalbime aktı ve bunun sonun başlangıcı olduğunu biliyordum.

mahvetmeye devam edecektik.

Borçlara ve yeminlere saygısızlık etmeye devam edeceğiz.

Ve dehşetten başka bir şey kalmayana kadar geleceğimizi mahvetmeye devam edecektik.

HAYAT manikten gerçeküstüne dönüşmüştü.

Hâlâ canavarların ininde yaşıyordum, her köşede korku vardı ve geleceğimden endişe ediyordum ama şimdiki zamanım hiç bu kadar doğru gelmemişti.

Onlar silahlarıyla ortaya çıkmadan önce babam ve kardeşimle konuşmak zorundaydım.

Kite'a cevap vermem gereken mesajlar vardı.

Kestrel ile onarmam gereken köprüler vardı.

Ama nedense Weaver'ın kamarasındaki delicesine rahat yatağımdan ayrılmaya dayanamıyordum.

Tavan, İran kumaşının cıvatalarıyla gizlenmişti ve yeni eğrilmiş kumaşın kokusu şimdiye kadar kokladığım en iyi hava spreyiydi.

Jethro tarafından bir kez daha kullanılmış olmanın yankılanan acısının tadını çıkararak gerindim.

Bana kış kabuğunun altında ne kadar tutku saklı olduğunu göstermişti ve daha yeni çözülmeye başladığını biliyordum. Daha fazla seks, daha iyi seks, daha derin, ruhumu kabartan seks düşüncesi beni hem heyecan hem de gerginlik içinde titretti. Kendimizi zevkle öldürmek konusunda söylediklerimde ciddiydim. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Ama Jethro'yu da yanımda götürebileceğim anlamına geliyorsa, dünyadaki hiçbir şey beni isteyerek ölüme yürümekten alıkoyamazdı.

Planı unutma.

Donup kaldım.

Onu baştan çıkarma amacım işe yaramıştı. Değişmişti ve sebepten dolayı, onun sevgisini kazanmama izin vermişti. Ama bana izin vererek Onun içindeyken, beni savunmasız bırakmıştı. Bedenimin onun etrafında gerildiği, beni tamamen içine almasına izin verdiğim an, içimde bir şeylerin verdiğini hissetmiştim. Onu yok etmek için bir davet ya da nazlı bir gelişten çok daha fazlasıydı; gerçektir ve onu istila etmekten alıkoyacak hiçbir iradem yoktu.

Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun.

Kaybetme düşüncesi kalbimi boğazıma kadar tırmandırdı.

Gerçekten ne olabilir ki?

Zaten bir ölüm cezasıyla yaşıyordum. Kırık bir kalple ölsem ne olurdu? Bu kaderimi değiştirmezdi. Sadece hala tadını çıkarabildiğim bir hayata dolgunluk katardı.

Sağduyu vardığım sonuçları beğenmedi ama düşüncelerimi kapattım.

Üzerine uzandığı yastıktan yayılan ormanlık deri kokusunu içime çekerek yuvarlandım.

Yere çakıldıktan sonra bir saat boyunca öylece yattı.

Yeniden toparlanmak ya da düşünmek ya da sadece kendisi olmak... Dış görünüşünü topladıktan sonra sözsüz bir şekilde ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi.

Tüm eşyalarım çoktan taşınmıştı ve ördek yumurtası mavisi komodinin üzerinde şarj edilmiş ve artık parçalanmamış telefonumun gelen postalarla yanıp söndüğünü fark ettim.

Jethro bana telefonumu vermekle kalmamış, onu açık bırakmış ve kullanmamı beklemişti.

Jethro neden onu kullanmamı istedi? Kes/Kite ile bir yakınlığım olduğu için kıskanmıyor muydu? *Buna bir son vermelisin.* Kestrel'le mesaj yoluyla flört edip sonra da yüz yüze görüştüğümüzde ondan uzaklaşarak kafasını karıştırmak hiç adil değildi.

Jethro'yla uğraşmam gereken çok fazla şey vardı; kardeşiyle başka bir maskeli baloya .

Cihazı elime alarak e-postalarımın göz gezdirdim ve kısa mesajları açtım.

Vaughn'dan birkaç tane, babamdan birkaç tane ve Kite'dan sadece bir saatlik bir tane vardı.

Okurken kalbim küt küt atmaya başladı.

Kite007: *Dün gece rüyamda seni öptüğümü gördüm.*

Yastıklara yaslandım. Normalde karşılık vermeyi ve alay etmeyi çok isterdim. Şimdi ise kendimi Jethro'yu aldatıyormuş gibi hissediyordum.

Needle&Thread: *için üzgünüm. Sanırım buna bir son vermenin zamanı geldi. Sence de öyle değil mi? İkimiz de birbirimizin kim olduğunu biliyoruz. Rol yapmaya devam etmek çok karmaşık.*

Yanağımın içini çiğnedim. Onu uzaklaştırdığım için kalbim sızlıyordu, özellikle de tarafsız olması için Kite'a güvenmişken. Gerçeği bilmeme rağmen ondan vazgeçmek, geçmişimin kalan son parçasından da uzaklaşmak gibi görünüyordu.

Kite007: *mi? Benimle yatma düşüncesi çok iğrençti, bitti mi?*

Needle&Thread: *Ben sadece... Özür dilerim.*

Kite007: *Tamam.*

Needle&Thread: *Hala arkadaş olacağız. Seni her gün göreceğim.*

Kite007: *Bazen, tamamen birbirimizi görmek üzerine kurulu bir ilişkiye sahip olmak gerçeği öğrenmemizi engeller. Bazen, görmenin tek yolu*

Bu gerçek, zihin hariç diğ er tüm duyuları engellemektir. G le g le, Needle.

Sanırım gereğ i görmeye hazır değildin.

Kite'ın mesajının üzerinden dört saat geçmişti ve ben h l  içimdeki acıyı dindirememiştim. Ne demek istemişti? Ve neden hiçbir mesajıma cevap vermiyordu?

ılgınca mesaj üstüne mesaj gönderip af diledim ve bir açıklama istedim.

Ama hiçbir şey yok.

Beni  ğle yemeğ i aramak için odamdan çıkaran tek şey alıktı.

Jethro'yu bir daha görmemiştim ve bacaklarımın arasındaki yanık, dün gece aramızda geri dönüşü olmayan bir şey olduğ nu hatırlatan tek şeydi.

Geri dönüşü yok ve Kes'i incitmemden ve yanımda başka bir Hawk olma şansını mahvetmemden sorumlu.

Onunla karşılaşma d ş nesi ve bunu takip edecek gariplik tüylerimi diken diken etti.

Kerkenez'i kaybetmiş olabilirdim ama Jethro'nun kutup kabuğ nu bir şekilde kırmıştım. Cut ya da borçlar bana ne yaparsa yapsın, kimse kendilerinden biriyle bulduğ m şeyi mahvedemeyecekti.

Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jethro Hawk artık Cut'ın

küçük bir oyuncak. O benim oyuncağımdı. Ve hayatımı kurtarmak için Jethro'yu kullanma olasılığımdan duyduğum suçluluk duygusuna rağmen, bunu yapacağımı biliyordum. Sonunda, Jethro'yu büyümün derinliklerine çekmeyi umuyordum. Onun beni korumasını sağladım. Yapacaktım. bir şekilde bu borç felaketinden kurtulacak.

Düşman olarak başlamıştık ve hâlâ ama şimdi... şimdi ortak bir amacı olan düşmanlardık. Sikişmek ve yutmak için itici bir ihtiyaç.

Acı ve zevk vermenin garip bir kombinasyonu. İdeal değildi. Muhtemelen sağlıklı da değildi.

Ama yaşadığım en iyi ilişkiydi.

Personelin beni beklemesi yerine mutfığa gitmeye karar vererek, biberiye ve sarımsağın nefis kokularını derin derin içime çekerek fırın ve ev diyarına girdim.

Kıvırcık sarı saçlarıyla tanıdığım hizmetçilerden biri başını kaldırdı. Güzel düğme burnu ve kahverengi gözleri açık ve dürüsttü. "Aç mısınız, bayan?"

Başımı salladım, öne doğru kaydım ve parmak ucumu tezgâhın üzerindeki un tozunda gezdirdim. Hawksridge Malikânesi akla gelebilecek her türlü modern kolaylıkla güncellenmişti ama yine de mirasını korumayı başarmıştı. Eski dünya ile yeninin muhteşem bir karışımı olan mutfak da bir istisna değildi.

Paslanmaz tezgahlar, cılız el yapımı dolapların üzerinde duruyordu. Eski bacalar,

Kömür dumanından siyaha boyanmış, son model ocak ve fırınların üzerinde duruyordu. Devasa döner ocağı hâlâ büyük bir açık ateşin üzerinde kullanılıyordu ve köşedeki üç ayaklı sehpanın üzerinde kocaman siyah bir tencere sallanıyordu. Havan ve havaneli, üzerinde otlar ve çiçekler kuruyan pencere kenarına dizilmişti.

Hizmetçi nazikçe taze bir baget ekmeği ile bir top taze krema ve çilek reçeli paketledi ve elime bir paket tuzlu ve sirkeli cips tutuşturdu.

Rastgele bir yemekti ama minnettarlıkla kabul ettim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bugün dışarıda fazla kalmayın. BBC'ye göre bir fırtına geliyor. Güzel havalar sona erdi."

Bu benim hayatım için bir metafor mu? Yazımın geçtiğini ve şimdi kışın hayatta kalmam gerektiğini mi?

Başımı sallayarak güvence verdim, evin ana bölümüne çıkan merdivenleri tırmandım ve Hawksridge'den ön kapıdan çıktım.

Hizmetçi haklıydı. Ufukta kara ve uğursuz ağır bulutlar vardı. Ne olursa olsun, uzatmak istedim; temiz hava dünyama berraklık getirmekte asla başarısız .

Kite'in mesajından sonra netliğe ihtiyacım vardı. Bunu her , kalbim pişmanlık içinde sıkışıyordu.

Mücevherli parmak arası terliklerim, kısa şortum ve turkuaz tişörtüm, özellikle de yukarıdan küçük yağmur damlaları sıçrarken pek uygun kıyafetler değildi, ama ben

içeri girmeyi reddetti.

"Nila!" Kes evin yan tarafından belirdi, koşarak yaklaşırken çizmeleri çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

Kahretsin.

Her ne kadar onunla yüzleşmek istesem de ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sığ nefes alarak Jethro'nun kollarımın üst kısmında bıraktığı silik morlukların görünmemesini umdum.

Kes durdu, gözleri üzerimde geziniyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak yüzünü inceledim ve mesajındaki acıyı aradım.

Bakışları boştu, herhangi bir şifreye ya da ipucuna kilitlenmişti.

Aramızda olanları nasıl saklıyor?

Anlayamadığım için omuz silktim. "Belli bir yere gitmedim. Sadece biraz hava alıyorum."

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Tekrar omuz silktim. Aramızdaki buzları er ya da geç eritmek en iyisiydi. "Elbette."

Kes geldi, bakışları ufuktaki kara bulutlara doğru yükseldi. Sessizliği ağırdı, yargılayıcıydı.

"Nereye gidiyordun?" diye sordum. *mi koşuyordun?*

Altın rengi gözleri benimkilere dikildi. Jethro'nun dün gece kendini içime iterken gözlerinin ne kadar ateşli olduğunu düşününce midem bulandı.

"Ben de ahıra gidiyordum. Haftaya bir polo maçı var, atımın iyi durumda olduğundan emin olmak istedim." Bir çakıl taşını tekmeleyerek ekledi, "Kanlı Jet poloda her zaman kazanır. Bu sefer onun kıcını tekmeleyeceğim." Sesi keskindi, her zamanki rahatlığından tamamen farklıydı.

Mesajı gündeme getirmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Onun yerine baget ekmeğimden bir ısırık aldım. Yutkunduktan sonra mırıldandım, "Daha önce hiç polo maçı izlemedim. Sence gelmeme izin verilir mi?"

Lütfen bana arkadaşlığımızı mahvetmediğimi söyle. Hala seninle takılmama izin vereceğini söyle.

Kes'in arkadaşlığı olmasaydı, Jethro ortadan kaybolduğunda çıldırırdım.

Tanrım, çok bencildim.

Bencil ve açgözlü bir şekilde iki adamı da elimde tutmaya çalışırken onları kendi çıkarım için kullanıyorum.

Kes sırttı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı. "Elbette. Tüm personele öğleden sonra gelip izlemeleri için izin verildi." "Mahkûmların bile gitmesine izin var." diye şaka yaptı.

Jethro bana değer verdiğine dair herhangi bir işaret göstermeden önce, bu beni kalbimden bıçaklayacak ve kaçma ihtiyacımı güçlendirecekti.

Şimdi... bu bana sadece planıma devam etmem için cesaret verdi. Ve Kes'i uzaklaştırdığım için hissettiğim acıyı görmezden gelmem için bana güç verdi.

Evet, Jethro ile yatmaktan zevk alıyordum. Evet, ona karşı kafa karıştırıcı duygular geliştirdiğimi bile itiraf edebilirim. Ama son oyunum aynıydı.

Bana aşık olmasını istedim.

Ancak o zaman ailesine karşı durabilirdi. Ancak o zaman sevgiden gözü dönecek, kalbine saplanan bıçağı göremeyecekti.

İçimi minnettarlık doldurdu. Kes az önce bana hedeflerimi hatırlatmıştı. Zedelenmiş duygulara ya da yanlış anlamalara ayıracak vaktim . Onlar kadar manipülatif olmalı ve asla tereddüt etmemeliydim.

Sen de en az onlar kadar kötüsün.

Güzel.

Onlar için ölebileceğimi asla kabul etmedim. Yemeklerini yer, oyuncaklarıyla oynar ve en büyük oğullarını becerirdim ama ölmezdim. Weaver Wailer tasmaı ölene kadar çıkmayacaksa, çok yaşlı bir yaşta uykumda ölene kadar takmayı planlıyordum.

Kes ve ben garip bir sessizlik içinde yürüdük, ikimiz de fazla derine inmek istemiyorduk. Çimenlikten geçip ormana doğru ilerlerken salon arkamızda küçüldü.

Sessizce ona cips paketimi uzattım. Yan gözle bakarak aldı.

Biz ormanda ilerlerken bir yırtıcı kuş ağaçtan süzüldü.

Kes durakladı. "Şunu görüyor musun?" Hayvanı ürkütmemek için yavaşça çıplak ön kolunu ve etine işlenmiş kuş dövmesini gösterdi. "Ne kadar benzediklerini görüyor musun?"

Kalbim daha hızlı atıyordu. Yeşilliklere baktım. Kuşun tüyleri ince kumral gibi parlıyordu.

"Bu bir uçurtma, gördünüz mü?"

Kite'dan bahsedilince içimde bir şeyler kıpırdandı.

Gözlerimi kısmıştım. Yırtıcı kuş kanatlarını açıp süzülerek uzaklaştı. Kes'in dövmesine bakarak, "Kolundaki kuşla uyuşmuyor," dedim.

Başını salladı. "Çünkü benimki bir kerkenez. Yine de aynı aileden geliyorlar."

Her şey çok hareketsizdi.

Bu ? İtiraf.

Kes çenesindeki gerginlikle bana bakarken sinirlerim omurgama yayıldı. "Aynı aile, aynı genler, sadece farklı bir isim."

Nefes almayı bıraktım.

Ağızına bir gevrek daha atarak uzaklaştı.

Lanet olsun.

Neden ortaya çıkıp itiraf etmedi? Onu uyarmak zorunda kalmak istemiyordum ama gerçeği beklemekten bıkmıştım.

Kırıntı dolu parmaklarımı şortuma silerek sordum: "Aynı aile, sadece farklı bir isim. Söyle bana Kes, senin başka bir adın var mı, yoksa bu asla çözemeyeceğim bir bilmece miydi?"

Durdu, nefesini içine çekti. "Başka bir adım olup olmadığını soruyorsanız, var."

Dizlerim titriyordu, bekliyordum.

Devam et.

Bekledim. Ve bekledim. Gerginlik arttı. *ama. et. Kite olduğunu kabul et.*

Kabul et ki, yakın zamana kadar her gece konuştuğum adam sendin. Sen acımasız ve öngörülemeyenken bile akıl sağlığım için güvendiğim adamdın.

Kalbim üzüntü içinde çarptı.

Kendimi kandırıyordum. Kes'i özleyecektim. Yakınlığımızı ve müstehcen konuşmalarımızı özleyecektim. Bana verdiği gücü ve mastürbasyon yapan bir sürtük gibi konuşmanın getirdiği cinsel gücü özleyecektim.

Birdenbire ondan vazgeçmek istemedim.

O kayıp halkaydı, Jethro'dan çok farklı bir kardeş. Belki ikisine de sahip olabilirdim, kötü ve tatlıyı dengeleyebilirdim.

Gerçeği ortaya çıkarma hevesim azaldı.

Bir adım geri çekilerek yarım ağızla fısıldadım, "Ne ? Diğer adın mı?"

Kes başını salladı. "Anlatmak istemiyorum. Bu berbat bir şey."

Kite berbat değil.

Oldukça...seksiydi. Falcon, Eagle ya da Vulture değil.

Kite.

Keskin bir isim ısırtığı. Şiddetli ve tehlikeli, ama aynı zamanda kağıttan yay uçuran meslektaşıyla birlikte tuhaf.

Elimi onun elinin üzerine koyarak yaklaştım. "Anlat

bana." Dondu kaldı, gözleri belirsizlikle doldu.

"Söyleyebilirsin," diye fısıldadım. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama en iyisi bana söylemen."

Alnı çatıldı. "Neyi mahvetti?"

Ben cevap veremediğim dudaklarını yaladı ve "Sana söyledikten sonra da benden hoşlanacağına söz verir misin?" diye sordu.

Sonunda öğreneceğim düşüncesiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Çirkin gerçeği daha fazla saklayamazdım. Söylediğim yalanlar dağıldı. Jethro'nun oyuncağı olmamın bir önemi ; Kes'ten vazgeçmeye hazır değildim. Hele ki geleceğimle yüzleşirken.

Onu tutmak istedim. İki oyun oynayacaktım. Biri Jethro'yu parmağımın etrafında döndürmek, diğeri de Kite'ın ve benim konuşmalarımızı daha derin bir şeye dönüştürmek.

İkisine de sahip olabilirim.

Başımı salladım. "Evet."

İçini çekti, geniş omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. "İyiyim.

Angus." Dünyam çığlık atarak durdu. "Ne?"

Yer değiştirdi, vücudu temkinliydi. "Dünyadaki en iyi isim olmadığını biliyorum ama bu bana verilen isim. Çocukken insanlar bana Gus derdi, bundan nefret ederdim. Neyse ki bir Hawk olarak bize takma adlar veriliyor. Sekizinci yaş gününden itibaren herkesin benimkini kullanmasını istedim."

Zihnim çark etti.

Parçalar yavaşça yeniden hizalandı, isteksizce yerlerine oturdu.

Hayır. Olamaz. Korku

kalbimi doldurdu.

Kerkenez başka bir isim kullanıyor olabilir mi ya da daha kötüsü...

Kite, Daniel olabilir mi? Fırsatını bulduğum anda elimde ölecek olan o psikopat şeytan.

Göğsümü tutarak, "Daniel'ın takma adı ne?" diye sordum.

Kes gülümsedi. "Bundan nefret ediyor. Bu yüzden gerçek ismine sadık kalıyor." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yine de onu suçladığımı söyleyemem."

Oyalanmayı bırak!

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Gözlerini dikmiş, titreyen bedenime bakıyordu. "Buzzard. Takma adı Buzzard."

Nefes alamıyordum.

Bu o değil.

Sonra...

Aman Tanrım.

İhanet. Adaletsizlik.

Lütfen, hayır.

Kara bir baş dönmesi rüzgârı beni esir aldığında ayaklarımın üzerinde sallandım. Öne doğru düştüm ve Kes'in kollarına çarptım. "Peki ya Jethro'nun?" Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Takma adı ne?"

Kalbim kükredi. Kendimi hasta hissettim. İntihara meyilli hissettim.

Kestrel bana sıkıca sarıldı, parmakları kardeşinin dün gece bıraktığı çürükleri kazıyordu. Oyunlarıma kandığına inandığım ağabeyim.

Ama başından beri... Ben onunkine mi kanıyordum?

Ani ruh hali değişikliğim onu telaşlandırıdı. "Nila, sorun yok. Otur ve nefes al." Beni kendine yaklaştırmaya çalıştı ama irkilerek uzaklaştım. Mide bulantımı ve devrilme isteğimi geri püskürterek nefes aldım, "Söyle bana Kes. Jethro'nun lakabı ne?"

Nefesimi tutarak bekledim.

Uçan kalbime lanet ettim.

Dehşete kapıldım.

Akıl sağlığım Kestrel'in vereceği cevaba bağlıydı ama artık çok geçti.

Zaten biliyordum.

Tabii ki .

Tabii ki doğruydu. Neden

aksini dūřundūm ki?

İçgūdūlerim inanmak istemediđim bir cevap verdi.

Panikle aldığım her nefeste bu isim yankılanıyordu.

Kes būyūk, sıcak ellerini -ađabeyinin gibi ellerinin aksine- omuzlarıma koydu. "Jethro mu? O asla bu ismi kullanmaz. Hiç kullanmadı."

Umurumda değil. Sōyle bana!

Çığlığımı geri yuttum. Sabırsızlık kanımda kūkredi.

Kes çōzūldūđūmū hissetti. Gōzlerini , ōfkeden teni kızarmıřtı. "Bu Kite."

Bunu yapamazdım.

Yere yıđıldım ve kollarına dūřtūm.

Beni kucakladı ve alnıma bir ōpūcūk kondurdu. "Takma Kite... ama sanırım bunu bařından beri biliyordun."

Ağlamak istedim ama gōzyařlarım akmadı.

Ōfkelenmek istedim ama sesim çıkmadı.

Onu.

Sadece bedenimi değil, aklımı ve fantezilerimi de çalmıştı.

Hâlâ prenslere ve peri masallarına inandığım zamanlarda içime sızmıştı.

Beni çalmaya gelmeden önce beni bozmuştu.

Uçurt
ma.

Jethro.

Kite, Jethro.

Bir feryat boğazımı tırmaladı.

Sadece bedenimi ölümcül düşmanıma vermekle kalmamış, kalbimin
kilidini de onun için açmıştım.

Derimin altına girmişti. En içten arzularımı duymuştu. Benimle
bir ikiyüzlülük ustası gibi oynuyordu.

Onu kendime aşık etmek için oynadığım saçma oyun bir oldu.

Kazanma şansım yoktu.

İlk doğan Hawk'la karşı karşıya kaldığımda değil.

Kurtuluşum artık lanetlenmem demekti.

Jethro, Kite.

...

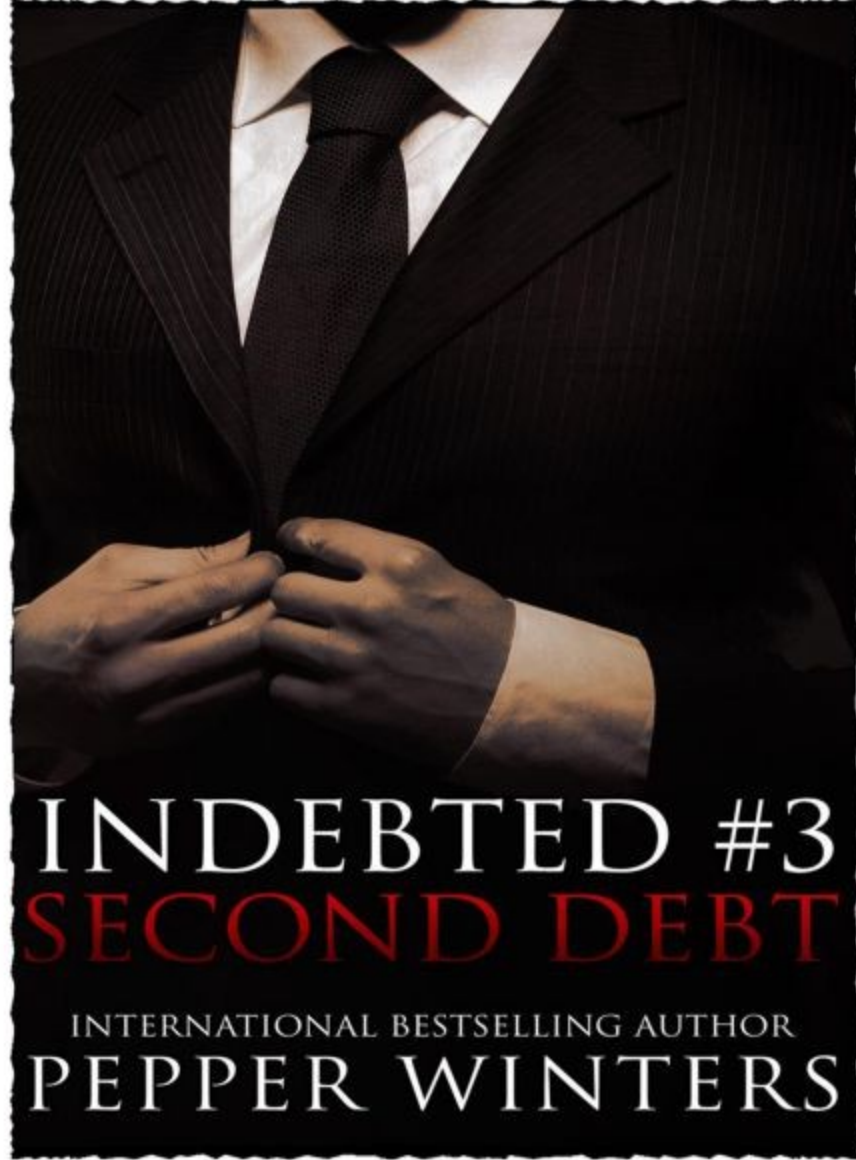
Ve beni başarılı bir şekilde hilekâr bir kuş kafesine hapsetmişti.

To be continued in...

Second Debt

Releasing Early 2015

Updates, Teasers, and Exclusive News will be released on
www.pepperwinters.com

"Bir oyun oynamaya çalıştım. Hileyi Hawks kadar mükemmel kullanmaya çalıştım. Ama kazandığımı sanırken, . Jethro görüldüğü gibi değil-

O bir ustası. Ancak, beni daha fazla yok etmesine izin vermeyi reddediyorum."

Nila Weaver saf bir terziden tam bir savaşçıya dönüşmüştür. Her sıradan nesne onun cephaneliğidir ve seks... seks onun en büyük silahıdır.

İlk borcunu ödedi. Muhtemelen daha da ödeyecek. Ama Hawks'ın kazanmasına izin vermeye niyeti yok.

Jethro Hawk, Nila'da değerli bir rakipten fazlasını bulmuştur; onu yok edebilecek kadını bulmuştur. Nefret ve sevgi arasında ince bir çizgi, korku ve saygı arasında ise daha da ince bir yol vardır.

Evinin kaderi onun omuzlarındadır, ancak kalbinde ne kadar buz yaşarsa yaşasın, Nila söndürülemeyecek kadar parlak alevler saçmaktadır.

[**Goodreads**](#)'e Ekle

Pepper Winters NYT ve USA Today International Bestseller yazarıdır. Birçok rol üstlenmiştir. Bunlardan bazıları yazar, okuyucu, bazen de eş. Başınızı döndüren karanlık, tabu hikayeleri seviyor. Kahraman ne kadar işkence görürse o kadar iyidir ve sürekli olarak karakterlerini kırmanın ve düzeltmenin yollarını düşünür. Oh, ve seks... kitaplarında seks var.

Seyahat etmeyi seviyor ve kitap erkek arkadaşlarıyla olan aşk ilişkisine katlanan inanılmaz, muhteşem bir kocası var. Ayrıca IndieReader Rozeti'ni takmaktan onur duyuyor, çünkü En İyi 10 Bağımsız En Çok Satanlar, en iyi BDSM serisi SmutClub tarafından oylandı ve yakın zamanda Grand Central ile iki kitaplık bir anlaşma imzaladı. Kitapları şu anda birçok dile çevriliyor ve yakın gelecekte kitapçılarda olacak.

Karanlık Romantik kitapları şunlardır (çok sayıda çevrimiçi siteden satın alma bağlantıları için tıklayın):

[**Tess Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\)**](#)
[**'inQuintessentially Q \(#2Karanlıktaki**](#)
[**Canavarlar \) Twisted Together Karanlıktaki**](#)
[**Canavarlar #3\) \(Debt Inheritance \(Indebted #1\)**](#)
[**İlk Borç \(Borçlular Serisi #2\)**](#)

Grey Romance kitapları şunlardır (çok sayıda çevrimiçi siteden satın alma bağlantıları için tıklayın):

[**Yok edildi**](#)

Yakında çıkacak olanlar (Goodreads'e eklemek için bağlantıya tıklayın)

Ruin & Rule (Motosiklet Romantizmi)
Je Suis a Toi (Karanlıktaki Canavarlar Novellası)
Yasak Kusurlar

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

Onu buradan takip edebilirsiniz:

Pinterest

Facebook Pepper Winters

Twitter

Web sitesi

Facebook Grubu

Goodreads

Her türlü postayı severpepperwinters@gmail.com

Yayınlanmış Kitaplar

[Tess Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\)](#)
['inQuintessentially Q \(#2Karanlıktaki Canavarlar](#)
[\) Twisted Together Karanlıktaki Canavarlar #3\)](#)
[\(Debt Inheritance \(Indebted #1\)](#)
[Yok Edilmiş \(Grey Romance, Standalone\)](#)

Çok yakında

[Je suis a toi \(Karanlıktaki Canavarlar Novella\) 2014 Sonu Geliyor](#)
[Sonu Ruin & Rule \(Grand Central Yayınları Motosiklet Kitabı\)](#)
[2015 Geliyor](#)
[İlk Borç \(Indebted #2\) 2014 Geliyor Sonunda Son](#)
[Gölge](#)
[Yasak Kusurlar Geliyor 2015 Şeridi](#)
[\(Tarih Atanmamış\)](#)

Diğer tüm başlıkları ve güncellemeleri [Goodreads Sayfasında](#) bulabilirsiniz

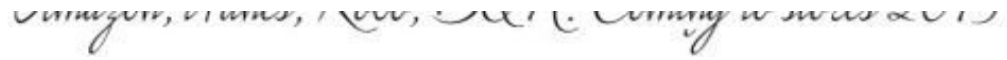
PEPPER WINTERS

NY T & ABD Tod ay
Uluslararası øe st - satıcı %-

Titles Available

Amazon iTunes Kobo B&N Coming to stores 2015

Maroon Five'**tan Animals**
Fight for my Love by Jack White
 Katie Perry' **Dark Horse**
The Lonely by Christina Perri
Titanium by David Guetta **Bittersweet**
Symphony by The Verve **Warriors** by
 Imagine Dragons
Karanlıkta ne yaptığını biliyorum, Fallout Boys
 George Ezra'dan **Budapeşte**
 Hellyeah'dan **Moth**
Desire by Meg Meyers
Time is Running Out by Muse
 Katie Perry'den **Roar**
 Christina Perri'den **İnsan**

Bu kısa ve tatlı olacak. sürü insanı unuttuğumu biliyorum, bu yüzden bu gaf için size ekstra kucak gönderiyorum.

Cover it'ten Ari'ye teşekkür ederim! Designs"ye teşekkür ederim. Çok aşığım.

Avustralyalı Lisa ve Nina'ya inanılmaz derecede destekleyici ve harika arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim.

Katrina, Tamicka, Kiki, Mandi, Melissa, Yaya, Cerian, Vicki, Vickie, Amy, Ellen, Michelle ve Natasha'ya İlk Borç'un ilk nüshasını yazım hatalarıyla okudukları için teşekkür ederim. (Eminim bu sıralamada birini . Çok özür dilerim, beni affedin)

Editing4Indies'ten Jenny ve Erica Edits'ten Erica Russikoff'a harika redaksiyon işleri için teşekkürler. Siz hanımları herkese tavsiye ederim.

Skye Callahan'a olağanüstü yazı partnerim olduğu için teşekkür ederim. Sanırım seninle zavallı kocamla konuştuğumdan daha çok konuşuyorum.

Aleatha Romig'e bana her zaman inandığı ve böylesine büyük bir destekçi olduğu için çok teşekkür ederim.

Sokak ekibimi yöneten Nadine'e ve haberin yayılmasına yardımcı olan harika kızlara teşekkürler.

Paylaşım ve incelemeleriyle harika bir iş çıkaran Pepper Pimpettes'e teşekkür ederim.

İncelemeye ve blog turuna ev sahipliği yaptığı için The Rock Stars of Romance'a teşekkür ederim.

Yazdığım her şeyde bana çok sevildiğimi ve takdir edildiğimi hissettiren okuyucularıma teşekkür ederim.

Bana pişirdiği, beni hayatta tuttuğu ve artık tamamen pijamalarla
Çalıştığım gerçeğini görmezden geldiği için kocama teşekkür ederim.
Ve son olarak, hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkürler evren.

Yok edildi

Bu kitap beni tamamen cezbetti ve büyüledi. Pepper'ın öyküleri güzel bir sanat eseri gibi. Derin, eşsiz, ham ve güzeller-Kristina, *Amazon Yorumu*

Pepper Winters'ın inanılmaz bir yeteneği var ve karakterlerini ne kadar derinlemesine işlediğine hayranım. Yeterince yıldız yok, cidden
-K *Dawn, Amazon Yorumcusu*

Eğer romantizminizde biraz gri seviyorsanız, bu kitabı almalısınız çünkü bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan *biri-Bookfreak*

*

USA Today, 1 Numaralı Erotica ve Romantik Gerilim

Bestseller. Onun bir sırrı var.

Ben karmaşık biriyim. Kırılmadım, mahvolmadım ya da yüzleşemediğim bir geçmişten kaçmıyorum. Sadece karmaşık.

Hayatımın aldatma ve karmaşa içinde daha fazla karışamayacağını düşünmüştüm. Ama onunla tanışmamıştım. Ne kadar düşebileceğimi ya da neye sahip olacağımı fark etmemiştim.

özgür olmak için.

Onun bir sırrı var.

Hiçbir zaman iyi ya da hak eden biri gibi davranmadım. İstedüğimin peşinden koşar, istediğimi yapar, istediğim gibi davranırım.

Şehvet duymaya hakkım olmayan bir kadına şehvet duyacak vaktim yoktu. Kendime çenemi kapamamı ve saklanmamı söyledim. Ama sonra kaçmaya çalıştı. Bana sunabileceklerinin tadına bakmıştım ve gitmesine izin verirsem lanet olsun.

Sırlar onları yok eder.

Tüm çevrimiçi perakende satış mağazalarından satın alın ve yakında kitapçılarda

Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar'ın Birinci Kitabı)

İkinci kitap: Quintessentially Q, ve Üçüncü Kitap: Twisted Together, şimdi mevcut

6 Kutsal Vay Bu Yazar Beni Hiç Beklemediğim Bir Yolculuğa Çıkardı ve Nutkum Tutuldu. Daha önce hiçbir kitaba 6 yıldız vermemiştim, bu da size bu kitabın ne kadar iyi inandığımı hakkında bir fikir veriyor. Bu hikaye sizi elinizden tutacak ve hepimizin içinde hem karanlığın hem de aydınlığın nasıl var olduğunu gösterecek. Sonunda sizi kalbinizden yakalayacak ve okuduğunuz için çok memnun olacaksınız-Kancala **Beni Kitap Blogu**

KARANLIK VE UNUTULMAZ GÜZELLİKTE. SIZI TERK EDECEK NEFESSİZ!!!!

Pepper Winters olağanüstü! Kesinlikle çarpıcı bir ilk roman!-Lorie, Goodreads

*

Keder, kölelik ve rıza dışı seks konularında hassas kişiler için uygun olmayan bir Yeni Yetişkin Karanlık Çağdaş Romantizm. Bulmak hakkında bir hikaye

En tuhaf yerlerdeki aşk, zorunluluktan doğan demirden bir irade ve yeterli olmayabilecek bir bağışlama.

"Hayatım tamamlanmıştı. Mutlu, memnun, her şey düzenli ve mükemmeldi. Sonra her şey değişti. Satıldım."

Tess Snow istediği her şeye sahiptir: emlak geliştirme alanında kariyer yapmadan önce bir sömestr daha, sevgi dolu bir erkek arkadaş ve olasılıklarla dolu göz kamaştırıcı bir gelecek.

Brax, iki yıl dönümleri için Tess'e Meksika'ya romantik bir gezi sürprizi yapar. Kumlu plajlar, lezzetli kokteyller ve ruhları birleştiren seks, harika bir tatil için ortamı hazırlar. Kalbi dolu olan ve tutku dolu bir haftayı dört gözle Tess, dünyanın zirvesindedir.

Ama şehvetli cennet paramparça oldu.

Kaçırıldı. Uyuşturuldu. Çalındı. Tess, karanlık ve dehşet dolu bir dünyaya zorlanır.

Kurtarıcısı, sevgilisi, inancı ve geleceği olmayan esir ve yalnız Tess, dehşete düşmüş bir kızıdan azılı bir savaşçıya dönüşür. Ancak gücü olursa olsun, onu satılma dehşetinden kurtaramaz.

Brax, Tess'i kırılıp mahvolmadan önce bulabilecek mi, yoksa Tess'in yeni sahibi hayatını sonsuza dek değiştirecek mi?

Yasak Kusurlar, 2015'te geliyor

O yasak.

Saffron Carlton beyaz perdenin sevgilisi, kırmızı halının yıldız adayı ve mega yapımcı Felix Carlton'ın karısıdır. Dolup taşan banka bakiyesi, hayranları ve dünyanın dört bir yanındaki lüks evleriyle hayatı mükemmel görünüyor.

Herkes onu tanıdığını sanıyor. Ama kimse gerçekten tanımıyor.

Çiftin boşandıklarını açıkladıkları gün gümüş ışıltısı lekelenir.

O kusurlu.

Sefalet içinde büyüyen, şiddet ve yoksullukla beslenen Cas Smith, dünyanın iç yüzünü biliyor. Şöhret ya da servet peşinde değil. Onu yasadışı dövüş tehlikesinden uzak tutacak bir iş arıyor ve yıllar önce kaçan kadınla yüz yüze gelir. Kadının iş teklifini geri çeviremeyen adam, kadın sırlarını saklarken onun koruması ve kişisel antrenörü olmayı kabul eder.

Onu kalbine geri almaya hiç niyeti yoktu. Ancak ikisi de yasak ve kusurlu çarpıştığında olacaklara hazırlıklı değildi - bildikleri dünyayı parçalayarak kuralları sonsuza dek değiştirdiler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.